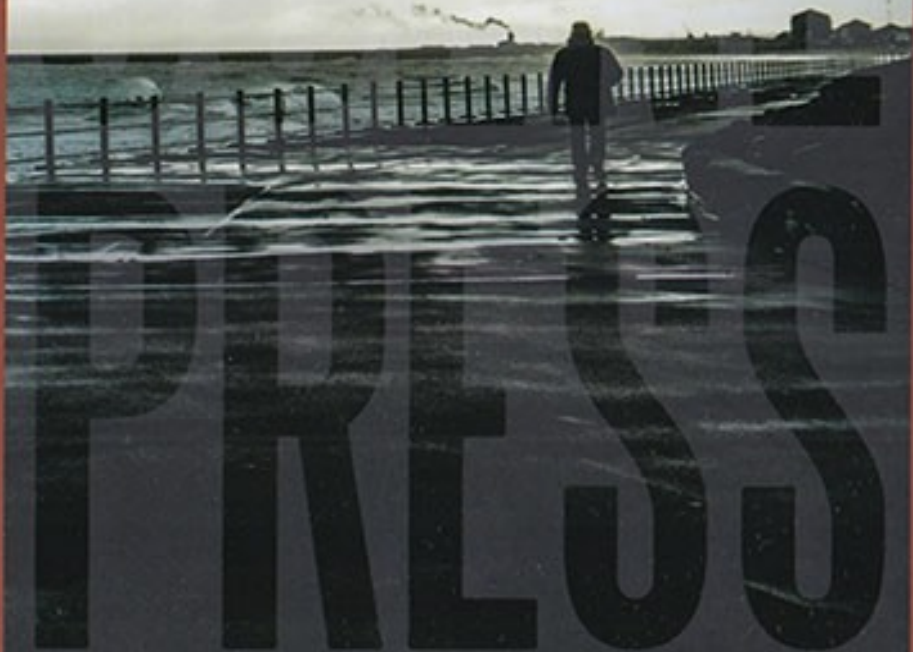

ANN CLEEVES

Secretele
din
Strada
Portului

ANN CLEEVES

(Vera Stanhope #6)

SECRETELE DIN STRADA PORTULUI

Original: *Harbour Street* (2014)

Traducere din limba engleză:
RALUCA ȘTEFAN

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2015 —

ANN CLEEVES s-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și, apoi, în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a practicat o serie de *job-uri* ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, și traduceri în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și, respectiv, BBC (după volumele din seria „Shetland”). Serialul „Vera” a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul *Duncan Lawrie Dagger*, acordat de către *Crime Writer's Association (CWA)* pentru primul roman din seria „Shetland”, *Raven Black* (tradus în limba română sub titlul *Negru de corb*, Crime Scene Publishing, 2012).

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

Capitolul 1

Joe Ashworth își croia anevoie drum prin mulțime. Era înainte de Crăciun, iar metroul dădea pe-afară de călători care-și burdușeau pungile pline cu cadouri inutile. Peste tot se auzeau bebeluși lăsați să urle aiurea în cărucioare scumpe. Petrecăreți timpurii năvăleau de la agape de birou, împleticindu-se pe treptele rulante spre metrou. Tinerii foloseau un limbaj de care Joe și-ar fi ferit copiii. În acea zi, însă, nu avusese altă opțiune decât metroul. Sal fusese foarte categorică atunci când a spus că are nevoie de mașină.

Era cu fiica lui. Copila făcea parte din corul școlii și tocmai terminase de cântat la Catedrala Newcastle. Colinde la lumina lumânărilor, fiindcă la patru deja se însera și era întuneric înăuntru. Era o muzică frumoasă, care-l făcea mereu să plângă. Vera Stanhope, șefa lui, îi spunea mereu că e un romantic naiv.

După spectacol, s-au aventurat în vâltoarea străzii. Tocmai începuse să ningă, ceea ce pe Jessie o încânta nespus. Era solistă, iar interpretarea perfectă din acea seară îi adusese o mențiune specială din partea dirijorului. Mai erau doar zece zile până la Crăciun; ea nu mai credea de mult în Moș, era mare, dar se bucura de zăpadă. Fulgi micuți și gingași, răsuciți în rafalele de vânt ca niște mici tornade.

În metrou, Joe o ținea strâns de mână. Stăteau în picioare, toate locurile fuseseră deja ocupate. În spațiul de lângă ușa vagonului se așezaseră două fete, cam de vârsta lui Jessie, cu chipul ascuns sub fond de ten și linii negre de rimel. Lângă ele se înghesuiau doi puști. Joe îi urmărea cu privirea și nu era deloc încântat de pipăielile lor. Vera îl considera și exagerat de pudic. Nu l-ar fi deranjat puțină afecțiune între puști, dar era ceva mai mult de-atât, ceva extrem de neplăcut în felul în care băieții li se adresau fetelor. Își băteau joc de lipsa lor de experiență „în ale străzii”. Se gândea că n-ar fi rău să le aducă la secția de

poliție. Să stea Vera de vorbă cu ele despre feminism și despre dreptul femeii la respect. Ideea îi smulse un zâmbet.

Îi atrase atenția ecusonul de pe sacoul fetelor. Aparținea uneia dintre școlile private din oraș. Discutase cu Sal despre înscrierea lui Jessie la o școală particulară. Era un copil isteț și își puneau mari speranțe în ea. Cu siguranță, va merge la facultate. Poate chiar la una dintre cele renumite. Privindu-le acum pe fetele care se hlizeau prosteste, nu mai era sigur de școala privată.

Trenul opri în stație. În luminile de pe peron observă că ninge tot mai tare, cu fulgi greoi care se depuneau alene pe acoperișurile caselor. Urcă o femeie înfășurată într-o haină lungă, care găsi un loc liber ceva mai în spatele vagonului. Joe pândea scaunul pentru Jessie și s-a simțit brusc cuprins de un val irațional de antipatie. Avea părul cărunt, un machiaj discret, iar haina bine croită îi ajungea aproape de pământ. În ciuda vârstei – avea cam șaptezeci de ani – păstra o eleganță aparte. Joe își închipuia că nu duce lipsă de bani și se întreba de ce n-o fi chemat un taxi, în loc să se înghesuie în metrou cu restul pasagerilor.

La următoarea stație, vagonul se umplu cu un grup de inși la cravată și costum și cu serviete în mâini. Vorbeau în gura mare despre o conferință de vânzări. La starea în care era, Joe îi ura și pe ei – prea erau ostentativi și gălăgioși. Genul de indivizi cărora le place să iasă în evidență.

În fiecare stație, un alt val de oameni. Doar că acum era strivit lângă Jessie într-un colț, lângă ușă, și nu mai vedea mare lucru. Doar spatele unui grăsan îmbrăcat într-un tricou Newcastle United. Fără haină. Un *Geordie*¹ din ăla dur.

Luminile trenului pâlpăiră și, timp de câteva clipe, se

¹ Geordie – poreclă atribuită locuitorilor din nord-estul Angliei, dar și dialectului englez vorbit de aceștia; o regiune bogată în mine de cărbune, unde foarte mulți locuitori poartă numele „George”, iar „Geordie” este un diminutiv al acestuia. Recent, termenul „Geordie” descrie și un suporter al echipei de fotbal Newcastle United (*n. trad.*).

făcu întuneric beznă. Ceva mai încolo, o tânără țipă. Luminile se aprinseră și trenul opri în stație.

Partington - încă puțin și ajungeau la capăt de linie. Stratul de zăpadă ajunsese deja la vreo trei centimetri. Joe spera că Sal ajunsese deja acasă, pornise centrala și pusese de ceai. Spusese ceva despre cumpărarea unui brad. El era foarte mulțumit și cu unul artificial - maică-sa nu se sinchisise niciodată să ia un brad adevărat - dar Sal dădea în mintea copiilor de Crăciun, trepidând toată de pregătiri și entuziasm. Joe își imagina că o să intre în casă și o să-l copleșească mirosul de brad și de mâncare. Se întreba, din nou, de ce o fi simțind cândva că acest mariaj - familia lui - nu prea-i ajunge.

Hotărî să continue drumul cu un taxi de la stația Mardle. Sal se oferise să-i ia cu mașina, dar nu voia s-o lase să conducă pe o așa ninsoare. Va da o avere pe taxi, dar merita. Ușile trenului erau încă deschise și surprinse în geam reflecția pasagerilor din spate, cărora vântul le prinsese câțiva fulgi în păr. Se îmbrăcase elegant pentru concertul de la catedrală, iar Jessie purta doar un palton peste uniformă. Își puse brațul peste umerii ei, sperând s-o încălzească. Difuzorul bâzâi și se auzi vocea vatmanului: „Scuze, oameni buni! Avem o defecțiune pe linie. N-o fi nins de-ajuns.”

Pasagerii chicotiră amuzați, prea entuziasmați de spiritul sărbătorilor ca să se mai enerveze.

— E capăt de linie, oameni buni. Va veni curând un autobuz care să vă ducă mai departe, vă arată un coleg unde e stația.

Tot trenul oftă resemnat. Pasagerii se îngrămădiră spre uși, văitându-se de vreme, dar încântați, oarecum, de situație. Aveau ce povesti în seara aceea la bere, în tavernă. Ashworth o ținu pe Jessie pe loc, să coboare înaintea bețivii și ciudații. Ajunși pe peron, își pipăi mobilul în buzunar, să sune după taxi. Mai aveau doar o stație până la Mardle. Nu era mare lucru și se gândi iar că nu avea de ce s-o cheme pe Sal. O înfășură pe Jessie sub haină, lipind-o strâns de el, și căută numărul taxiului.

Ceilalți pasageri porniră în urma unui tip de la metrou, îmbrăcat cu o vestă verde și se depărtau deja, acoperiți de rafalele de zăpadă. Luminile din tren erau încă aprinse, dar ceva mai slabe. Nici urmă de mecanic de tren. Jessie îl înghionti în coaste:

— Ia uite! Doamna nu s-a mișcat de pe scaun!

— Vezi-ți de treabă!

Joe ținea telefonul la ureche. Suna.

— A adormit. O fi băut prea mult la prânz.

S-a uitat mai bine și a observat că Jessie se referea la doamna în vârstă cu haina până-n pământ. Voia s-o liniștească, spunându-i că trenul nu va pleca fără să fie verificate toate vagoanele, când Jessie se desprinse deodată de sub haina lui și o zbughi înapoi, prin ușile încă deschise. O zgâlțâi ușor pe femeie. Întotdeauna fusese un copil bun și Joe era tare mândru de ea, dar câteodată își dorea să nu-și mai bage nasul peste tot. Compania de taxi îi răspunse la telefon, în același timp în care Jessie urlă îngrozită.

Capitolul 2

Pe strada Portului exista o singură casă, restul clădirilor adăposteau prăvălii. Casa era înaltă și cenușie, înnegrită de praful de cărbune care întinase și plaja îngustă aflată de cealaltă parte a portului. Trei etaje, un demisol și un pod. Impunător, ce-i drept. Deasupra ușii era sculptată o dată: 1885. La geamul de la demisol se zărea lumină. Înăuntru, o femeie strângea rufe de pe un grătar suspendat deasupra sobei. Le împăturea cu mișcări îndemânaticе, apucând de colțuri și întinzându-le conștiincios, înainte de a le așeza în straturi pe masă. Deasupra erau luminate și alte încăperi, dar nu-ți puteai da seama din stradă cine le sunt locatarii.

Lângă casă se afla curtea lui Malcolm Kerr, separată de stradă de un gard metalic ruginit, împodobit cu niște țepușe feroce, ale cărui porți erau încuiate cu un lanț masiv, de care atârna un lacăt uriaș. Vreo două bărci obosite, bucăți de motor, niște forme umflate acoperite cu prelată – curtea părea un cimitir de vechituri. Vara, Malcolm organiza excursii de observare a păsărilor de mare pe insula Coquet; iarna, când barca *Lucy-May* nu atrăgea prea mulți turiști, se retrăgea în curte pentru a lucra la bărcile vecinilor. Zăpada atenuase conturul obiectelor din curte, dându-le parcă o umbră de mister, greu de distins. Într-un colț era un șopron, construit din tablă ondulată și lemn. Malcolm lucra adesea aici până târziu în noapte, în compania cutiilor de bere. În seara asta, însă, era întuneric și tăcut, iar în curte nicio urmă de pași.

Lângă curtea lui Malcolm se afla un depozit, unde era staționată barca de salvare; afară, spre țărm, era parcată instalația de tracțiune, care ducea barca la apă în cazuri de urgență sau pentru exerciții.

Urmau cherhanalele din Mardle: tot timpul aglomerate, zgomotoase, animate de muzica de la televizoarele fixate în pereți și de hohotele de râs ale mușteriiilor. În timpul

zilei, vindeau pește proaspăt, majoritatea de prin partea locului, fie la bucată, fie en-gros, într-o clădire lungă și joasă din spate. Seara, se transforma în cantină, cu câteva mese așezate în lateral. În spatele friteuzelor, două femei îmbrăcate în alb aveau obrajii rumeni de căldură, în ciuda fulgilor de zăpadă care-apucau să se strecoare printre uși. Coada de clienți se întindea până-n stradă. Toți localnici. Mardle nu era un loc pentru turism, nici măcar vara. În afară de cherhanale nu mai era nimic interesant, poate doar portul, înconjurat de un zid. Bărcile deveniseră o umbră, ascunse în rafalele de omăt.

Pe cealaltă parte a străzii se afla taverna Coble și zăpada se întărise deja sub pașii localnicilor care băteau cărare între cherhana și local. Afară, vreo doi fumători pătimași sprijineau un zid, în căutare de adăpost de vremea rea.

Lângă tavernă se iveau clădirea joasă și turtită a administrației portuare. Dincolo de ea se întindea un teren viran, folosit pe post de parcare, și, mai încolo, chiar în fața casei impunătoare cu subsol puternic luminat, se înălța Biserica Sf. Bartolomeu. Construită în stil gotic victorian, inițial pentru pescarii și minerii din zonă, în prezent era frecventată doar de o mână de cucoane în vârstă.

La capătul străzii sclipea, precum un far sau o lună pătrată, indicatorul galben cu M-ul negru specific stațiilor de metrou. Era capăt de linie. Peronul era plin de oameni care așteptau trenul pentru petrecerea de vineri seara din oraș, doar că nu apărea niciunul. Asta e strada Portului.

În casa impozantă, Kate Dewar își cără coșul de lenjerii pe scări până la dulapul încălzit pe care-l folosea pe post de uscător, oprindu-se în treacăt în dreptul ușilor numerotate. Nu ca să asculte. Kate nu s-ar încumeta vreodată să asculte pe la uși. Doar că era casa ei și îi plăcea să știe cine mai e prin preajmă. Era liniște, însă. Poate că zăpada punea probleme pe drum. Se bucura că-i ajunseseră copiii; îi auzise mai devreme și și-i închipuia

ghemuiți deja la televizor, pe canapeaua de la demisol. Instaurase regula temelor înainte de televizor, dar școala era pe sfârșite și n-avea chef să-i bată la cap și azi.

În timp ce urca treptele, i se păru că aude ușa de la intrare și se opri să asculte. Niciun sunet. Era, probabil, vântul care zgâlțâia cutia poștală. Își dădea mereu seama când bate vântul din nord, tocmai din pricina acestui zgomot specific. Dulapul încălzit pentru rufe se afla pe palierul dinspre pod, între camera lui Margaret și raftul pe care lăsa întotdeauna, suplimentar, pliculețe de cafea și de ceai și o cutie de biscuiți de casă. Lângă raft, așezase un frigider mic, unde găseai întotdeauna o cutie de lapte. În fiecare cameră era o tavă de bun venit, dar Kate voia ca oaspeții ei să se simtă apreciați. Micile atenții îi aduceau de fiecare dată înapoi. Cu siguranță, nu zona îi atrăgea pe turiști, deoarece nu era mai nimic interesant pe strada Portului. O fereastră cu arcadă se deschidea spre curtea lui Malcolm și dincolo de ea, spre cherhanalele de la malul mării. Ninge în continuare. Putea să vadă fulgii clar în unghiul de lumină creat de felinarul străzii. Departe, pe mare, o baliză de lumină sclipea în roșu. Bărbatul ei lucrase pe vas și încă simțea un amestec de vină și durere la gândul întinderii pustii care începea chiar de la pragul casei.

Kate se opri o clipă și ascultă melodia care-i suna în minte. Aduse apoi cântecul la viață, fredonând. Un cântec de iarnă, corect și sobru. De dragoste în iarnă. Și se gândi iarăși la Stuart și la neverosimila îndrăgostire care-o luase pe sus la mijlocul vieții; era uimită și amețită, convinsă în acest moment că poate sacrifica orice pentru noul bărbat din viața ei. El conta mai mult decât coșmarurile lui Ryan, decât hoinăreala lui noaptea prin vecini, ca un animal de pradă când nu putea să doarmă și chiar mai mult decât episoadele de febră de care suferea uneori. Era mai important ca notele lui Chloe, cu ambiția ei îngrozitoare. Stuart, bătrân și aspru, mai degrabă un cioban decât un muzician, reușise cumva să-i redea chef de viață.

Tocmai se întorcea la apartamentul lor, când dădu nas în

nas, la intrare, cu George Enderby. Haina de lână îi era încărcată de zăpadă și el o salută cu mutra lui veselă:

— Ce spui, Kate, de chestia asta: zăpadă de Crăciun! Copiii or să fie înnebuniți!

Avea o voce plină, educată, ca a celor din sud, care o ducea pe Kate cu gândul la un politician sau un actor. Kate se gândi că puștii ei erau atât de *cool*² încât și-ar fi putut construi un om de zăpadă chiar sub fund. Dar George era atât de naiv în fantezia lui despre familia perfectă, că nu avea inimă să-l dezamăgească.

— Ai dreptate, îi spuse.

George era reprezentatul unei edituri și călătorea cu un troler plin de cărți după el. Adesea îi lăsa și ei câte un exemplar pentru copii. Lui Chloe îi plăceau unele, mai ales cele groase care povesteau despre alte lumi, iar Ryan se prefăcea interesat, deși cititul nu era una din pasiunile lui. Lua cărțile doar ca să-i facă pe plac. Kate simțea permanent în suflet un fior de neliniște în privința lui Ryan. Puștiul nu-i făcea necazuri, dar dincolo de zâmbetul formal îl bănuia de o tristețe mare și nu știa cum s-o rezolve. Mai mult, băiatul avea și acele izbucniri de furie, care-i aminteau de Rob.

Casa îi acapara, însă, tot timpul și energia, iar Stuart îi umplea visele. Ryan nu mai vorbea cu ea de ani de zile. Își spunea că e încă mic, că adolescenții sunt complicați și nu au niciodată încredere în părinți. George era căsătorit, dar nu avea copii. I-a povestit chiar el. Îi povestea o grămadă în serile lungi, în vreme ce-și bea paharul obișnuit în salonul de oaspeți. El sorbea din whisky, iar ea se uita la ceas și aștepta să-i vină somnul. Întreținea pensiunea aproape de una singură. Doar Margaret o mai ajuta în bucătărie, numai că, în ultimul timp, nu prea mai era de ajutor.

— Cum ți-a mers azi, George?

Știa că vânzarea de cărți nu merge grozav. Tot el îi povestise despre asta: „Nu știu ce m-aș face fără serviciu, Kate. Pentru cărți trăiesc și respir.” Știa că George nu

² Șmecheri, grozavi, la modă (*n. red.*).

muncește pentru salariu. Avea acea încredere și nonșalanță față de bani care se capătă doar când te naști bogat. Se gândea că nu-i priește în căsnicie, deși nu vorbea urât de nevastă nici chiar beat fiind: „Diana mea e o minune, o femeie grozavă!”

Își scutură haina de zăpadă și se dezbracă:

— Primesc camera obișnuită, Kate?

— Sigur.

Lui George îi plăcea camera mare din spatele casei, cu vedere spre mare, și nu-l deranja că era și cea mai scumpă. „Șefii mei sunt obișnuiți cu prețurile din Londra, Kate. Nu comentează astfel de cheltuieli.”

— Stau doar vreo două zile de data asta, după care mă întorc în sud. Asta dacă nu ninge așa rău cum se anunță. Caz în care e posibil să ai un musafir nepoftit la masa de Crăciun!

Îi zâmbi abătut și Kate știa că lui George i-ar plăcea să rămână. Un prânz normal în familie, cu ea și copiii adunați în jurul mesei la demisol, iar el ar fi tăiat curcanul. Doar că, de data asta, era și Stuart și nu știa cum ar reacționa George la noua situație. Avea o suspiciune că-i cam căzuse cu tronc.

— Pregătesc o cană de ceai în salon.

Era tot un ritual de-al lui. Petrecea un timp în salon, cu laptop-ul în brațe și înconjurat de cărți, savurând ceaiul și biscuiții de casă făcuți de Margaret. Apoi, deoarece Kate nu servea cina, ieșea în stradă și alegea fie cherhanaua, fie taverna Coble pentru masa de seară. După câteva halbe de bere, se întorcea cu chef și rămânea în salon sorbind din whisky până după miezul nopții.

La demisol, Kate îi descoperi pe copii la televizor. O clipă avu impresia că se uitau la altceva și au schimbat rapid canalul, când i-au auzit pașii pe scări. Era ceva în neregulă cu ei. Îi plăcea să controleze tot și voia să știe la ce se uitau. Câteodată, se gândea că poate e prea strictă cu ei, motiv pentru care renunțaseră să mai vorbească cu ea. Erau deja mari, oricum. Vedea și ea cum sunt alții, ce necazuri aduc. Dar mai știa și cum crescuse ea: sex,

droguri și muzică, atât. Nu terminase niciodată școala și își dorea mai mult pentru copiii ei.

Încă nu se schimbaseră de uniformă și avea de gând să-i trimită să se dezbrace, dar se opri. Nu avea rost să iște un scandal. *Alege-ți băătăliile*, Kate. Văzuse chestia asta într-o revistă pentru femei și s-a gândit că are sens.

— Totul în ordine?

Chloe îi răspunse bombănind ceva, iar Ryan se întoarse cu zâmbetul lui sarcastic, care-i amintea atât de mult de taică-său. Simți cum i se strânge stomacul, privind parcă o fantomă. Plecă în bucătărie, pentru a pregăti tava lui George. Un șervet, frunze de ceai în ceainic, o cană și o sită. Lapte în carafă. Câteodată, Ryan făcea haz de eforturile ei: „Suntem la Mardle, mamă! Unde te crezi, la Ritz?” Știa că și copiii sunt ironizați din cauza maniei pe care o avea ea pentru detalii și maniere – șervete de pânză pe masă, chiar dacă mâncau doar pizza. Însă era convinsă că amănuntele contau și voia să-i pregătească pentru viitor. Își dorea mai mult pentru ei decât viața pe o stradă ruinată, într-un oraș ruinat. Și ei îi fusese cândva mai bine – taică-său fusese contabil și avusese propria firmă, până să-l răpună recesiunea – și încă o amăra teribil faptul că ajunsese astfel.

Salonul era pustiu. George era încă în cameră. Kate așeză tava, porni soba și trase draperiile. Zăpada se lovea în rafale de fereastră. Se gândea ce să pregătească la cină, când cineva sună la intrare. Dacă era vreun oaspete alungat de zăpadă, l-ar fi putut caza în camera șase. Deschise. În ușă se afla silueta unei femei uriașe, acoperită de un hanorac fără formă aruncat deasupra unei cămăși în carouri. Avea o față largă, cu ochi înguști și căprui. Pe cap purta gluga hanoracului, iar în picioare o pereche de cizme de cauciuc. Și părul, și corpul îi erau pline de zăpadă. În spatele ei se mai zărea o siluetă, imposibil de descifrat din cauza femeii corpolente. Monstrul zăpezii, se gândi Kate. Care-i vorbi:

— Ne lași, drăguță, să intrăm? E un ger de crapă pietrele. Sunt Stanhope. Inspector Vera Stanhope.

Capitolul 3

Vera a primit telefon când se afla la cumpărături; când l-a simțit bâzâind în buzunar, a trăit un sentiment de ușurare. Rareori se aventura în Newcastle în afara programului de serviciu, iar acum trăia un coșmar. Cumpărături de Crăciun: hoarde întregi de oameni agitați, cu priviri panicate. Precum bieții iepuri, când taică-său, Hector, ieșea la vânătoare de carne. Hector murise, însă, cu ani în urmă, iar Vera nu avea pentru cine cumpăra cadouri. De Crăciun, obișnuia să ia masa la vecinii ei boemi și se făceau toți criță. Jack și Joanna nu erau genul care să aștepte cadouri - poate doar o sticlă ca lumea de whisky - și ea la fel.

Doar că lui Holly, membră a echipei ei, îi venise ideea unei scheme. Se chema Santa cel Secret: puneau bilețele cu nume într-o căciulă și fiecare alegea persoana căreia urma să-i dăruiască ceva. Vera sperase să-i pice Charlie. Cu o sticlă de whisky l-ar fi mulțumit și pe el. Însă a ales-o pe Holly. Care se dădea cu parfum, se machia și purta ȝoale fiȝoase, inclusiv la birou. Ce cadou i-ar fi putut alege Vera? Și uite-așa s-a trezit în magazinul *Fenwick*, transpirând de zor în haina groasă de ger și înconjurată de oameni eleganți și spilcuiți, dorindu-și cu disperare să se care cât mai repede. Atunci a sunat telefonul. Era Joe Ashworth. Dacă ar fi fost lângă ea, l-ar fi pupat de bucurie.

— Ce vești ai, Joe? îi răspunsese voioasă.

Un consilier de vânzări într-un halat alb se holba curios la ea, în timp ce aplica de zor fond de ten unei cucoane înfipte în scaun ca la dentist.

— O crimă, îi spusese el și inima îi tresăltase de emoție, dar imediat o copleșise vina la gândul că victima era, cu siguranță, ruda sau prietenul cuiva, care îi va duce dorul. Doar nu mureau de dragul ei.

— O persoană înjunghiată în metrou.

— Vreo ciondăneală care a luat-o razna?

Părea un caz bizar, genul la care te aștepți să se

întâmpla în miez de noapte, nicidecum după-amiază devreme.

— Nu chiar.

Îl știa destul de bine pe Joe ca să-și dea seama că nu avea să fie un caz simplu, ceea îi convenea din plin. Îi făcea plăcere când lucrurile nu erau chiar simple. O provocare e mereu binevenită.

— E o doamnă în vârstă. Eu am fost primul la locul crimei. Legiștii sunt și ei pe drum.

— Anunțo și pe Holly.

Vera era ceva mai atentă ca, în zilele acelea, s-o includă în acțiuni și pe Holly, care ar fi fost în stare să bată toba-n toată țara dacă s-ar fi simțit exclusă. Se opri o clipă să respire și apoi pornise cu greu prin mulțimea agitată spre ieșire, pipăindu-și buzunarele în căutarea cheilor.

— Scoate-l și pe Charlie din văgăună. Cine a descoperi cadavrul?

— Jessie, îi spusese Joe Ashworth, fiica mea Jessie.

Durase ceva timp să ajungă la stația de metrou Partington. Câțiva centimetri de zăpadă și lumea o ia razna. O mașină derapase pe șosea în Benton și blocase o bandă de circulație. Conducea Land Rover-ul rămas de la Hector, o mașină care, dac-ar fi fost să se ia după regulamentul rutier, n-ar mai fi avut voie să circule pe străzi fiind incredibil de vechi. Însă, în acel moment, Vera se bucura din plin de el. Stația fusese închisă publicului și marcată cu banda galbenă specifică laboratorului de criminalistică. Câțiva inspectori de la Regia de Metrou asigurau paza, savurându-și fiecare moment de glorie trecătoare. Ceva mai departe, pe peron, îl zărise pe Joe. Sergentul ei, fiul pe care nu l-a avut niciodată, protejatul ei. Și vocea conștiinței.

Fulgii de zăpadă dansau în jurul lui, așa cum stătea, întors cu spatele. Purta o haină neagră de iarnă și vorbea la mobil. Nici urmă de fată. Probabil că Sal o săltase imediat de acolo, ambii fiind extrem de grijulii cu copiii lor. Vera era convinsă că Jessie ar fi preferat să rămână pentru

detaliile anchetei. Avea o scânteie în ochi, fata asta, ceea ce pe Vera o încânta și o făcea să spere.

Își trase în picioare cizmele de cauciuc pe care le păstra întotdeauna în Rover. Nu era simplu - abia și le mai strecura în picioare, deși slăbise în ultima vreme. Doar că cizmele erau noi, iar cu un an în urmă nu le-ar fi încălțat deloc. Peronul era alunecos și pășea cu atenție. Ar fi fost nevoie de o macara să o repună în picioare.

În vagonul puternic luminat, zări câteva siluete îmbrăcate în alb, la lucru. Spera ca Billy Wainwright să conducă echipa de legiști. Nu putea vedea încă victima și nici nu avea voie să se apropie, până ce legiștii nu-și terminau treaba.

— Joe!

Se întoarce și porni spre ea, încheind convorbirea și îndesându-și mâinile în buzunare. Când se apropie, Vera îl văzu încruntat. Evident, avusese alte planuri pentru acea seară: ceva timp cu Sal și cu copiii, apoi să împacheteze cadouri când puștii se culcau. Sal era o tipă foarte organizată: niciodată nu lăsa cumpărăturile pentru ultima seară. Vera mai știa, însă, că Joe se plictisea de viața calmă de familie, chiar dacă nu recunoștea chestia asta, nici măcar sieși. Poate că evenimentul sumbru din acea seară a fost o salvare și pentru el.

— Ce poți să-mi spui, Joe?

Se adăpostiră în zona de așteptare, unde Joe se sprijini de unul dintre automatele de bilete. Ningeă atât de tare, încât se uitau la tren printr-o adevărată cascadă de fulgi. Ceea ce pica numai bine. Oamenii aveau să dea vina pe vreme, nu pe ei, pentru blocarea metroului. Îl asculta descriind călătoria din oraș, trenul aglomerat, adolescenții insolenți și oamenii de afaceri irascibili. Nu își lua notițe - o împiedicau să se concentreze. Încerca să se imagineze în vagon, ascultând sporovăială din jur. Așteptă ca el să termine de povestit.

— Deci majoritatea erau bine-dispuși. Nimic bizar, care să fi declanșat o isterie tipică de Crăciun? Bătrâna nu a comentat nimic la adresa copiilor care o înjurau sau își

puneau picioarele pe scaun?

— Eu nu am văzut sau auzit nimic de genul ăsta. E drept că eram înghesuit în colțul ăla, dar aş fi remarcat o ceartă sau vreun schimb de replici mai dur. Nici chiar când trenul a oprit şi am fost nevoiţi să coborâm toţi, nu a vociferat nimeni.

— Ce ştim despre victimă?

Era momentul ei favorit într-o anchetă. Era excesiv de curioasă, iubea la nebunie să scotocească în viaţa privată a altora. Probabil pentru că ea însăşi nu avea o viaţă personală.

— Doar ce am aflat de pe abonamentul de pensionar la metrou. Avea o geantă, în care am găsit un portofel, un set de chei şi o batistă.

— Avea bani în portofel?

O mulţime de drogaţi, gândi Vera, ar fi fost în stare să-şi înjunghie bunica pentru bani de-o doză. Deşi era puţin probabil s-o facă în metrou, în miezul zilei.

— 50 de lire şi mărunţiş.

Deci nu fusese jefuită.

— Ce altceva ştim despre ea?

— O cheamă Margaret Krukowski şi are 70 de ani. Are o adresă în Mardle: strada Portului nr. 1.

Joe se poticnea la numele femeii.

— Ce fel de nume e, rusesc, polonez?

Joe dădu din cap, de unde să ştie.

— Era aproape de casă, continuă. O singură staţie şi ar fi fost în siguranţă.

Vera îşi spuse din nou că era cel mai sensibil poliţist din câţi cunoscuse.

— Ai remarcat cumva unde s-a urcat în tren?

— Da, la Gosforth.

Era una dintre suburbiile fiţoase ale oraşului Newcastle – un drum lung de la Mardle, ca potenţial financiar şi aspiraţii. Joe îi intui gândurile.

— Părea mai mult din Gosforth, decât din Mardle, ce-i drept, remarcă el.

Vera se gândi o clipă la completarea lui şi se întrebă

unde oare o plasează lumea pe ea: pe străzi, pe lângă vreo fermă?

— Păi să mergem, zic. Să vedem dacă o așteaptă cineva acasă pe Margaret Krukowski.

O vreme, au stat în Land Rover în fața casei. *Pensiunea de pe strada Portului* - anunța o tăblie de lemn parțial acoperită de zăpadă, de lângă ușa de la intrare.

— Venim aici câteodată cu copiii, la cherhanalele din Mardle, spuse Joe. E un deliciu. Se spune că găsești cei mai buni pești și cele mai bune chips-uri din toată regiunea de nord-est.

Vera avea propriile amintiri din Mardle: Hector mituind un barcagiu să-i ducă pe insula Coquet în miezul nopții; luminile încă aprinse în casa paznicului de la capătul insulei; muzică, zgomote, un fel de petrecere; groaza ei că vor fi descoperiți, în vreme ce Hector era obsedat de goana după ouă de rândunici de mare rozalii. Îi plăcuse mereu să riște. Bănuia că pericolul și riscul îl motivau mai tare decât obsesia de a fura și de a vinde ouă de păsări rare.

— Ei bine, spuse Joe, intrăm odată? Aș vrea să ajung și acasă.

Ea încuviință și ieși din mașină, încercând să-și amintească dacă această casă se aflase acolo și când era copil. Își amintea strada neîngrijită, lăsată aproape în paragină, dar asta se întâmpla cu peste 40 de ani în urmă. Sună la sonerie. Femeia care le deschise ar fi avut vârsta potrivită pentru a fi fata victimei, 38 - 40 de ani. Părul negru și ondulat, ochi căprui de culoarea castanei și un zâmbet agreabil, oarecum exersat. Verei îi inspira o asistentă medicală. Se prezentă, iar femeia le făcu imediat loc să intre.

— E vreo problemă?

Când le bate poliția la poartă, oamenii se simt fie vinovați, fie speriați. Vera nu-și dădea seama care dintre cele două variante era valabilă în cazul femeii. O urmă în casă până ajunseră într-un salon călduros, decorat cu mobilier masiv care nu s-ar fi încadrat deloc într-o cameră

mai mică, și se așezară pe canapelele tapitate cu catifea. Într-un lateral era amplasată o pianină cu câteva partituri pe stand, iar în partea opusă se afla o servanță cu decantoare și sticle de alcool. Vera se gândea că un deget de whisky i-ar fi mers fix la suflet după escapada din stația geroasă de metrou, dar știa că nu era cazul. Draperiile erau trase și peste tot sclipeau decorațiuni de Crăciun: frunze de stejar și conuri de pin vopsite cu argintiu așezate de-a lungul poliței căminului și lumânări roșii înalte, împrăștiate pe mese. O atmosferă desprinsă din saloanele epocii victoriene. Nu mai era nimeni în salon, dar pe masă se afla o tavă cu ceai.

Prezența tăvii părea să incomodeze oarecum gazda. Se tot uita la ea cu un aer vinovat. Joe le urmă și se așeză lângă foc.

— Plăcut loc, primitor, remarcă el.

Femeia le zâmbi și păru să se relaxeze puțin.

— Ne puteți spune cum vă cheamă? continuă Joe.

— Dewar.

Femeia se întorsese cu spatele la Vera.

— Kate Dewar.

Ușa se deschise și în cadru apăru un tip masiv și chel, cu un zâmbet amabil și o atitudine degajată.

— Salutare, le spuse. Mai ai oaspeți, Kate? Alte suflete abandonate în furtună?

Se răsuci pentru a le zâmbi ambilor musafiri.

— Sunteți bineveniți!

Părea că e la el acasă.

— Beți un ceai? Sunt sigur că ibricul e plin, iar Kate ne poate aduce mai multe căni.

— Nu sunt oaspeți, George. Domnii sunt de la poliție.

Oare era un avertisment? De genul *ai grijă ce spui*?

— Ah, replică el.

Se opri din sporovăială, privind în jur oarecum stingherit.

— Sunt în plus, înseamnă. Nu vreau să vă încurc, îmi iau ceaiul în cameră, atunci.

Apucă tava și dispăru fără să privească în urmă. Vera să

gândi că, în locul lui, ar fi fost mult prea curioasă pentru a părăsi discuția. S-ar fi oferit să ajute, ar fi găsit pretexte să piardă vremea pe-acolo și să afle ce se întâmpla.

— Un oaspete? Întrebă și-și flutură bărbia spre ușă.

— George Enderby, un obișnuit al casei.

— Și Margaret Krukowski? E și ea o obișnuită a casei? Figurează ca locuind la adresa asta.

— Margaret? E bolnavă? De-asta ați venit?

Vera îi remarcă ușurarea din glas și se întrebă ce altceva ascunde femeia, încât să se teamă de vizita poliției.

— Margaret locuiește aici? Sunteți rude?

— Nu suntem rude, suntem prietene. E și angajată, într-un fel. Mă ajută în casă, administrăm locul împreună.

Un zâmbet în treacăt.

— Nu m-aș descurca fără ea.

Vera se aplecă și abordă un ton amabil.

— Margaret Krukowski a murit. A fost înjunghiată în metrou, când venea spre casă din oraș, ceva mai devreme în după-amiaza asta. Am nevoie să-mi spui tot ce știi despre ea.

Capitolul 4

Stând încă în salonul călduros, Vera se întreba dacă mai ninge. Dacă o ținea tot așa, nu avea cum să mai urce panta dealului până la casa în care locuia de mică, nici chiar cu Rover-ul. Oricum, avea să fie o noapte ratată, deci n-avea sens să-și facă probleme în sensul ăsta. Kate Dewar rămăsese ținută pe marginea unei canapele masive, plângând. Nici vorbă de văicăreli, doar lacrimi. Joe Ashworth îi oferise un pachet de șervețele. Câteodată, vedea în Joe un fel de cercetaș - era întotdeauna pregătit de orice situație.

— De cât timp o știi pe Margaret?

Vera credea că, uneori, e mai indicat să pornești de la lucruri simple. Ceva cu care interlocutorul poate relaționa ușor, în vreme ce mintea îi e distrasă de la șoc și suferință. Kate își șterse lacrimile.

— De 10 ani, îi spuse. Copiii erau mici. Îmi murise mătușa - un fel de rudă îndepărtată, prin alianță. Nu o cunoscusem și locuiam pe coastă la acea vreme. Mi-a lăsat moștenire casa asta, prin testament. Pe atunci nu era casă de oaspeți, doar o grămadă de camere și apartamente, destul de părăginite și, în mare parte, goale. Margaret era singurul locatar care plătea o oareșce chirie.

Se opri să-și tragă sufletul.

— Eram deprimată. Nu era cel mai grozav moment al vieții mele, mai ales că bărbat-meu era plecat mai tot timpul cu slujba. Ryan era deja la școală, Chloe la grădiniță. M-am gândit la casa asta ca la un proiect, mai ales că Mardle se dezvolta și mă așteptam să se umple curând de turiști. Ce păcăleală, nu-i așa?

Ridică din umeri obosită.

— Inițial, am crezut că Margaret va fi o problemă, că îmi va sta cumva în cale.

Kate se opri iar și zâmbi larg.

— Dar mă înșelam teribil. Era grozavă și viața mea ar fi fost un coșmar fără ea. Mi-a fost și mamă, și cea mai bună

prietenă în același timp. Am ajuns la o convenție: urma să-și păstreze micul apartament din mansardă, fără chirie, dar să mă ajute cu treburile casei. Voiam să o și plătesc, când aveam cu ce. Încă de la primii clienți, i-am stabilit un salariu.

Vera îl observă cu coada ochiului pe Joe luând notițe. Ea își imagina casa în renovare, cu muncitorii încă la lucru, și două femei pline de planuri, idei și entuziasm pentru viitor, cu doi copii mici împleticindu-se la picioarele lor. O astfel de situație apropie mult oamenii și Vera simți un junghi în suflet – nu avusese niciodată un prieten bun, cu care să-și împartă visele. Cel mai apropiat de imaginea asta era Joe Ashworth.

— Margaret Krukowski e un nume polonez? Întrebă ea.

— Da, dar Margaret nu era din Polonia. S-a născut și a crescut aici, în nord-est, într-o familie extrem de respectabilă din Newcastle. Când era foarte tânără, s-a măritat cu un marinăr polonez. Părinții au fost scandalizați, dar se întâmpla prin anii '60, iar el era un refugiat teribil de drăguț, povestea ea, ceea ce a făcut ca toată istoria să pară foarte romantică.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Vera simțea deja o simpatie profundă pentru victima lor, îi admira complexitatea și profunzimea trăirii. Joe remarcase că Margaret părea a fi mai degrabă din Gosforth decât din Mardle, dar iată că femeia preferase traiul cu un refugiat polonez, într-o mansardă jerpelită. Păstrase, însă, aparențele. Încă elegantă, cu cizme de calitate și ruj. O haină lungă care, nouă, costase probabil o avere.

— A părăsit-o, la doar câțiva ani după nuntă. A fugit cu o femeie cu ceva mai mulți bani ca Margaret. Mi-a povestit că vestea i-a frânt inima, dar era prea mândră să se întoarcă în casa părintească. A urmat un curs de contabilitate și a lucrat la câteva companii din zonă. Când am cunoscut-o eu, se pensionase deja. Sau i se sugerase, cumva, să se retragă.

Kate zâmbi din nou.

— Era un adevărat magician cu cifrele și m-a salvat de inspectorul de la TVA de nenumărate ori.

— Dar a ales să păstreze, totuși, numele soțului?

Vera își imagina că situația nu era deloc comodă în acele vremuri. O femeie singură, cu pretenții și eleganță, un nume străin și aspirații la o viață mai bună.

— Mi-a mărturisit că nu a încetat niciodată să-l iubească, îi spuse Kate. Era o ființă extrem de romantică.

— Și soțul tău? continuă Vera. Tot departe muncește?

Urmă un moment de tăcere.

— Nu, răspunse Kate. A murit. Un accident de muncă în Marea Nordului. O defecțiune la instalații. S-a înecat. Nu i-au găsit trupul niciodată.

Bufni din nou în lacrimi.

Kate îi conduse apoi la apartamentul lui Margaret.

— Când a îmbătrânit, i-am oferit unul dintre apartamentele de la parter, dar mi-a spus că mansarda este casa ei, iar scările o mențin în formă.

— Era o femeie sănătoasă, având în vedere vârsta?

În ciuda noului regim de alimentație și vizitelor la piscină, Vera găfâia, așa că vorbele i se strecurară cu greu prin respirația întretăiată.

— Da, îi era bine. Afacerea merge suficient de bine acum, avem clienții noștri obișnuiți și mai facem și puțin *catering*, iar Margaret nici nu se gândea să se retragă.

Kate se opri în dreptul ușii. Joe scoase mănunchiul de chei găsit de legiști în geanta victimei.

— Nu ai o dublură? se miră Vera, sprijinindu-se de perete.

— Ba da, pentru toate celelalte camere, cu excepția acesteia. M-am oferit să fac o dublură pentru situații de urgență, dar Margaret nu părea încântată de idee. Femeia de serviciu nu intra niciodată aici, deși m-aș fi bucurat să-i îngrijească și ei camera, alături de celelalte. Mags ținea mult la intimitatea ei.

— Primea vizite?

— Mă invita, uneori, la o cană de ceai după-amiaza. Era

foarte drăguț. De fiecare dată pregătea ceva puțin special. Uneori, clătite cu somon de la cherkhana, sau o prăjitură fină, făcută chiar de ea, altădată, a deschis o sticlă de șampanie rosé, spunând că are un motiv să sărbătorească. N-am văzut să vină altcineva la ea.

Rămăsese cumva în urmă pe trepte, ezitând să intre cu ei în cameră. Vera o prinse ușor de umăr.

— E în ordine, drăguță, ne ocupăm noi de aici încolo.

Kate dădu din cap resemnată și plecă înapoi pe scări. Joe Ashworth așteptă ca ea să se îndepărteze și încercă o cheie în yală. Erau trei chei. Vera se întreba ce uși deschid celelalte două – probabil, una dintre ele era pentru ușa de la intrare a casei. Și cealaltă? Joe deschise ușa.

Cum le spusese Kate, apartamentul era foarte mic și înghesuit la mansardă, iar unul dintre ziduri abia dacă atingea un metru până la plafonul înclinat; trei ferestre de fronton ofereau deschidere către port. Erau două camere principale, cu o baie strâmtă, îngrămadită în colțul uneia dintre ele. În ciuda condițiilor, apartamentul avea stil. Bucătăria, care funcționa și pe post de cameră de zi, avea o podea din lemn maroniu închis, decorată cu un covor viu colorat – nuanțe de albastru și verde. Sub fereastră era așezat un birou vechi, la care se odihnea un scaun cu spătarul curbat. Un șezlong micuț, învelit în catifea gri. O chiuvetă, un cuptor, un frigider, separate de restul camerei de o masă de lemn tocită de cât fusese frecată. Majoritatea oalelor erau atârinate în cârlige prinse în tavan, iar lingurile și spatulele de lemn erau strânse într-un bol verde de ceramică lăcuită, pe pervazul unei ferestre. Singurul perete înalt era acoperit de rafturi pline de cărți migălos ordonate, între care se strecuraseră, pe alocuri, pietre, scoici și bucăți de lemn plutitor. Era o cameră întunecoasă, din cauza ferestrelor scunde și a zidurilor groase, dar plină de suflet și decorată ca o bijuterie, luminată doar de o lampă de pe birou și un spot în bucătărie.

— Nu avea televizor, remarcă Joe.

Vera îi percepea uimirea. Joe se grăbi să deschidă ușa

dormitorului, în căutarea unui televizor. Rămaseră în prag, privind. Podeaua era acoperită de mochetă verde pal. Patul era învelit cu o cuvertură lucrată manual, cu servante cu rafturi în ambele părți - o garderobă cât se poate de restrânsă. Toată mobila fusese vopsită în alb. Nici urmă de dezordine, de haine împrăștiate. Dușul sclipea de curățenie.

— Nici urmă de televizor, repetă Joe.

Era, probabil, singura formă de distracție de care se bucura seara alături de Sal și nu-și imagina viața fără așa ceva.

— Următorul pas e să chemăm legiștii aici.

Vera se apropie de fereastră. Încă ninge, dar cu fulgi mici, de data asta. Se bucura că nu era ea cea nevoită să deschidă sertare și să scotocească prin chiloții lui Margaret. Era băgăcioasă din fire, dar asta i s-ar fi părut un amestec teribil în viața altuia. Joe se uita la rafturi.

— O singură fotografie.

Nu a luat-o de la locul ei, s-a mulțumit doar s-o indice. În fotografie apărea un cuplu. La nuntă. Ea purta o rochie albă simplă și scurtă, cu blană artificială la tiv, cizme albe lăcuite până la genunchi, haină scurtă de blană artificială, iar în mâini strângea un buchet de frezii albe și galbene. Bărbatul cu păr negru purta costum cu revere largi și un buchet de flori prins la butonieră. În spatele lor se deslușea o ușă de biserică.

— E Margaret în poză? întrebă Vera. Margaret Krukowski și dragostea poloneză a vieții ei?

— Chiar ei.

Răspunsul era categoric.

— Victima noastră are aceeași gură și aceiași pomeți.

Joe era captivat de fotografie.

— O ființă mică și osoasă.

Vera vorbea încet. Ei nu-i spusese nimeni vreodată că ar fi osoasă.

— E foarte frumoasă, continuă Joe și apoi pufni, simțindu-se ridicol în sinea lui să admire o fotografie peste care trecuseră mai mult de 50 de ani. Are o figură pentru

care un bărbat ar face crimă de om, adăugă el, totuși.

Capitolul 5

Pe scări, Kate își scoase mobilul din buzunar și își sună iubitul, pe Stuart. Prima relație adevărată pe care o avea de când Rob murise pe platformă. Stuart se simțea mai confortabil pe dealuri decât într-o casă, dar cânta dumnezeiește la saxofon și ea se gândea întruna la el. Nu i-a răspuns, așa că a lăsat un mesaj: „Te rog să mă suni.” Coborând mai departe, se gândea cum să le spună copiilor că Margaret murise. O știau de-o viață. Le fusese doică, iar ei o consideraseră mereu un fel de bunică. Ryan își petrecea și acum mult timp cu ea. Anul ăsta, mai ales, de când Stu apăruse în viața lor și Kate avea tot felul de planuri, fuseseră nevoiți să facă față multor schimbări. Kate își domoli pașii pentru a găsi cuvintele potrivite. Habar n-avea cum vor reacționa copiii. Crescuseră și se răciseră oarecum față de ea, nefiind în stare să le anticipeze reacția.

Probabil că George Enderby i-a auzit pașii sau i-a pândit întoarcerea, fiindcă imediat deschise ușa și scoase capul spre ea.

— E totul în regulă, Kate?

Părea sincer preocupat. Apoi, oarecum jenat.

— Scuze, nu vreau să fiu indiscret.

— Margaret a murit.

Brusc, Kate simți că ametește și se sprijini de perete.

— Of, îmi pare tare rău.

El păși pe hol, dar imediat își dădu seama că ușa se va închide în urma lui și va rămâne pe afară. Alese să facă un salt bizar, blocând ușa cu un picior și pășind cu celălalt în afara camerei.

— Nu am cunoscut-o prea bine, dar niciodată nu am considerat-o bătrână. A fost ceva neașteptat, un atac de cord?

— A fost omorâtă, îi spuse Kate. Înjunghiată în metrou când se întorcea din oraș.

Din nou, părea că toată lumea se învârte în jurul ei. Se

așeză pe treaptă și-și prinse capul în mâini. George dispăru o clipă și îl văzu cum se întindea prin cameră după cheie. Imediat se așeză lângă ea și îi cuprinse umerii. Îi simțea aroma coloniei și a biscuiților dulci pe care abia-i gustase. Scorțișoară și ghimbir. Kate se trezi gândindu-se cât de diferită ar fi fost viața ei dacă Rob ar fi fost la fel de amabil ca George Enderby. Rămase o clipă locului, savurând apropierea fizică, după care se desprinse ușor.

— Trebuie să le spun copiilor.

— Evident.

Se ridică și îi oferi și ei mâna pentru a o sprijini.

— Dacă te pot ajuta cumva, te rog să nu eziți să-mi spui, o anunță, după care dispăru într-o clipă în camera lui, temându-se parcă să nu o supere și mai mult cu prezența lui.

La demisol, Ryan se afla în camera lui. Îi auzea calculatorul. Obișnuia să joace un joc cu monștri și sfârșitul lumii. Chloe stătea la masă cu un teanc de cărți lângă ea, buchisind într-un carnet. Părea palidă și obosită.

— Ryan, vino aici, te rog. Vreau să vă spun ceva.

— Ok.

Dar nu se grăbea să apară. Așa era el. Era de acord cu ea și făcea ca el. Chloe se răsuci în scaun și observă că maică-sa plânsese.

— Ce s-a întâmplat?

Cuvintele îi erau însoțite de o privire dezgustată, reacția tipic adolescentină față de schimbările de atitudine ale părinților. Imediat însă înțelese că se petrecea ceva grav, nu era doar o reacție exagerată pentru vreun fleac din casă. Se ridică.

— Mama, ce s-a întâmplat?

Kate începu iar să plângă, ceea ce o determină pe Chloe să strige la Ryan, care ieși de data asta din camera lui. Rămase în ușă privindu-le cu o expresie confuză, ca și cum femeile ar fi fost o specie aparte, față de care e mai bine să păstrezi distanța. Mutară cărțile pe servanță și se așezară în jurul mesei. Chloe aduse o sticlă de vin din frigider, pe care o deschise cu o ușurință care ar fi îngrijorat-o pe Kate

în mod obișnuit. Îi turnă mamei sale un pahar.

— Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Margaret a murit.

— Cum așa? interveni Ryan.

Amândouă îl priviră mirate.

— Cum a murit, vreau să zic. Un accident? Pentru că azi dimineată când am plecat arăta foarte bine.

Băiatul se încruntă și Kate își aminti iar de figura lui Robbie.

— A fost omorâtă.

Lui Kate i se părea că anunțul sună ca un refren, la genul de melodii pe care le tot învârtea Ryan pe iPod. Zgomot isteric. Dacă va repeta propoziția asta tuturor celor care trebuia s-o afle, poate va ajunge în cele din urmă s-o creadă și ea.

Se uită la copii. I se păru că întrezărește la amândoi o urmă de frământare, înainte ca neîncrederea și suferința să-i copleșească. Crima e un subiect foarte bun de stârnit povești. Își imagina că amândoi se vor năpusti asupra telefoanelor, imediat ce se vor ridica de la masă, pentru a le da amicilor teribila veste. *N-o să vă vină să credeți ce s-a întâmplat la noi acasă...* Se vor bucura o vreme de o flatantă celebritate, genul de popularitate pe care amândoi păreau s-o guste.

— De ce ar vrea cineva să omoare o femeie bătrână ca Margaret?

Kate privi spre Chloe și i se păru că slăbise în ultimul timp. Oare toată povestea cu Stuart îi luase atât de tare mințile încât își neglija copiii?

— Nu știu, răspunse Kate și tăcu o clipă. Nu m-am gândit niciodată la ea ca la o bătrână. Avea atât de multă energie.

— Unde a fost omorâtă?

Ryan avea nevoie de detalii pentru a-și potoli curiozitatea. Brusc, i se păru un străin. Era un puști simpatic - va cuceri multe inimi. Îl vedea adesea prin Mardle în compania unor fete drăguțe, dar nu i le prezenta niciodată. Niciunul dintre ei nu adusese vreodată un

prieten acasă.

— În metrou, se pare. Se întorcea din oraș.

Kate îl privi.

— Ți-a spus unde pleacă când ați vorbit de dimineață?

El scutură din cap.

— Cred că poliția va dori să afle chestia asta.

— Poliția?

Întrebarea era adresată cu o indiferență studiată. Era evidentă curiozitatea lui pentru detaliile anchetei. O sursă extrem de valoroasă de informații de publicat pe *Facebook*.

— Sunt în camera lui Margaret. De la ei am aflat că a murit.

Câteva clipe de liniște.

— Biata Margaret, spuse Chloe. Unde e? Adică, unde e cadavrul? Va fi o slujbă de înmormântare?

— Cred că poliția va dori să facă o autopsie înainte de asta. După care va urma și o slujbă. Habar n-am cum funcționează chestiile astea.

Cred că eu va trebui să mă ocup de slujbă, se gândi Kate. *Cine altcineva?* Și-a dat seama că va trebui să vorbească cu părintele Gruskin despre asta și nu putea să-l sufere. Brusc, se simți leșinată de foame.

— Pregătesc ceva de mâncare. Trebuie să gustăm ceva, totuși.

Îi făcea bine să se ridice și să iasă puțin din acea cameră. Era deja la al doilea pahar de vin și pregătea masa pentru cină, când cei doi detectivi se iviră în dreptul ușii ei. Își imaginase că n-avea să-i mai vadă în acea zi, că se vor descurca să plece singuri. Doar că acum se aflau pe holul întunecat de la demisol, iar ea era sigură că erau nerăbdători să pună alte întrebări.

— Intrați, vă rog.

— Îmi pare rău că vă deranjăm iar.

Vera Stanhope zâmbea, cerându-și scuze, ceea ce o îndemnă pe Kate să creadă că nu-i părea deloc rău.

— Am vrea să luăm legătura cu familia și prietenii doamnei Krukowski, dar nu am găsit niciun carnet de

adrese în camera ei. Poate ne poți ajuta dumneata.

Kate îi conduse în bucătărie. Ryan și Chloe dispărușeră în camerele lor. Evitau, de regulă, compania adulților, ca niște animăluțe speriate. Chloe, probabil, se apucase din nou de scris, iar Ryan asculta discuția din spatele ușii. Îi plăcea să observe oamenii și îl surprinsese de câteva ori trăgând cu urechea.

— Margaret nu mi-a pomenit niciodată de rudele ei.

Semipreparatul se învățea de zor în cuptorul cu microunde, la dezghețat.

Îl ar fi plăcut să se întoarcă Stuart odată. Cuptorul suiera.

— V-am spus, când s-a măritat, s-a produs o ruptură între ea și familie. Nu cred că s-au mai întâlnit vreodată de atunci. Probabil că părinții au și murit între timp, deși nu mi amintesc ca ea să fi mers la înmormântare.

— Frați sau surori nu a avut?

— Din câte știu eu, nu.

— Ți-a povestit vreodată despre casa copilăriei?

Vera Stanhope se instalase comod la masa din bucătărie. Era atât de corpolentă, încât părea să ocupe tot spațiul. Și, după cât de în largul ei părea să se simtă, Kate și-o imagina stând la palavre toată noaptea.

— A crescut în Gosforth, într-una dintre acele case mari cu grădină, nu departe de strada Principală.

Remarcă un schimb rapid de priviri între cei doi polițiști și își închipui că informația le era de folos.

— Ceva prieteni, atunci? continuă Vera, cu ochii la Kate.

— Locuia de ceva timp în Mardle și nu pare să fi fost vreo pustincă, Margaret a ta. Cu siguranță a avut prieteni, chiar dacă nu o vizitau aici. În afară de tine, bineînțeles, remarcă Vera zâmbind.

Kate reflectă un timp. Margaret nu păruse niciodată interesată de persoane din afara străzii Portului, dar nici nu-și dorea ca detectivii să și-o imagineze ca pe o singuratică sălbatică și rățăcită.

— Cred că, în mare parte, viața ei socială se concentra în jurul bisericii. Poate ar fi bine să stați de vorbă cu

părintele Gruskin.

— Unde îl găsim? Există o biserică catolică în Mardle?

— O biserică anglicană, e peste drum. Sfântul Bartolomeu se cheamă. Dar el preferă titulatura de „părinte”.

Kate își simțea antipatia din voce și se întreba dacă și ceilalți o sesizează. Dar Vera era preocupată mai multe de încăpere, fiind interesată de teancul de cărți de pe servanță și de standul cu discuri din colț.

— Ce vârstă au copiii tăi?

— Chloe are 14 ani, iar Ryan abia a împlinit 16.

— Putem sta de vorbă cu ei? Nimic oficial, doar câteva întrebări aici în bucătărie despre când au văzut-o ultima dată pe Margaret. Joe poate sta de vorbă cu ei. Are și el copii, cam de aceeași vârstă. Am nimerit corect, Joe?

Sergentul simpatic zâmbi.

— Ceva mai mici, deși uneori se poartă ca niște adolescenți. Nu aștept deloc cu nerăbdare vârsta asta.

Kate nu avu de ales și îi chemă pe copii în bucătărie, deși abia aștepta să scape de musafiri ca să poată mânca și să mai bea niște vin. Părea că s-au strâns la un fel de conferință, așezați toți în jurul mesei rotunde, puțin tensionați și foarte gravi, totodată. Însă, copiii îi făcură cinste. Ryan răspunse foarte politicos la întrebări, iar Chloe le oferi detectivilor întreaga ei atenție.

— Povestești-mi despre Margaret.

Așa deschisese polițistul seria de întrebări. Copiii se priviră unul pe altul, iar Ryan decisese să răspundă primul.

— Era grozavă. Mereu ne lua la plimbare când eram mici. Și acum îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea.

— Făcând ce?

— Era foarte pasionată de cauze umanitare, continuă Ryan. Câteodată o ajutam și eu să strângă lucruri. Căutam prin cutiile milei de la supermarket. Se pare că doamnele în vârstă mă simpatizează, așa că nu ezitau să-mi dea câte ceva.

Kate știa că puștiul are dreptate, dar mai era ceva. Ryan se simțea în siguranță cu Margaret, fiindcă îl ținuse în

brațe toată copilăria când îl bântuiau coșmarurile. A intervenit și Chloe cu propria ei poveste despre cum Margaret îi ducea mereu la teatru în Newcastle și prima lor piesă de oameni mari.

— Știa o mulțime de lucruri despre orice, despre piese de teatru și filme. În majoritatea zilelor de sâmbătă, când mama era ocupată, Margaret mă ducea la bibliotecă. Tot ea m-a încurajat să învăț bine la școală.

— Femeile pot face tot ce-și doresc în viață, parcă așa spunea, încuviință Kate.

— Și mai recent? continuă Joe. Odată ce ați crescut, ați rămas la fel de apropiați?

Un moment de tăcere.

— Petreceam mai puțin timp cu ea în ultimul vreme, continuă Chloe. Dar știam că e mereu prezentă când aveam nevoie de ea.

— O mai ajutam și eu, dar nu ca înainte, completă Ryan. Lucrez cu jumătate de normă la atelierul de bărci.

Sigur că nu luaseră niciodată în calcul posibilitatea ca Margaret să ducă dorul companiei sau destăinuirilor lor sau că ar putea avea nevoie de ei într-un anume fel. Kate era convinsă că adolescenții sunt cele mai egoiste persoane din lume.

Sergentul abordă apoi detalii concrete:

— Ați văzut-o azi pe Margaret?

— Eu, da, se grăbi Ryan, când plecam la școală.

— Unde era?

— Curăța mesele după micul dejun al oaspeților. Doar vreo două persoane se cazaseră cu o seară în urmă și plecaseră imediat după masă. M-a văzut ieșind pe ușă și mi-a urat o zi bună.

— La ce școală mergi?

Polițistul se lăsă pe spate. Kate îl vedea teribil de obosit.

— La Liceul Mardle, interveni Chloe. Imediat după linia de metrou.

— Școala și liceul din Mardle, adăugă Kate, chinuită de ideea că ar fi putut să-i dea la o școală mai bună, cu mai puțini copii în clasă. Dacă și-ar fi continuat cariera, poate

că și-ar fi permis lucrul ăsta.

Vera se întoarce spre ea și o întreabă direct:

— Cei doi clienți de aseară? Bănuiesc că ai datele lor de contact.

Kate remarcă lejeritatea cu care sergentul accepta intervențiile superiorului său.

— Bineînțeles. A fost Claire Gordon, în drum spre Edinburgh să-și ia băiatul acasă de la Universitate. E una dintre clientele noastre obișnuite, locuiește undeva în Hertfordshire și se cazează la noi la fiecare început și sfârșit de semestru, ca să împartă drumul în două. Cealaltă persoană a fost Mike Craggs, profesorul Craggs. E biolog marin la Universitatea din Newcastle și mereu se oprește la noi când pleacă în cercetări pe teren. Claire a plecat devreme, din cauza prognozei meteo care anunța zăpadă. Iar Mike pleacă întotdeauna primul, când are lucru.

Kate se temea că oferise deja prea multe informații, riscând să dea impresia unei gazde băgăcioase. Însă Vera dădea mulțumită din cap:

— Și tu? reveni Joe în conversație, răsucit spre Chloe. Tu ai văzut-o azi pe Margaret?

— Nu, eu am plecat înaintea lui Ryan. Nu am văzut-o deloc.

Detectivii se ridicară, în cele din urmă, iar Kate se entuziasmă la ideea că avea să-și mănânce, în sfârșit, cina, să-și bea vinul și să analizeze în liniște, pe toate părțile, dispariția lui Margaret. Ardea de nerăbdare să-și consulte telefonul, în așteptarea apelului lui Stuart. Părea, însă, că lucrurile nu erau complet lămurite pentru cei doi musafiri.

— Tipul pe care l-am întâlnit mai devreme, continuă Vera. Vine des, așa-i?

— Foarte des, zâmbi Kate. George sosește lunar și de fiecare dată rămâne două nopți. Câteodată chiar trei, când termină lucrul în Scoția. E la fel de constant precum ceasul.

— Mă întreb dacă am putea schimba câteva vorbe și cu el.

Vera zâmbi la rândul ei, cu o expresie vinovată. Parcă

știa că plecarea lor e așteptată cu sufletul la gură de Kate.

— Promit că vă lăsăm în pace după aceea.

Kate era convinsă că pacea devenise extrem de relativă pe strada Portului până la finalizarea anchetei. Până când aflau cine o omorâse pe Margaret Krukowski.

Capitolul 6

Mergând pe culoar și apoi pe scări în urma doamnelor, Joe Ashworth resimțea acut senzația unui *déjà vu*, a unei întâlniri anterioare cu această familie pentru un interogatoriu similar celui abia încheiat. Era teribil de frustrant, ca atunci când un cuvânt îi stătea pur și simplu pe limbă, dar nu și-l putea aminti. Ceva îl răscolea – poate copiii, destul de politicoși, dar reținuți și prudenți, îi aminteau cumva de-ai lui, atunci când ascundeau ceva.

Odată ajunși la camera lui Enderby, tipul deschise la prima bătaie în ușă. Era evident, însă, că nu avea de gând să-i poftească să intre. Enderby părea un tip agreabil, oarecum timid, dar și foarte priceput să conducă discuția în felul său.

— Cred că ar fi mai confortabil să stăm de vorbă în salon, nu-i așa, Kate? Am să pornesc din nou focul, să ne simțim în largul nostru. Și merg eu la bucătărie să pregătesc niște ceai, dacă nu deranjez prea tare. Tu nu trebuie să faci nimic, adăugă.

Drept urmare, discuția s-a purtat în salon – o încăpere impresionantă, cu mobilă întunecată de lemn, care sclipea de curățenie și răspândea miros de lustru. Enderby aprinse câteva lumânări roșii, reducând în același timp nivelul luminii principale. Joe se aștepta ca, din clipă în clipă, tipul să îi îndemne să se prindă de mâini și să invoce spiritele morților, ca la o sesiune de spiritism. Kate Dewar se retrăsese. Rămași singuri, petrecură o vreme în tăcere, sorbind ceaiul cald alături de biscuiți și contemplând flăcările din șemineu. În timp ce așteptau ca Enderby să se întoarcă cu ceaiul, Joe trăsese draperiile și remarcase că ninsoarea s-a oprit. Cerul se înseninase și deja sclipeau stelele, în jurul unei luni uriașe și albe. Relua în minte discuțiile cu Kate Dewar și cu copiii ei, simțind în continuare că ceva îi scapă, ceva teribil de familiar, de altfel.

De data asta, Vera era cea care adresa întrebările și,

încă de la primele cuvinte, părea că între cei doi se crease foarte ușor o stare de înțelegere reciprocă. Nu o putea acuza că flirtează, dar reușeau să transmită o oarecare chimie. Mai ales că tipul avea șarm, trebuia să recunoască asta.

Nu se întâmpla prea des ca oamenii să depună un efort pentru a-i fi Verei pe plac, iar atitudinea serviabilă a lui George părea că o flatează. Zâmbea încontinuu deasupra câinii de ceai, în vreme ce înmuia al treilea biscuit de casă.

— Așadar, cu ce treburi la capătul pământului, domnule Enderby?

— Spune-mi George, insist.

Un zâmbet larg și sincer.

— Din păcate, serviciul. Îmi tot promit câteva zile de concediu pentru a explora cum trebuie țara, dar soția mea consideră că orice ținut la nord de Wash este sălbatic și incontrollabil. Petrec foarte mult timp departe de casă și n-aș vrea ca și în concediu să plec fără ea.

— Ce lucrezi?

— Reprezint o editură. O activitate pe cale de dispariție, dar sunt printre pușinii supraviețuitori și sper să rezist până la pensie. Plus că îmi place extrem de mult ce fac.

Câteva clipe, privirea nostalgică i se opri asupra focului din cămin.

— Citesc foarte mult, e ca o dependență. Nu pentru că mi se cere asta la serviciu. Pe de altă parte, e și un impediment, pot spune. E greu să vinzi o carte unei librării când tu însuși o consideri un gunoi. Mi-am dezvoltat, însă, o rețea proprie, cumpărători cu care împărtășesc opinii similare: directori în mari lanțuri comerciale sau, dimpotrivă, patroni de mici buticuri. Pot să înțeleg foarte bine ce i se potrivește fiecăruia în parte.

— Nu o perioadă cam potrivnică vânzării de carte? Vera intervenise pe același ton suav, oarecum sugestiv. Cred că magazinele s-au aprovizionat deja pentru Crăciun. Nu-și dorește toată lumea să fie deja acasă, la Londra? E sezonul petrecerilor la firmă, al goanei spre casă pentru a umple șosetele de cadouri.

Enderby se aplecă spre ea, cu o voce studiată:

— Să vă spun drept, doamnă inspector, Crăciunul nu e perioada mea favorită din an. Mă sperie și, sincer, mă bucur să scap de tot tipicul. Și, evident, trebuie să prezint titlurile noi pentru sezonul următor.

— Evident.

Tăcere.

— De ce vă cazați pe strada Portului când ajungeți în nord?

Vera își așază cana de ceai pe măsuta joasă de alături, semn că ducea conversația la un alt nivel de acum, unul ceva mai serios.

— Nu e deloc aproape de autostradă.

— Poate că nu, dar e foarte plăcut aici și mă simt bine. Am descoperit casa pe site-ul *Turism în regiunea de nord* cu cinci ani în urmă și de atunci numai aici am venit. Pot spune că îmi repugnă hotelurile anoste și impersonale, iar Kate este o gazdă extrem de eficientă și de primitoare. Mă îngrijește foarte bine.

Lui Joe i se părea că tipul se străduiește cam mult, oricare dintre motivele enunțate fiind suficient ca argument.

— O cunoșteți, evident, pe Margaret Krukowski.

— Sigur că da, era o femeie admirabilă.

Se opri câteva clipe, după care continuă.

— Împreună cu Kate formau o echipă grozavă. Sper că va avea puterea să continue singură de acum. Sau, dimpotrivă, poate că își face planuri noi.

— Obişnuiți să stați de vorbă cu Margaret? continuă Vera, privindu-l fără să clipească. Îmi pareți genul preocupat de cei din jur, căruia o conversație la micul dejun îi face o reală plăcere.

— Vorbeam, dar nimic mai mult decât politețurile uzuale.

Enderby întinse mâna după ceainic.

— Ce ştiți despre ea?

— Mai nimic. Era o persoană amabilă, dar oarecum distantă, ca și cum îi intrase în obicei să păstreze totul

secret.

Zâmbi larg și cu șarm.

— Îmi place să inventez povești despre oameni. Imaginare, bineînțeles. Din cauză că citesc așa mult, probabil. Visez câteodată să scriu propriul meu roman.

Joe simți că pierde șirul conversației, fără a pricepe o iotă din spusele lui Enderby, complet irelevante pentru ancheta lor. Vera, în schimb, părea să-i țină isonul.

— Cum e povestea ta despre Margaret Krukowski?

— Mi-o imaginez în rol de spioană, abandonată la finalul Războiului Rece, doar cu o nouă identitate.

Zâmbi și i se luminează toată figura.

— Ceea ce e ridicol, evident, dar numele polonez e de vină. Întotdeauna îmi las imaginația s-o ia razna.

Zâmbi și Vera, dar cu acea expresie a profesoarei indulgente, care începe să-și cam piardă răbdarea.

— Să revenim în realitate, bine? După cinci ani de zile, cred că aveți, totuși, o idee despre cine era femeia asta.

— Cred că realitatea este oarecum banală. Margaret Krukowski avea o exprimare clară și directă, era o tipă inteligentă și foarte cultă. Și încă atrăgătoare, în ciuda vârstei. Părea că nu se încadrează deloc în tipicul oamenilor din Mardle. Mi-aș fi imaginat-o mai degrabă într-un apartament elegant din Tynemouth sau Jesmond. Însă bănuiesc că nu avea bani. Gătea foarte bine – cred că ea a făcut biscuiții ăștia, plus cornulețe sau pateuri pentru micul dejun. Mergea regulat la biserică, era o tipă dedicată cauzelor caritabile. Cred că am dat o avere pe biletele ei de tombolă, de la asociația nautică până la Crucea Roșie.

Tăcu o clipă.

— Chiar m-am întrebat, la un moment dat, dacă nu fusese ea însăși victima unui abuz domestic. Una dintre cauzele ei favorite era un adăpost pentru femei. Cu câteva săptămâni în urmă, am venit aici special ca să-l joc pe Moș Crăciun, la târgul de sărbători organizat la adăpost. Era o femeie extrem de convingătoare și foarte dedicată acestei cauze.

Din nou, se opri brusc.

— Scuzați-mă, nu mă luați în seamă - imaginația mea e greu de domolit când se pornește. O ia pe câmpii de-a binelea.

Joe realizează că Vera Stanhope lucrează în mod asemănător. Întotdeauna inventa povești în timpul unei anchete. Doar că le numea „teorii”.

— V-a povestit vreodată de familia ei?

Vera dorea să revină la detalii. Enderby rămase tăcut o vreme, privind focul din șemineu. Joe nu era în stare să-și dea seama dacă tipul încerca să-și amintească sau doar să tragă de timp.

— Nu, nu cred că am vorbit de familie. De regulă, o femeie de vârsta asta are pe cineva în viața ei, nu? Nepoți sau urmași ai fraților, ceva. Majoritatea își prezintă teancul de fotografii, fără să-i roage nimeni. Margaret nu era așa. Vorbea câteodată de fostul ei soț. Un pungaș, din câte mi-am dat seama. Pungaș și oportunist.

Joe se întreba ce părere are Vera despre comentariile la adresa femeilor în vârstă și singure; dacă o deranjaseră, n-o arăta deloc.

— Știți cumva dacă l-a mai întâlnit în toți acești ani de când se despărțiseră?

Enderby pufni.

— Nu cred. E mult mai simplu să întreții o pasiune pentru o amintire decât pentru ceva real. Oricum, cred că el dispăruse complet din viața ei. Potrivit spuselor lui Margaret, parcă îl înghițise pământul.

— Când ați văzut-o ultima oară?

Vera îl privea din nou cu atenție.

— La începutul lunii, când am stat aici data trecută. Pot să verific data în agendă, dacă vă e de folos.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu o atitudine teribil de relaxată și optimistă.

— Azi nu ați văzut-o deloc?

— Îmi pare rău, doamnă inspector, nu vă pot ajuta în legătură cu ziua de azi. Am sosit când abia se întunecase. Kate vă poate confirma, ea mi-a deschis.

Apoi se întinse și căscă.

Și Vera părea oarecum adormită. În încăpere se făcuse foarte cald. Joe privi discret la ceas. Probabil copiii se culcaseră deja. Și-ar fi dorit ca Vera să termine mai repede. Era evident că tipul nu mai avea ce să le spună. Deși nu mai ninge, drumul spre casă avea să fie un coșmar. Părea că nici Enderby însuși nu mai are răbdare, fiindcă își tot dregea glasul.

— Dacă nu mai am cu ce să vă fiu de folos, doamnă inspector...

— Desigur. Îi zâmbi. Îmi croșetam în minte propriile povești.

Enderby se ridică.

— Mor de foame, să fiu sincer. E de prost gust să te gândești în astfel de momente la o nevoie atât de primară, dar am plecat devreme de acasă și nu m-am oprit să mănânc la prânz, deoarece voiam să ajung aici înainte să se strice vremea. Mă gândeam să ies la Coble pentru ceva de mâncare.

Îi privi cu subînțeles. Vera pricepu și se opinti să se ridice.

— Credeți că s-a aflat deja de crimă?

— Cred că da.

Vera își îndreptă cămașa, fabricată din tweed și ușor tocită la tiv.

— Nimic nu atrage presa locală ca un caz de crimă sănătos.

Enderby se aplecă și opri focul, apoi stinse lumina și suflă în lumânări.

— Mai stau o noapte aici, după care pornesc la drum spre sudul Scoției.

Își scoase portofelul din haină și le înmână o carte de vizită.

— Aveți notat numărul meu de mobil. Vă rog să mă sunați, în caz că mai pot fi de ajutor.

Ridică tava de ceai, dar ezită un moment și o așează înapoi.

— Mai bine o las aici. Probabil Kate e cu copiii și nu ar vrea să fie deranjată. Mai ales că nici Stuart nu a apărut să

îi fie alături.

— Stuart?

— Ah, noul prieten al lui Kate. Toți ne-am bucurat că, în sfârșit, a găsit pe cineva. Era cazul, ne spuneam toți.

Le flutură un ultim zâmbet de la revedere și le întoarse spatele.

Joe se aștepta ca Vera să-l urmeze, dar ea porni la plimbare prin cameră, sprijinindu-se de pian și pipăind cu interes tapițeria scăunelului.

— Ce părere ai de tipul ăsta?

Cuvintele i se revărsară ca un lătrat ascuțit, luându-l pe Joe prin surprindere.

— Habar n-am. Pare simpatic.

Joe se uită din nou la ceas, fără nicio rezervă de această dată.

— Crezi că spune adevărul?

— Hm, nu văd de ce ar minți.

— Avem nevoie de informații despre noul prieten al lui Kate Dewar. E o persoană nouă în casă.

Joe dădu aprobator din cap. Și, brusc, realiză de ce scena din bucătărie i se părea atât de familiară.

— Femeia asta, Kate Dewar! E, de fapt, Katie Guthrie, cântăreața.

Vera îl privea fără a pricepe o iotă.

— Trebuie să-ți amintești de ea, era faimoasă când eram eu tânăr. Se remarcase ca tânără cântăreață și compozitoare. A avut chiar și un hit, „Luna albă a verii” se chema.

Se opri o vreme, atras în trecut de amintiri. El și Sal petrecuseră o mulțime de momente în compania celui cântec, la începutul relației. Își aminti o vară lungă, foarte intensă și plină de emoție. Petreceri pe plajă și conversații lungi, până în zorii zilei. Parcă erau cu totul alți oameni azi. În ciuda felului său de-a fi, se trezi fredonând câteva note.

— Te irosești în poliție, Joe Ashworth, cu o asemenea voce.

Niciodată nu era în stare să spună când Vera vorbea

serios și când glumea.

— În fine, bine că măcar Jessie mă moștenește.

— Așadar, micuța Kate Dewar a fost cândva faimoasă.

— Un adevărat star, vreo câțiva ani. După care a dispărut, pur și simplu, oarecum peste noapte.

— Ce-o fi fost în inima ei, se întreba Vera, mai mult în sine. Să ai atât de multă faimă și putere, după care să devii un nimeni.

Joe se întreba dacă șefa lui se gândea la propria retragere la pensie și la cum va suporta schimbarea asta. Nu răspunse nimic și se mulțumiră amândoi cu un moment de tăcere.

— Care e următorul pas? îl întrebă privindu-l în ochi, ca și cum l-ar fi provocat sau l-ar fi supus unui test.

— Să vorbim cu preotul, răspunse. Poate cu el a vorbit mai pe larg despre familie, despre ce s-a întâmplat cu căsnicia ei.

— Ca o confesiune, crezi? se miră ea și chicoti.

— Habar n-am.

Joe era oarecum încurcat. Crescuse într-o familie de metodiști, care nu apreciază genul ăsta de practici.

— Mă gândeam mai mult la conversații.

— Poate știe mai multe și despre adăpostul de femei.

Vera vorbea mai mult cu sine acum.

— Ar putea fi un motiv pentru crimă aici, nu crezi? Un tip agresiv, care a băut prea mult, dă vina pe Margaret pentru faptul că muiera a avut în sfârșit curajul să-l lase.

Căminul șuieră în vreme ce se răcea. Vera se întoarse spre Joe.

— Vrei să te duc acasă cu mașina?

— Doar dacă nu te deranjez.

În sfârșit. Credea că avea să-l țină toată noaptea și apoi va sugera un ultim pahar pentru concluzii. Urmă un alt moment de tăcere.

— Uite ce e, continuă ea. Te superi dacă iei un taxi? S-a oprit ninsoarea și au scos deja plugurile, deci n-ar trebui să fie probleme pe șosea. Poți deconta chitanța. Oprește-te la demisol și încearcă să afli câteva detalii despre iubitul

lui Kate. Eu cred că mai rămân o vreme în oraș.

— Vrei să rămân și eu?

De regulă, îl oprea cu ea.

— Neah, îi spuse, cu un rânjel șiret. Întoarce-te la Sal și la copii, nu vreau să mă înjure iar. Plus că o aștept pe Holly să apară.

Capitolul 7

Vera privi în urma taxiului în care se urcase Joe Ashworth. Își dădea seama că omul nu era apele lui și că ar fi preferat, probabil, să rămână cu ea în gerul de afară. Îi era atât de simplu să-l întoarcă cum vroia ea, încât ideea n-o mai provoca deloc. N-ar fi trebuit să-l chinuiască așa.

În Biserica Sfântul Bartolomeu încă ardea o lumină și, pentru o clipă, fu tentată să intre în căutarea părintelui Gruskin de care pomenise Kate Dewar. Doar că murea de foame și nu era în stare să lucreze ca lumea în condițiile astea. Era atât de frig că îi îngheța respirația și observă norii de abur pe care-i scotea pe nas și pe gură în timp ce vorbea cu Holly la mobil; în lumina felinarului, părea că vaporii se transformă în gheață.

— Unde ești, Hol?

— Dezvolt relațiile cu legiștii, doamnă, așa cum mi-ai indicat.

Clastic Holly, caustică și libertină, în același timp.

— Poți ajunge în Mardle? Joe s-a reîntors în sânul familiei și mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Mă găsești în cherhanaua de lângă port. Vrei să-ți comand ceva?

— Nu, mulțumesc, am mâncat deja.

Mâncase, într-adevăr: o casoletă plină de frunze de salată și un măr. Nici urmă de grăsimi saturate pentru Holly cea atât de atentă cu sănătatea ei.

— Ajung în 20 de minute.

Vera porni în josul străzii, atrasă de aroma de pește prăjit. O tipă corpolentă și șleampătă, îmbrăcată în colanți de piele și o fustă scurtă, ieși împleticindu-se din local. Se temu o clipă că o va vedea murind. Din interior, se auzi un răcnet, cuvinte indescifrabile - un ton agresiv și ușor amuzat, totodată. Vera o compătimi. Zăpada trosnea sub pașii ei.

În cherhana, se așeză la o masă - mai mult de jumătate din interior era decorat ca restaurant. S-a simțit bine să treacă de coada de la tejgheaua unde se cumpăra mâncare

pentru acasă și să i se ia comanda de o chelneriță serviabilă. Se întreba dacă diferențele de clasă erau atât de adânc impregnate în societatea engleză încât până și aici, în cherhanaua din Mardle, își făceau atât de ostentativ simțită prezența. Și se mai întreba dacă faptul că se simțea oarecum superioară era pentru ea o plăcere naturală sau vinovată.

Înăuntru era cald. Pe ferestre se scurgeau urme de condens și undeva, într-un colț, niște tipi sporovăiau într-o emisiune la televizor. Curând, chelnerița reveni cu o tavă. Ceai, pâine și unt pe o farfurie de ceramică, felii subțiri de pâine crocantă și eglefin moale și cald. Oh, da, își spuse Vera, asta înseamnă să ai clasă!

Holly apăru tocmai când termina de mâncat. Era o tipă slabă și elegantă, chiar și în haine groase, potrivite vremii de afară. Oare creatorii de modă făceau și hanorace? Dacă da, cu siguranță Holly purta unul acum. Se așeză în fața superiorului ei și șterse masa cu un șervețel de hârtie.

— Au încheiat cercetarea la locul crimei?

— Da, au dus cadavrul la morgă.

Holly avea o voce lucrată, cu accent sudic. Dar nu din vina ei.

— Iar trenul s-a întors la depoul din Heaton. Billy Wainwright zicea că toată povestea e un adevărat coșmar: o grămadă de amprente și de urme de pași. Or să mai cerceteze locul și în zilele următoare, poate mai mult chiar. Bine măcar că s-a eliberat linia de metrou. O redeschid mai târziu, dacă nu mai ninge.

— A fost o femeie interesantă, victima noastră.

Vera se lăsă pe spătarul scaunului.

— Imediat după școală, s-a măritat cu un polonez. Câțiva ani mai târziu a divorțat și, de atunci, se pare că n-a mai avut pe nimeni. S-a dedicat complet religiei și cauzelor umanitare. Locuia gratis într-o casă de oaspeți ceva mai sus pe strada asta, ajutând în schimb la întreținere. Mi se pare însă că devenise un fel de membru al familiei. Proprietăreasa este Kate Dewar, o văduvă cu doi copii adolescenți și un nou amant, care nu stă cu ei.

— Nu pare tipul clasic de victimă.

Holly scosese un fel de agendă electronică pe masă și tasta de zor ascultând-o. Vera își reprimă impulsul de a întreba ce nu-i convine la o agendă normală.

— Nu, nu pare.

Forfota de dinaintea cinei se diminuase și în local era ceva mai liniște; chiar și coada se risipise. Vera se ridică.

— Hai să mergem.

— Încotro?

Holly își închise aparatul și-l strecură în geantă.

— Să ne întâlnim cu un popă.

La biserică era încă lumină, așa că împinseră ușa masivă de la intrare, care se deschise imediat, deși înăuntru era complet pustiu. Aerul era îmbibat cu arome de umezeală, mucegai și tămâie, iar interiorul era decorat cu același tip de mobilă masivă și lustruită, care se regăsea și în casa lui Kate Dewar. Vera se întreba dacă Margaret Krukowski prestase și aici servicii de curățenie. În caz afirmativ, congregația era nevoită să-i caute cât mai repede înlocuitor.

În biserică nu existau decorațiuni de Crăciun, iar singura pată de culoare era oferită de un vitraliu amplasat deasupra altarului.

— Bună seara, e cineva acasă?

Bisericile o îndemneau întotdeauna la ironie și sarcasm. Undeva, în față, se auziră câteva poticneli și o siluetă se ivi în cadru, pe o ușă din stânga încăperii. Vera își spuse în acel moment că a întâlnit cel mai urât om din viața ei. Era mai tânăr decât și-l imaginase, probabil în jur de treizeci de ani. Păr negru, sprâncenele unite, formând o dâră neagră ca o omidă, buze revărsate care se mișcau întruna, chiar dacă nu vorbea, și niște ochi înguști. Un Mr Bean ceva mai gras, ce-și târșăia picioarele. Ar fi trebuit să se facă actor de *stand-up comedy*. Doar să fi apărut pe scenă și, cu siguranță, sala ar fi izbucnit într-un râs isteric, oarecum panicat.

— Da, vă rog.

Purta sutană neagră, acoperită de o mantie de aceeași culoare. Era îndrăgostit de uniforma lui, evident. N-avea nimic primitiv în maniera cu care le-a întâmpinat.

— Părintele Gruskin?

Vera nu-i așteptă răspunsul, preferând să-i fluture sub nas legitimația. El își miji ochii cu atenție, ca și cum n-ar fi văzut prea bine.

— Mă tem că am niște vești proaste legate de unul dintre membrii parohiei.

Le conduse în sacristie, unde era ceva mai cald. Un încălzitor cu gaze șuiera în apropiere, iar Vera simți că se înecă de la vaporii emanați.

— Vești proaste, spuneți?

— Poate că deja ați aflat, continuă Vera. S-a petrecut o crimă în metrou în seara asta. Victima este Margaret Krukowski. Mi s-a spus că obișnuia să vină des la biserică.

Părintele căscă ochii îngrozit, apoi se prăbuși pe un scaun în fața unei mese de lemn și-și îngropă fața în mâini.

— Nu pot să cred așa ceva!

Reacția lui părea cu adevărat sinceră și, pentru o clipă, Vera îl compătimi.

— Ce se va alege de lumea asta, dacă o biată femeie în vârstă și foarte respectabilă este ucisă în public?

Era ceva mai rășărit, dar se încadra în tipicul locului. Crescut la oraș, credea Vera. Și cam cocoloșit. Părea că un pic de aer curat i-ar fi de folos.

— O știați bine? interveni Holly pe nepusă masă, dar măcar preotul își ridică ochii și răspunse direct, spre deosebire de reacția la întrebările Verei.

— Participa în mod regulat la slujbe și era permanent dornică să se implice. În ultimul timp, majoritatea bisericilor reușesc să reziste doar cu sprijinul și eforturile acestor femei în vârstă. Tata a fost tot preot și am crescut într-o parohie din oraș. Și pe-atunci tot cam așa stăteau lucrurile.

Deci pasiunea pentru „rochițe” era o tradiție de familie.

— Am încercat să găsim membrii familiei.

Cel puțin Holly renunțase să frece o vreme agenda

electronică și se concentra în totalitate la discuția cu preotul.

— Ne puteți ajuta în sensul ăsta?

— Nu cred. Locuia peste drum, în casa de oaspeți de pe strada Portului. Poate că doamna Dewar are mai multe informații. Erau ca niște rude, îmi amintesc că Margaret aducea copiii la școala de duminică.

Câteva clipe rămaseră în tăcere.

— Margaret muncea cumva ca voluntar la biserică?

— Da.

Părea oarecum absorbit de idee. Vera își imagina că deja se gândește cum să reorganizeze turele de curățenie și să găsească cât mai rapid înlocuitor pentru Margaret. În cele din urmă, reveni cu atenția la discuție.

— Da, muncea la adăpost.

Vera se hotărî să preia frâiele interogatoriului.

— Adăpostul este un refugiu pentru femei abuzate?

Din nou, omul păru incapabil să ofere un răspuns clar.

— Nu, nu chiar. E mai mult un motel pentru femei fără adăpost. E drept că unele dintre ele ajung pe străzi din cauza abuzului domestic, dar noi avem grijă de orice femeie în căutare de refugiu. Unele au fost în închisoare, altele în case de îngrijire.

— Și este sub administrarea bisericii?

— Este administrat de un fond caritabil. Eu fac parte din acest fond, alături de un funcționar social cu funcție de conducere și de un contabil din oraș. Biserica sprijină acest proiect financiar, practic și prin rugăciunile noastre. Margaret a făcut realmente minuni pentru aceste femei, devenise un fel de mamă pentru ele, pot spune. Cu siguranță îi vor simți lipsa teribil.

— Credeți că ar putea exista cineva care să-i dorească, totuși, răul?

Aburii de gaz o amețiseră complet, simțea că leșină.

— Normal că nu! răspunse el imediat. Un astfel de gest nu poate fi făcut de o persoană rațională, doamnă inspector. Cred mai degrabă că a fost un act de violență întâmplător și plin de ură. Ceva tipic, de altfel, zilelor

noastre.

— Cunoașteți dacă avea prieteni apropiați în parohie?

Holly aborda un ton respectuos, drept urmare răspunsul lui a fost, din nou, ceva mai complet. Se întoarse spre Holly și se postă, astfel, cu spatele la Vera.

— Prieteni apropiați? Nu chiar.

Ezită o clipă, după care decise să continue, alegându-și însă cu grijă cuvintele.

— Biserica înseamnă o comunitate cu personalități diferite. Bineînțeles, trebuie să avem întotdeauna o atitudine creștinească, dar în cele din urmă suntem cu toții oameni.

Vera îl întrerupse:

— Și pune laolaltă mai multe femei și te alegi numaidecât cu cliici și bârfe. Cred că-i un coșmar!

Se întoarse către ea și, pentru prima dată, zâmbi.

— Nu e ușor, aveți dreptate.

— Margaret făcea parte dintr-un grup? Încercă ea să continue, deși îi era imposibil s-o facă în atmosfera halucinantă din cameră. De-abia aștepta să iasă în aerul rece de afară, așa că se grăbea să încheie conversația.

— Nu. Margaret ura bârfele și prefera să păstreze distanța. La asta mă refeream când v-am spus că nu avea prieteni apropiați. Era o tipă extrem de agreabilă și se implica cu tot sufletul în viața bisericii, dar nu cred că era genul care să facă confidențe.

— Nici chiar dumneavoastră?

— Nu, nici mie, confirmă el, de data asta cu un zâmbet trist. Nici chiar mie.

— Unde putem găsi acest motel, adăpostul? Care e adresa?

— Funcționează în fosta casă parohială.

De data asta, zâmbetul lui Gruskin era ceva mai tensionat, ofensat chiar.

— În alte condiții, probabil că ar fi fost acum casa mea, bănuiesc. Dacă între timp nu s-ar fi schimbat statutul bisericii. Chiar și pe vremea tatălui meu, se obișnuia ca preotul parohiei să locuiască în această casă. În prezent,

însă, alocarea unui spațiu atât de mare unui bărbat singur pare complet nerezonabilă în ochii diocezei, care preferă s-o închirieze unor cauze caritabile pe o sumă modestă. Se află ceva mai departe de oraș. Odinioară, în acea zonă era vatra așezării, înainte ca activitățile agricole să fie devansate de comerțul cu pește.

Gruskin oftă adânc și Vera se gândi că omul ar fi fost mult mai fericit ca preot victorian, cu nobila casă parohială aflată complet la dispoziția sa, derulând activități de socializare cu persoanele în vârstă și respectabile și ținând predici sătenilor aliniați cumiști în strană.

— Nu aveți cum să ajungeți acolo în seara asta, continuă el. Drumul e foarte prost și după cât a nins... Femeile se plâng mereu că sunt prea izolate. Nu sunt sigur că e cea mai potrivită variantă pentru adăpostirea lor.

Afară era liniște deja. Cherhanaua închisese și toate obloanele de pe strada Portului erau trase. Zăpada era acoperită de un strat gros și lucios de gheață. Gruskin tremura. O vreme nu se mișcă din loc. Vera își închipuia că înghețase, probabil, de tot, doar cu mantia subțire aruncată pe umeri. Într-un final, porni la drum în josul străzii. După câteva clipe, aruncă o privire în urmă și îl văzu vorbind la mobil.

Capitolul 8

Malcolm Kerr era de ceva timp priponit la bar, în Coble. În spatele lui, patru bărbați în vârstă jucau domino, sporovăind continuu despre miză sau cui îi venise rândul să meargă la bar. Lui Malcolm i se părea că aceiași patru indivizi stăteau dintotdeauna la aceeași masă, mereu certându-se, de când îl adusesse taică-său prima dată la cârciumă. Părea că vocile lor răstite și urlatul pescărușilor compuneau întreaga muzică de fundal a vieții lui. Nimic nu se schimbase timp de 30 de ani. Doar că în seara aceea Malcolm era beat și nu-și mai amintea când se întâmplase asta ultima dată. Poate atunci când Val Grasa era proprietăreasă, iar el era tânăr și în formă și în căutare de senzații tari. Deasupra barului era postat un tablou cu Val, din care ea îi tot arunca priviri cu reproș. Avea un fiu pe nume Rick, un tip alunecos și parșiv; se simțea vinovat gândindu-se la ei. Ducea vina asta în cârcă precum pe un sac cu pietroaie și se obișnuise așa de mult cu ea, că uneori o ignora complet. Nu știa dacă băutura era de vină. Nu mai bea de mult ca înainte - deși se oprea mai mereu în Coble după munca la atelierul de bărci. Doar câteva înghițituri, atât. Citea *Chronicle* sau se uita la *Look North* la televizor, dacă nu era vreo emisiune de sport. După care se urnea agale spre căsuța lui din strada Percy - tot ce-și mai putea permite după divorț.

În seara asta pierduse de mult șirul paharelor. Începuse cu bere și continuase cu vin roșu când nu-l mai ținuse vezica. Niciodată tărie. Era foarte mândru că nu se apucase de scotch. Și că se ținea pe picioare. Schimbase câteva cuvinte cu Johnny, barmanul, și o luase nițel la mișto pe târătura aia bătrână de Dee, care trecuse prin bar în căutare de băutură gratis și ceva clienți. *Dumnezeule*, își spusese în sine, *trebuie să fii cu adevărat disperat*. Un moment de mândrie, fiindcă el nu ajunsese încă atât de jos.

Deodată, prin aburii groși ai alcoolului, remarcă în jur conversații aprinse. Voci animate și alarmate. Recunosc

un nume, deși nu fusese pronunțat corect. Se întoarse și se trezi față în față cu un cuplu de vârstă a doua. Îi știa, oarecum, din vedere, posibil să fi fost coleg la școală cu tipul ăsta, dar nu era în stare să-și amintească vreun nume.

— Ce-ai spus adineauri?

— S-a comis o crimă!

Femeia era teribil de slăbănoagă. Își dezbrăcase haina și rămăsese într-o bluză cu decolteu adânc, lăsând la vedere liniile pielii uscate dintre sâni.

— S-a blocat metroul din cauza asta.

— Neah, din cauza ninsorii l-au oprit, zise Malcolm.

Se întinse după paharul de vin și remarcă nedumerit în oglinda din spatele teșghelei că alcoolul îi lăsase urme la gură ca niște colți de lup. Se șterse imediat cu dosul palmei. Degetele-i erau aspre și negricioase, deși se spăla mereu înainte să plece de la muncă.

— Ba a fost crima! și vocea femeii, stridentă și ascuțită, se răspândi în tot barul.

Se făcu liniște și toată lumea amuți, iar ea savura din plin momentul de glorie.

— Muiera lui Wor e măritată cu un ofițer din poliția locală și tocmai ce mi-a dat mesaj. O să apară mai târziu la știri.

— Ți-a zis și cine a murit? întrebă el, deși simțea că știe. Locuia mai sus, pe strada asta.

Curiozitatea femeii era la cote maxime. Malcolm era convins că femeia n-ar fi ratat nicio șansă de a vedea cadavrul, s-ar fi înființat la morgă într-o clipă. Holbându-se, salivând chiar.

— I se spunea Margaret, iar numele de familie era destul de bizar: Krukowski.

— Așa e, știi bine.

Deodată îl privea cu ceva mai mult respect.

— Ai cunoscut-o?

Rămase tăcut o vreme și se îndepărtă de bar.

— Cândva, cu mult timp în urmă.

Se ridică încercând să-și mențină echilibrul, după care

se împletici până afară. Ajuns în stradă, fu nevoit să se oprească din nou pentru a se ține pe picioare, sprijinit de un tomberon umplut la refuz. Cherhanaua era întunecată, iar pe stradă domnea liniștea. Brusc, în minte îi năvăliră o mulțime de amintiri și imagini: o zi însorită și plimbare cu barca până la insula Coquet, o femeie într-o fustă vaporosă și lungă asortată cu sandale, un pahar de vin în mâna ei și multe hohote de râs. Un grup de oameni adunați în fața cârciumii Coble, pentru a fi fotografiați. Și apoi flăcările unui incendiu, care se prelingeau pe lemn ca limba unui șarpe și mirosul greu de fum și smoală.

Se gândi că ar fi putut să bată la ușa casei de oaspeți, să-i ceară încrezutei de Kate vești despre Margaret, dar gerul reușise să-l trezească suficient de mult la realitate încât să renunțe la idee. Se va întâlni dimineată cu Ryan și avea să-l descoasă pe el.

Se îndreptă spre firma luminoasă de la metrou. Preotul, Peter Gruskin, se îndrepta în direcția opusă și, pentru o clipă, Malcolm se întrebă încotro merge. Doar nu la cârciumă! Când o luă în jos mai departe spre strada Percy, observă că preotul schimbase direcția și acum venea în urma lui, mergând atât de repede că mantia neagră se tot umfla în urma lui, părând o pasăre uriașă și neagră de pradă. Gruskin arăta atât de ciudat - inuman, chiar - încât Malcolm se tulbură profund și simți nevoia să o ia la fugă spre casă, ca un copil speriat de monștri. Preotul merse mai departe însă pe puntea de legătură care trecea peste liniile de metrou spre oraș, iar Malcolm își continuă drumul.

Aleea era dominată de silueta impozantă a bisericii Sfântul Bartolomeu, pe o parte, și câte un felinar la fiecare capăt, așa că umbra îi apărea când în față, când în spate, pe stratul gros de zăpadă. Simțea tot mai acut nevoia să se ușureze și, privind în jur să se asigure că e singur, se pișă direct unde era, pe gardul cu piroane care despărțea liniile de metrou de stradă. I se păru că aude voci la depoul de metrou din capul străzii și, oarecum jenat, încheie repede și se grăbi acasă. Înăuntru era aproape la fel de frig ca

afară, o răceală umedă care-i cuprinsese oasele. Aprinse lumina și focul în camera de zi și se uită în jur ca pentru prima dată. N-avea suflet. *Locul ăsta n-are pic de suflet* Aceeași carpetă cu model cu care-l cumpăraseră, o canapea din vinilin și o masă de cafea acoperită cu sticlă. Ah, și un televizor.

Cincizeci de ani de muncă și cu atât m-am ales. Și o barcă decentă, adăugă, ceea ce-i mai liniști puțin inima frântă. *Lucy-May* merita din plin lupta pe care-o dusesese cu nevastă-sa, iar Deborah n-avea să pună vreodată laba pe barcă. Deschise televizorul, așteptând știrile locale. Încă în picioare și cu haina pe el, descoperi că amintirile n-aveau de gând să-l ocolească prea mult: o lumină întretăiată pe apă, sclipind pe chipul unei femei care râdea. Plăcile calde ale punții mângâindu-i spatele și pescăruși plutind deasupra, pictând forme ciudate pe cerul senin. Și, brusc, lemnul care trosnea cumplit și valurile de scânteii tot mai stridente pe măsură ce focul prindea puteri. În așteptarea știrilor, scutură din cap să alunge acele imagini care-i copleșeau mintea și se apropie de geam, să tragă perdelele. Realiză că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Margaret Krukowski trecând pe strada Portului în drum spre biserică sau spre metrou, pășind cu spatele drept și cu privirea ațintită mereu înainte. Cu mintea ei plină de fapte bune și acțiuni caritabile. Nu mai putea cere nimic acum. Nu era sigur dacă ideea îi plăcea sau îl îngrozea de-a dreptul.

Capitolul 9

Rămăseseră afară, pe trotuar. Vera bătea din picioare pe zăpadă. Încerca să se încălzească și să se și trezească, în același timp.

— Acum ce facem?

Niciodată Holly n-ar fi fost prima care să plece acasă. Munca ei avea drept scop să-și convingă colegii că era mai brează ca ei.

— Vrei să facem un drum la adăpost?

— Neah, spuse Vera. Mergem mâine când e vremea mai bună.

— Și atunci?

Răbdarea nu fusese niciodată una din virtuțile lui Holly Clarke.

— Du-te acasă, o îndemnă Vera. Locuiești în oraș, nu? Probabil că se circulă mai bine. Ne întâlnim dimineață, la ora 8 fix. Paul Keating a programat autopsia la zece.

— Tu ce faci?

Întreba mai mult din curiozitate, decât de grijă. Tot echipajul o considera nebună să stea în continuare în casa tatălui ei din vârful dealului, adesea izolată de ninsori sau de inundații.

— Nu-ți face griji pentru mine. Găsesc eu un pat în noaptea asta.

Porniră împreună la drum spre capătul străzii Portului, surprinse de zgomotul unui tren care ajunsese în stație. Deci metroul circula din nou. Totul revenise la normal.

Vera se opri în stradă privind în urma mașinii lui Holly. O tentau lumina și căldura din cârciuma Coble, tânjind după atingerea fierbinte de whisky pe gâtul ei uscat. Chiar dacă nu era îmbrăcată ca muierea grasă și șleampătă de mai devreme, știa că oamenii se vor holba la ea. Din impuls, mai mult, porni agale spre casa lui Kate Dewar. Rover-ul era încă parcat în față, cu parbrizul acoperit de un strat consistent de gheață. Mânerul era, normal, înțepenit și fu nevoită să-l zgâlțâie de câteva ori ca să-l

deschidă. În spate avea geanta: lenjerie de schimb, periuță de dinți și pastă. O avea mereu la ea, pentru orice eventualitate.

Bătu la ușă, dar nicio mișcare. Insistă și, de data asta, auzi niște pași. Kate Dewar deschise, urmată îndeaproape de un tip. Era mai în vârstă ca ea, poate cincizeci, chiar șaizeci de ani, îmbrăcat cu o cămașă în carouri și tricou. În plus, o barbă încărunțită și un chip brăzdat de vânt. Vera își verifică ceasul: nouă și jumătate.

— Ah, dumneata din nou.

Vocea lui Kate trăda un amestec de iritare și ușurare.

— Ar fi putut fi altcineva?

— M-au tot sunat de la presă. Ziare din Newcastle.

Evident, moartea unei bătrâne nu era suficient de interesantă pentru presa națională, gândi Vera

— Am oprit telefonul, dar asta nu-i o idee prea grozavă când ai o casă de oaspeți.

Părea să izbucnească în lacrimi în orice moment, simplele nimicuri tocindu-i nervii epuizați.

— Înțeleg. Pentru asta am venit și eu, de fapt. Pentru afacerea dumată. Mă întrebam dacă ai o cameră liberă în seara asta? La preț întreg, evident. Dar o să vreau un mic dejun devreme. Știi, eu locuiesc tocmai în deal, spre Cheviot, și nu mă încumet să plec cu mașina pe vremea asta. Pe coastă e mereu de zece ori mai rău. Mi-ar prinde de minune să pot rămâne aici.

Brusc, Kate intră în starea profesională.

— Sigur că da, te rog să intri. Camera șase e liberă. Vrei niște ceai în salon?

Vorbea cam repezit și-i arunca polițistei priviri suspicioase, speriată că venirea ei ar putea ascunde și alte motive. Vera tăcu o vreme. Se sprijini de ușă și întinse o mână pe lângă Kate, spre tipul din spatele ei.

— Eu sunt Vera Stanhope, mă bucur să te cunosc.

— El este Stuart Booth, logodnicul meu.

Chipul femeii se luminează deodată de încântare. Părea o adolescentă la prima dragoste. Vera se întreba dacă simțise vreodată chestia asta.

— Încă o dată, mă bucur să te cunosc, Stuart, îi repetă zâmbind.

Strângerea lui de mână era uscată și fermă.

— Știi ce mi-aș dori foarte tare? A fost o zi teribil de grea. Vreau să beau ceva. Bănuiesc că n-aveți licență.

— Licență de rezident? Sigur că avem.

Vera îi zâmbi cu toată inima.

— Atunci aș vrea un pahar mare de scotch. Și m-aș bucura să-mi țineți companie. Cred că și vouă v-ar prinde bine un pahar, după o astfel de zi.

Își scoase cizmele de cauciuc și lipăi spre salon în șosete, Kate și Stuart neavând altă opțiune decât s-o urmeze. Se așează într-unul dintre fotoliile de piele și așteaptă ca gazda să toarne băutura, după care rămase privind-o, cu ambele mâini lipite pe pahar.

— De când sunteți împreună?

Se uitară unul la altul.

— De vreun an.

Vocea lui Stuart părea a fi din nord, dar nu chiar din zonă. Poate din Yorkshire.

— Stuart predă la școala copiilor.

Kate îl privi mândră ca pe un fel de miracol al naturii, ca și cum încerca să se convingă că există cu adevărat.

— Și cum merge povestea asta? Trebuie să fie un coșmar ca profesorul de la școală să apară acasă, povestindu-i mamei tot felul de chestii, continuă Vera, lăsând paharul pe brațul fotoliului.

— Nu e ușor pentru nimeni. Și acum, pe bune, n-aș povesti niciodată ce se întâmplă la școală.

Avea un fel de a vorbi încet și articulat, ca și cum și-ar fi cântărit bine fiecare cuvânt. Îi luă mâna lui Kate într-a lui. Dumnezeu, își spuse Kate, parcă ar fi adolescenți.

— Ai cunoscut-o pe Margaret Krukowski?

— Bineînțeles. Era ca un membru al familiei, spuse zâmbind timid. Urma să o conducă pe Kate la altar la nuntă.

— Ați stabilit deja data nunții? Întrebă, deși habar n-avea de ce se agitau atâta. Dar nu comentă.

— Da, am ales o dată.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Margaret?

— În weekend, spuse privind-o pe Kate pentru a-i confirma, ceea ce ea făcu imediat prin câteva mișcări ale capului.

— Copiii ieșiseră și am invitat-o să ia cina cu noi.

— Dumneata nu locuiești aici?

— Nu. Mai rămân uneori, dar Ryan și Chloe nu sunt în largul lor, cum bine ai remarcat. Ne-am gândit că, odată căsătoriți, le va fi mai ușor să accepte schimbarea.

Urmă un moment de tăcere. Stuart îi cuprinse umerii lui Kate. Vera se jenă, simțind că este în plus, și se gândi că și copiii se simt așa tot timpul.

— Ce materie predai, Stuart?

Conversația de politețe nu i-a fost nicicând la îndemână. Era unul dintre puținele lucruri păstrate de la taică-său. Părea că și cel din fața ei se străduiește la fel de tare.

— Muzică, spuse el și se gândi să continue, de vreme ce Vera nu spunea nimic. Conduc orchestra locală. Și formația de jazz.

Vera zâmbi cu plăcere.

— Înseamnă că e unul dintre multele lucruri pe care voi doi le aveți în comun: muzica.

Brusc, se răsuci spre Kate.

— Sergentul mi-a spus că, odată, ai fost vedetă. De ce ai renunțat?

— Știi cum e, obligații de familie, copii, spuse Kate și scutură din cap, oarecum jenată să vorbească despre asta.

— Încerc s-o conving să-și reia cariera.

Vocea lui era plină de zel, cerându-i parcă Verei să valideze acest demers onorabil. Își mângâie iubita pe păr și gestul ăsta atât de intim o incomodă din nou pe Vera. Îi anunță că va savura următorul pahar în cameră, alături de niște ceai.

Dormitorul era plăcut mobilat, cu vedere spre stradă. Vera se așeză la fereastră cu ceaiul și whisky-ul aproape, iar când paharul se goli din nou îl umplu din sticla pe care

o păstra în geantă. Tot pentru situații de urgență, la fel ca periuța și pantalonii trei-sferturi. Se gândea la Margaret, care locuise în casa asta ani de zile. Ce-o reținuse în Mardle? Sărăcia sau vreun fel de letargie? Poate se obișnuise atât de tare cu locul, că nu mai avea chef de nicio schimbare. În plus, se simțea bine în mijlocul acestei familii. I-a plăcut să vadă copiii crescând, să simtă că face parte din viața lui Kate Dewar. Parte din ceva, de fapt. Poate că era o tipă reținută și extrem de discretă, dar nimănui nu-i place să fie complet singur. Cam ce părere ar fi putut avea Margaret despre Stuart Booth, mai apropiat ca vârstă de ea decât de Kate? Se aștepta la schimbări în viața ei odată cu nunta lui Kate? De ce a fost ucisă? De ce acum, într-o după-amiază plină de zăpadă, când toată lumea freamătă în spiritul Crăciunului? De ce fusese înjunghiată?

Vera își aminti de o poveste mai veche din ziare: un spion sau dizident, așa ceva, fusese înjunghiat cu vârful unei umbrele, îmbibat cu o otravă letală și secretă. La vremea aceea, incidentul i se păruse de-a dreptul ridicol. Existau metode mult mai simple de a ucide oameni, iar varianta asta îi sugera o gașcă de puști pasionați de jocuri de aventură. Apoi își aminti fanteziile lui George Enderby despre posibilitatea ca Margaret să fi fost un spion rămas în urma Războiului Rece și înțelegea cumva motivația. Numele exotic est-european, evident, dar și sentimentul că discreția ei ascundea, de fapt, niște secrete. *Spune-mi mie secretele tale, Margaret Krukowski. Ajută-mă să descopăr ucigașul.*

Vera se ridică să meargă la toaletă și descoperi că era deja ora unsprezece. Trase perdelele și privi afară. Cârciuma se pregătea de închidere și un grup de bețivi se străduiau să ajungă înapoi în centru. La biserică era din nou lumina aprinsă. În timp ce privea, lumina se stinse și se deschise ușa. Preotul se ivi, în aceleași straie întunecate. *Pentru ce te-ai rugat, părinte? Pentru nemurirea sufletului lui Margaret? Sau a sufletului tău?*

Secția de poliție din Kimmerston era teribil de rece. Zăpada dărmase câțiva stâlpi de electricitate și întrerupsese curentul pe timpul nopții. Acum se reparase, dar termostatul nu mai funcționa și centrala abia pornise. Erau înfodoliți în haine, eșarfe și mănuși. Un somn bun și un mic dejun bogat o aduseseră pe Vera în formă maximă. Era în picioare, lângă tabla de plastic pe care prinsese o fotografie recentă cu Margaret, primită de la Kate. Fusesse fotografiată pe nepregătite, când stătea la masa din bucătăria de la demisol cu un cuțit de biscuiți în mână, privind spre aparat abia în ultimul moment. Părea surprinsă și amuzată. Vera adusesese și fotografia lui Margaret de la nuntă, găsită în camera ei. Avea impresia, uneori, că oamenii din echipa ei îi percep pe cei mai în vârstă ca fiind o altă specie. Foarte aproape de moarte, oricum, deci nu mai merită interes. Spre deosebire de un copil sau de un adolescent. N-ar fi spus niciodată lucrurile astea, nici nu le-ar fi gândit, probabil, în mod conștient, dar Vera spera ca fotografia unei femei cândva tinere și frumoase îi va smulge din preconcepțiile lor. Pentru că Margaret fusese, odată, tânără. La fel ca ei.

— Margaret Krukowski. Înjunghiată ieri după-amiază în metrou, aparent fără martori – deși metroul era extrem de aglomerat, nu e chiar imposibil. S-ar fi auzit dacă urla, dar un icnet a trecut neobservat. Un scenariu de coșmar, dar avem ceva noroc, totuși, pentru că la fața locului a fost prezent tot timpul un expert. Am dreptate, Joe?

Sergentul zâmbi și Vera își închipuia că toți copiii lui dormiseră neîntorși, ceea ce-i priise și lui. Se înțelegea bine cu Sal în ultimul timp și chestia asta îl relaxa mereu.

— Am fost în același vagon, așa e, dar la câteva rânduri distanță. Trenul era teribil de aglomerat, ca de fiecare dată înainte de Crăciun și în orele de după-amiază.

— Înțeleg, îl liniști Vera. Totuși, spune-ne ce știi.

Îl ascultă povestind din nou și notă personajele pe care le menționase. Nu a omis nimic și nu a adăugat nimic față de prima variantă. Era un martor foarte bun, îl instruisese bine. Mulțumită, continuă prezentarea cazului:

— Evident, și legiștii au avut parte de o anchetă de coșmar. O mulțime de urme care vor fi analizate săptămâni întregi de-acum încolo. Partea bună e că Billy Wainwright va fi foarte ocupat de sărbători. Petrecerile de la birou îl agită cam tare și e prea bătrân să mai suporte asemenea șocuri.

Câtiva dintre ei pufniră amuzați. Șef al departamentului de legiști, Billy dezvoltase în timp reputația unui mare crai.

— Prioritățile zilei sunt următoarele: mare parte dintre oamenii prezenți în metrou s-au oferit să dea declarații. Era trenul de patru și jumătate de la Gara Centrală din Newcastle, oprit ulterior din cauza zăpezii la stația Partington. Margaret se afla în primul vagon. Va trebui să trimitem un comunicat de presă prin care să cerem tuturor celor prezenți în tren să se prezinte la secție. După care, putem desena un plan cu locul fiecăruia și gradul de vizibilitate. Holly, tu te ocupi de asta, o anunță, după un scurt tur vizual prin sală. Organizezi o conferință de presă și soliciți o apariție la *BBC Regiunea Nord*, dacă suntem în stare de asta. Contactează biroul de presă și anunță-i ce avem nevoie. Apoi te ocupi de răspunsurile primite, faci rost de un plan al scaunelor din metrou și-l așezi pe fiecare pe locul ocupat în realitate.

Holly se umflă în pene încântată, iar Vera se laudă în sine pentru abilitate: devenea tot mai pricepută în a-și dirija adjuncta. Holly se potrivea de minune să apară la televizor și se va descurca excelent în colectarea informațiilor de la pasageri. Dacă i-ar fi cerut să se ocupe doar de hârțogăraie, ar fi bocit trei săptămâni la rând. Coordonarea propriei echipei se dovedea floare la ureche. Cine naiba avea nevoie de instruire în management?

— Mai departe. De ce mersese Margaret în Gosforth? Bănuim că acolo a crescut. E posibil să existe încă membri ai familiei în zonă? Am verificat arhiva și se pare că numele de fată era Nash. Charlie, mergi pe firul ăsta. Poate chiar mai are un părinte în viață, având în vedere că unii trăiesc mai mult acum. Putem verifica la Departamentul de muncă și pensii și la casele de îngrijire

ale bătrânilor din zonă? Nu vorbea niciodată despre familia și trecutul ei cu oamenii din Mardle, dar ceea ce știm sigur despre Margaret este că era o tipă extrem de reținută. Poate că mergea în Gosforth să-și viziteze rudele.

Charlie încuviință din cap. Vera observă că puștiul era ceva mai îngrijit în ultimul timp. După ce îl părăsise nevasta, era ușor de confundat cu unul dintre cerșetorii de la stația de autobuz Kimmerston. Nici ea nu se putea lăuda cu prea multă atenție la aspect, dar niciodată nu era murdară. În fine, aproape niciodată. Se întrebă în treacăt dacă avea o nouă prietenă sau pur și simplu se împăcase cu ideea că trebuie să se îngrijească singur. Întotdeauna îl bănuise că ducea mai mult dorul rufelor curate decât compania neveste-sii. Vera se opri să-și tragă sufletul. Se lumina de ziuă. O rază de lumină se strecurase prin geam direct pe fața ei și o făcea să se încrunte.

— Mai știm și că Margaret era complet dedicată cauzelor umanitare. Se implicase în tot felul de proiecte, dar mai ales într-unul numit „Adăpostul”.

— Ah, locul acela pentru femei eșuate din satul Holypool, interveni Charlie, ridicând ochii din cana de cafea.

— Femei eșuate? se răsti Holly pe un ton de-a dreptul isteric. În ce secol ai rămas?

— A fost o glumă ironică, doar, răspunse el cu un rânjet.

Vera ajunsese la concluzia că în viața lui intervenise în mod clar o schimbare. Niciodată nu mai încercase să fie ironic.

— De unde știi despre „Adăpost”?

— Am arestat odată o tipă dependentă de droguri, destul de tânără. Nu mai erau locuri în celule și nu mă-nduram s-o las liberă pe străzi. Mi se părea că are tendințe sinucigașe. Cei de la serviciile sociale mi-au sugerat s-o duc acolo.

— Joe, verifici tu acest adăpost? Te pricepi foarte bine la servicii sociale. Dacă Margaret era un voluntar implicat și dedicat, e posibil să-și fi făcut prieteni acolo, povestindu-le despre familie, despre relațiile ei. La fel de bine putea

căpăta și niște dușmani din rândul femeilor. Gruskin ne-a spus că multe dintre ele sunt foarte vulnerabile psihic. Ne interesează orice persoană cu istoric în boli mentale, paranoia sau episoade violente. Sau, poate, vreun fost criminal care s-a gândit să nu-și iasă din mână.

Joe își luă în primire sarcina și notă pe carnet adresa adăpostului. Holly ridică mâna:

— Dacă la adăpost sunt primite femei în urma unui abuz domestic, e posibil ca Margaret să fi devenit victima partenerului uneia dintre ele.

— Așa este, Hol.

Vera era mulțumită de piste identificate în anchetă, deși simțea că centrul de interes rămânea încă în casa din strada Portului. Se sprijini pe birou și se încruntă din nou în razele soarelui.

— Proprietara casei de oaspeți, Kate Dewar - cunoscută anterior ca faimoasa vedetă Katie Guthrie - are un nou iubit: Stuart Booth. Nu are deloc cazier, nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei, dar vreau ceva mai multe informații despre el. Căutați orice relații anterioare, un trecut violent, poate. Ar fi bine să avem o discuție cu directorul școlii unde predă. Ceilalți: am anunțat deja interviuri cu cei care au fost în tren și care s-au declarat deja dispuși să dea declarații. Purtați-vă frumos, dar nu uitați că oricare dintre ei ar putea fi criminalul. Ce vreau să spun e că nu renunțăm la tipul elegant în costum, doar fiindcă nu pare a fi genul. Trebuie să știm exact unde erau așezați, sau unde au stat în picioare și dacă au remarcat ceva suspect. Margaret nu părea să aparțină unui anume gen de oameni, ceea ce înseamnă că se încadra foarte ușor în peisaj. Ne interesează în special călătorii care s-au suit în tren la Gosworth. Poate a remarcat-o cineva pe peron, sau a văzut din ce direcție a venit.

Charlie tuși.

— Doamnă?

— Da? răspunse ea și își ridică sprânceana.

— Mă înșel eu sau metrourele au camere de filmat în prezent?

— De regulă, da, numai că aia din trenul nostru nu funcționa.

Le zâmbi larg.

— Încercăm să aflăm motivul, ceea ce înseamnă că depindem de metodele clasice de investigație. Și, înainte să mai întrebe careva, existau camere funcționale în exteriorul stației de metrou, dar ningeă atât de tare încât e imposibil să distingi ceva.

Flutură din mâini, îndemnându-i către propriile birouri.

— Dacă cineva are nevoie de mine, mă găsiți lângă profesorul Keating la autopsie.

Capitolul 10

Kate Dewar abia dacă închisese un ochi. Stuart plecase acasă imediat ce Vera Stanhope se retrăsese în camera ei. „Trebuie să termin rapoartele de sfârșit de semestru, îi spusese. Iar copiii vor avea nevoie de întreaga ta atenție.” Ar fi vrut să-l roage să rămână, dar nu voia să forțeze lucrurile. Își dădea și el seama cât de supărată era, însă nu știa cum ar putea s-o ajute. Tristețea ei îl deranja, nu se pricepuse niciodată la alinări sentimentale. Fusesse atât de mult timp singur, încât acum era ca și când ar fi învățat o limbă complet nouă. Era un om bun și blând. Kate înțelegea că moartea lui Margaret îl afectase considerabil, chiar dacă se cunoșteau doar de puțin timp. Și nu de teamă n-a reușit ea să doarmă, doar nu se aștepta ca ucigașul lui Margaret să dea buzna peste ei și să le facă și lor felul. Avea, într-adevăr, și astfel de temeri – o imaginație bogată, probabil – dar prezența Verei Stanhope, solidă și implacabilă, făcea ca totul să pară teribil de ridicol. Nu, mai degrabă niște subtilități ascunse o țineau trează: afacerea, familia, cum va reuși să organizeze o slujbă potrivită pentru Margaret. Se întinsese pe o parte, extrem de încordată, verificând ceasul de pe noptieră în fiecare oră. Abia ațipise când sună alarma.

De regulă, servea micul dejun începând cu ora șapte, dar Vera solicitase masa ceva mai devreme: „Cereale și pâine prăjită e foarte bine. Nu vreau să vă deranjez.” Remarcase în vocea ei o notă nostalgică și nu-și imagina că e genul preocupat de o dietă sănătoasă, așa că pregătise șuncă și cârnați, dornică să-i facă plăcere. Întotdeauna se străduise să placă – mare parte din problema vieții ei. Dacă și-ar fi început căsnicia stabilind de la început ce așteptări are, în loc să ghicească pe parcurs cam ce i-ar plăcea lui Robbie, poate că lucrurile ar fi evoluat altfel.

Cu siguranță, pe Vera Stanhope a mulțumit-o din plin. Femeia curățase farfuria în câteva minute și sclișea de încântare: „Ar trebui să fiu mai atentă la ce mănânc, dar

toți merităm o tratație din când în când.” Nu-i mai adresase nicio întrebare despre Margaret. Nici pomeneală de crimă. Își achitase apoi nota cu bani gheață și refuză chitanța: „Nu e vina poliției că eu locuiesc pe coclauri. Nu pot deconta cheltuiala asta.” După care dispăru pe ușă fluturându-și mâna, iar Kate se simți, în mod inexplicabil, abandonată. Aceeași senzație care o copleșise când și-a dat seama că Margaret dispăruse din viața ei complet.

George Enderby sosise în sala de mese la ora opt fix. Poate că-i plăcea să se pretindă un spirit liber, de artist, dar Kate remarcase cât de dedicat este rutinei. Un ibric de cafea și ouă ochiuri pe pâine prăjită. Aceeași comandă de fiecare dată. Tocmai spăla vasele când copiii se pregăteau să plece la școală. Îl privi pe Ryan pe geam, pierzând vremea pe stradă, cu geanta grea atârându-i pe umăr. Nu se grăbea să ajungă la ore. Părea mai încântat zilele astea să-și facă de lucru în atelier cu Malcolm Kerr decât să meargă la școală. Chloe plecă după câteva minute. Ceva mai încolo pe stradă, se întâlni cu un puști pe care Kate nu-l știa.

— Ce program ai azi, George? îl întrebă, revenind la treburile zilei, remarcând totodată geanta plină cu cărți de la capătul scărilor.

— Merg în Newcastle, și zâmbi trist. E o provocare: e greu să-i fac pe librari să acorde atenție titlurilor din primăvară, când mintea tuturor e la Crăciun.

— Inspectoarea de la poliție a rămas aici aseară. Nu putea ajunge acasă din cauza vremii.

— Zău? și păru brusc interesat de subiect.

Kate își imagina că toată lumea e interesată de subiect, odată ce au depășit șocul inițial. Ca într-o telenovelă. Chiar și copiii, care se purtasera teribil de frumos aseară unul cu celălalt, reveniseră acum la îmbrâncelile lor de fiecare zi.

— A plecat acum o oră. Nu mi-a spus nimic despre anchetă, evident. Bănuiesc că nu vorbesc așa, cu toată lumea, trase concluzia, în vreme ce aduna firimituri de pe o masă vecină în mâna făcută căuș.

— Așa e, încuviință George, probabil că nu vorbesc.

Mai târziu, când casa era tăcută și curată, se așeză pe canapeaua din bucătărie cu gândurile aiurea; o nouă formație de folk recomandată de Stuart cânta la casetofon, iar vocile sunau cumva ca ploaia pe acoperiș, puțin difuze și foarte monotone. Soneria de la intrare o trezi brusc din visare. Detectivul o anunțase că vor veni câțiva polițiști să cerceteze camera lui Margaret. Nu-i spusese și asta lui George Enderby. Nerăbdarea lui de a discuta despre moartea lui Margaret i se păruse de prost gust, deloc potrivită amabilității lui de până atunci. Se gândea că echipa de la poliție ajunsese și era cazul să le deschidă mai repede. Nu avea chef ca părintele Gruskin și șleahta lui de admiratoare de vârstă a treia să remarce un grup de polițiști la ușa ei. Zvonurile se răspândesc ca focul în Mardle.

La ușă nu erau polițiștii, ci Malcolm Kerr, barcagiul. Câteodată, Ryan îl ajuta la atelier pentru bani de buzunar și de la el aflate vești despre divorțul lui Malcolm și despre mutarea lui din casa din Warkworth în sediul fostului consiliu local din strada Percy. Îi remarcă pielea cenușie. Se tăiasă cu lama la bărbierit, iar ochii căpătaseră o paloare injectată în același timp cu vinișoare de sânge. Pășise pe trepte și se aflau la același nivel de înălțime, iar Kate simțea duhoarea de alcool stătut.

— Malcolm.

Nu avea chef să-l invite înăuntru. Nu-l cunoștea prea bine, dar reputația îi era nefavorabilă - un tip taciturn, care bombăne întruna. Primul gând a fost că Ryan l-a deranjat cu ceva. Presupunea că îi făcea plăcere prezența lui Ryan, dar băiatul era un mister și pentru ea însăși.

— Vreau să-ți vorbesc despre Margaret, îi spuse. Pot intra? și înaintă hotărât spre casă, astfel că femeia fu nevoită să-i facă loc înăuntru.

Îl conduse în salon, fiindcă era mai aproape de ușa de la intrare. Cumva, se simțea mai în siguranță să vorbească cu el în prezența unei căi rapide de evadare. Avea ceva aparte, încrâncenat și dur, care o speria teribil. Atelierul

se afla pe strada Portului de dinainte de a se muta ea în casă, cu mulți ani înainte, credea ea. Era un fel de reper al străzii, ca biserica și cârciuma. Moștenise meseria de barcagiu a lui taică-său, care făcea curse pe insula Coquet, și fusese până nu demult și timonier: viteazul orașului, morocănos, dar de încredere. Nu-l remarcase prea des în timpul asta, dar acum se întreba dacă nu suferea, cumva, de vreo boală mentală.

— Ce dorești, Malcolm?

Stătea la distanță de ea, în colț, lângă foc. Încerca să rămână calmă, să nu cumva să-l înfurie.

— E despre Margaret.

— Dacă știi ceva despre ea, trebuie să mergi la poliție. Oricum, vor apărea aici cât de curând, vor să-i cerceteze camera, adăugă repezitor, încântată de inspirația ei.

— Pot s-o văd și eu? Și cuvintele îi țâșniră dintre dinți ca niște gloanțe. Să văd unde a trăit?

— Bineînțeles că nu! i-o tăie, ceva mai încrezătoare în propriile forțe.

Tipul părea îmbătrânit și confuz, în scaunul cu spătar înalt și cu mâinile pe genunchi, ca un pacient al unui sanatoriu de bătrâni.

— Nu am cheia și, în plus, e un spațiu intim, adăugă, dar remarcă deodată că plângea. Pe obraji i se scurgeau șiroaie mari de lacrimi. Observă că nu era obișnuit să plângă și nu știa cum să se poarte. Kate scoase un șervețel din pachet și se ridică să i-l ofere.

— Nu mi-am dat seama că erați apropiați, îi spuse, ceva mai amabil.

El primi șervețelul și-și curăță fața.

— Margaret Krukowski a lucrat pentru mine, cu mult timp în urmă. Trăia încă tata și aveam pe atunci un birou în atelier. Ținea contabilitatea, răspundea la telefoane, primea rezervări.

— Ah, nu știam.

Erau o mulțime de lucruri în Mardle de care nu știa. Copiii ei erau mai integrați în comunitate decât era ea. Secrete despre alte familii, zvonuri despre afacerile de pe

strada Portului. Închisă în casa asta mare toată ziua, Kate nu afla mare lucru, iar pe Stuart îl lăsa rece chestiile astea. Părea extrem de mulțumit cu sine și tot ce-i trebuia era ea și muzica lui. Așa că primea veștile la mâna a doua, de la copii sau din frânturi de conversație surprinse la magazin.

— Lucrurile s-au agravat după o vreme, continuă el, mai mult pentru sine. Am fost nevoiți s-o concediem. A urmat și un incendiu, așa că am pierdut și biroul.

— Îmi pare rău, dar ce altceva ar fi putut spune.

Se ridică dintr-odată și bruschețea gestului, statura lui masivă o speriară din nou; se trase un pas înapoi.

— Slujba de înmormântare, îi spuse.

— Nu știu când va fi, răspunse ea rapid. Trebuie să așteptăm ca poliția să ne returneze corpul.

— Vreau să contribui și eu, orice trebuie făcut.

Observă că lacrimile îi umpluseră iarăși ochii.

— Te anunț, promit.

Se îndreptă spre ușă, sperând ca el să vină în urmă. Se apropie, într-adevăr, dar se opri în dreptul scărilor, privind în sus. Pentru o clipă, se temu că va face din nou un gest imprevizibil și se va repezi spre camera lui Margaret. Părea că mai fusese în casa asta și știa foarte bine ce unde se află. Ar fi vrut să-i spună: *cred că remarci o diferență față de cum arăta înainte*. Pentru că nu exista nicio comparație cu ceea ce fusese înainte ca ea să preia casa, iar el nu mai intrase de atunci aici. Sau o mai făcuse? Margaret nu primea niciodată vizitatori în cameră.

Înainte să spună vreo vorbă, Malcolm se răsuci și o zbughi afară, de parcă îl alungase ceva. Își luă la revedere cu mâna, fără să se întoarcă și fără să se oprească din mers. Kate închise și încuie ușa și se întoarse în bucătărie. Muzica bâzâie în continuare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și i se păru o clipă că discuția cu Malcolm Kerr ar fi putut fi tema unui cântec. Vera Stanhope îi lăsase cartea de vizită înainte să plece, „în caz că-ți amintești ceva util.” Kate o ridică și o privi o vreme. Și apoi, sub impuls, luă telefonul. „Indiferent ce”, spusese Vera,

„detaliile minore contează cel mai mult.” Kate se simțea ca un copil: fetița cuminte din fața clasei, care-și dorea foarte mult aprecierea profesorilor. Nerăbdătoare să facă pe plac. Îi povesti Verei despre vizita lui Malcolm și că Margaret lucrase mai demult pentru el și tatăl lui.

— Am avut senzația, îi spuse Kate după ce Vera o ascultă cu răbdare, că a fost ceva mai mult decât o prietenie între ei.

Capitolul 11

Vera nu se sinchisise vreodată de autopsii. Morții n-au ce să-ți mai facă; de cei vii trebuie să te ferești. Paul Keating, medicul legist, era din Belfast. Un tip religios, taciturn și foarte demn, prieten de golf foarte bun cu șeful biroului de criminalistică, Billy Wainwright. Vera se trezea adesea întrebându-se despre ce oare vorbesc ei doi pe teren sau în barul de după partida de golf. Părea să nu aibă nimic în comun decât moartea.

La morgă era mai frig ca de obicei și se întreba dacă lumina fusese oprită peste noapte și la spital, ca la secția de poliție, din cauza ninsorii abundente. Femeia care zăcea pe masă era, cu siguranță, încremenită. De gheață. Vera nu era vreo sfioasă, dar și-ar fi dorit să se pună niște pături pe oamenii ăștia.

Keating vorbea, înregistrând primele impresii. Îl asculta, deși mintea îi zbura la corpul lui Margaret: arăta bine pentru vârsta ei, cu excepția unui cerc de grăsime în jurul taliei. Femeia avea și acum niște pomeți uluitori. Își aminti admirația lui Joe pentru tânăra Margaret din fotografia de la nuntă și simți un ghiont familiar de gelozie. Nu prea fusese admirată nici la 20 de ani. Evident, lui Joe îi plăceau schiloadele: Sal era numai piele și os.

Keating făcu o pauză și ea profită de moment pentru a-i adresa întrebarea care o zgândărea de la începutul anchetei:

— Nu pot să înțeleg cum de nu a observat nimeni nimic. Un tren plin de oameni. Ar fi țipat, nu-i așa? Joe nu a auzit nimic, dar stătea în celălalt capăt al vagonului, ce-i drept.

— Nu neapărat, spuse Keating. În plus, a curs foarte puțin sânge. Insuficient pentru a fi observat.

Cu ajutorul unui asistent, o răsuci pe Margaret pe o parte.

— A fost înjunghiată cu un cuțit cu lama extrem de subțire, lungă și subțire. Probabil că a simțit durere, dar mai degrabă un disconfort decât ceva teribil. O

împunsătură de ac. Dacă stratul de grăsime subcutanat s-a închis la loc deasupra rănii, sângerarea externă a fost nesemnificativă. A murit înainte ca ea sau oricine altcineva să-și dea seama ce se petrece.

Un mod acceptabil de-a muri, credea Vera. Chiar înainte de Crăciun, într-un tren plin de oameni, în compania unor adolescenți agitați și adulți îndopați cu bere. Știa și morți mai dure.

— Criminalul știa exact ce face, înseamnă.

Keating ridică din umeri.

— Ori știa, ori a fost incredibil de norocos.

— A fost înjunghiată din spate?

Cum era posibil? Doar stătea pe scaun. Joe povestise în detaliu cum femeia ocupase singurul loc liber din vagon. Cum era s-o înjunghie în spate?

— Cu siguranță, din spate.

Medicul își continuă raportul, dar mintea Verei rămăsese blocată pe acest nou amănunt. Margaret, o femeie îmbrăcată cu gust, pășește de pe peronul plin de zăpadă în metrou, găsește un loc liber și se așază cu spatele lipit de spătar. Încearcă să creeze scenarii care să explice prezența rănii din spate, lama ascuțită penetrând haina de cașmir. Poate că fusese urmărită din Gosforth și înjunghiată când se afla încă în picioare. De ce ar fi ales criminalul să atace într-un tren plin de posibili martori? O stradă întunecoasă și dosnică ar fi fost mult mai nimerită. Ori poate că Margaret s-a răsucit în scaun să se uite pe geam și criminalul a profitat de ocazie. În oricare dintre cazuri, criminalul se putea da jos din tren la orice stație între Gosforth și Partington. Au presupus că fusese omorâtă aproape de ultima stație dar, dacă moartea a survenit atât de parșiv și subtil pe cât sugera Keating, teoria nu mai stătea în picioare.

Vorbele lui Keating se înșirau în fundalul gândurilor ei și, deodată, remarcă o tăcere bruscă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, trezită la realitatea aerului rece îmbibat cu duhoarea reziduurilor umane.

— Victima noastră era foarte bolnavă, remarcă medicul,

încruntându-se. Cancer la intestine. Am găsit câteva indicii și la ficat, dar boala a pornit de la intestine.

— Tratabil? Întrebă, deși habar n-avea de ce-ar fi fost relevant în acest punct. Doar nu se înjunghiasse singură în spate, într-un gest disperat de sinucidere publică.

— Poate. Deși nu sunt semne că ar fi urmat vreun tratament.

— Probabil a fost diagnosticată recent, spuse mai mult ca pentru sine, evaluând valabilitatea teoriei. Alte scenarii, alte povești. Trebuie să-i găsesc medicul curant.

Părea puțin probabil ca Margaret să fi mers la o clinică în după-amiaza morții sale. Nu existau spitale în apropiere de stația de metrou Gosforth.

Soarele strălucea de-acum de-a binelea, fără să alunge însă gerul. Copiii formaseră un ghețuș pe trotuar și Vera aproape că se rostogoli călcând pe el. Își verifică telefonul, în caz că pierduse ceva important în timpul autopsiei, și imediat aparatul îi zbârnâi în mâini. Inițial, nu recunoscuse vocea apelantului și trecură câteva secunde bune până să-și dea seama că vorbește cu Kate Dewar. O ascultă povestindu-i vizita lui Malcolm Kerr.

— Organiza excursiile pentru observarea păsărilor de pe insula Coquet.

Vera își amintea un puști subțirel și stângaci, dar destul de agil pe barcă.

— Împreună cu taică-său, interveni ea.

Kate se miră, evident, de comentariul ei.

— Taică-său a murit cu ani în urmă.

— Și ți-a părut ciudat tipul?

— Felul în care vorbea despre Margaret mi-a dat senzația că au fost mai mult decât simpli prieteni.

Parcă *Rover*-ul pe strada Portului și avu senzația că s-a întors acasă. Kate era cu ochii pe geam, probabil, fiindcă imediat îi deschise ușa de la intrare.

— Nu te superi dacă vorbim în bucătărie, îi spuse, am mâncarea în cuptor.

Vera o urmă la demisol, încântată că nu trebuie să stea

în salonul lustruit.

Brusc realizează că-i amintea de o casă funerară sau de o capelă mai luxoasă.

— Mirosea a alcool, începu Kate, probabil de aseară sau chiar de azi dimineață. Toată lumea știe că-și pierde vremea seara cu câteva pahare la Coble și continuă și la atelier cu ceva cutii de bere, dar nu l-am văzut niciodată beat, nici când l-a lăsat nevasta, Deborah.

Porni cafetiera și apa fierbinte începu să picure peste cafea, umplând camera de arome.

— Deborah?

— Fosta lui nevastă.

Kate deschise cuptorul și scoase o tavă de fursecuri.

— Margaret le făcea foarte bune.

— Poate că n-o să mai ai de ce să te chinui cu fursecurile, dacă te apuci din nou de muzică, îi spuse Vera și o privi cu atenție. Nu prea înțelegea care era ideea cu cariera muzicală. Era un vis, încurajat de Stuart, sau existau deja planuri concrete?

— Ei, poate, deși nu-mi fac iluzii. E o afacere complicată și nici Stuart nu e genul care să creadă în vise.

Zâmbi, totuși, și Vera bănuia că era încântată în sinea ei de tot pachetul: muzica și omul din spatele ei.

— Când s-au despărțit Malcolm și Deborah? continuă, încântată la culme să vorbească despre genul de personalități capabile de crimă. Bârfe, dar legitime, în interes de serviciu.

— Acum cinci ani sau cam așa. Deborah investise în afacerea lui Malcolm și el a fost nevoit să-i cumpere partea. Aveau o casă foarte frumoasă, pe coastă în Warkworth, și a vândut-o ca să-i poată plăti datoria. Acum locuiește într-un bloc amărât pe strada Percy, care a fost cândva al primăriei.

— În Mardle?

— Da, confirmă și turnă cafea pentru amândouă. Chiar în spatele bisericii.

— Știi dacă Malcolm și Margaret mai erau încă apropiați? o întrebă, cu ochii la fursecurile pe care, însă,

Kate le lăsase să se răcească.

— Nu, dar nu am știut nici că Margaret a lucrat pentru el cândva. La birou, așa mi-a spus. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, iar Malcolm nu mai are de mult acel birou, doar o ruină de atelier. Cred că s-a întâmplat înainte de a ne muta noi aici.

După un moment de tăcere, Vera își relua întrebările:

— Aveți vreo policlinică în Mardle?

Întrebarea apăsă din senin și Kate își imaginează că Vera își pierduse răbdarea.

— Avem, dincolo de linia de tren spre oraș. E o clădire nouă lângă liceu.

— La îndemână, comentă, sorbind din cafea. Știi cumva dacă Margaret era înscrisă la un medic acolo?

— Nu știu, mărturisi Kate după un moment de reflecție. Nu e ciudat? Am locuit împreună în aceeași casă atâția ani și nici măcar nu știu unde mergea la doctor. Nu era bolnăvicioasă. Îmi amintesc că i-am sugerat la un moment dat să se vaccineze contra gripei, toată lumea din oraș era bolnavă. Ea n-a vrut, spunea că nu putea să sufere acele.

— Părea în apele ei în ultimele zile?

De data asta, răspunsul veni ceva mai prompt.

— Nu prea, acum că mă gândesc. Oarecum distrată, preocupată, umblând aiurea ca într-un fel de vrajă. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și mi-a spus că are niște lucruri de lămurit.

Din nou această obsesie pentru intimitate, atât de multe secrete. Of, Margaret Krukowski, ce tot aveai de ascuns?

Peste oraș se așternuse o negură bizară. Niște nori deșirați se așezaseră hotărât în calea soarelui și Verei îi mirosea a zăpadă. Decise ca imediat ce începe ninsoarea să pornească spre casă. Tânjea după o noapte în propriul pat, în care să judece lucrurile în detaliu. Cu siguranță, vecinii curățaseră drumul ca ea să poată ieși dimineață.

Era deja prânz. Mai mulți copii formaseră o coadă la cherhana, unii dintre ei doar în uniformă, părând să nu simtă frigul. I se păru că o vede pe Chloe Dewar alături de

un băiat, dar nu era sigură. Pentru ea, toate puștoaicele astea arătau exact la fel. Atelierul lui Kerr era înconjurat de un gard înalt de zăbrele cu țepușe, iar accesul se făcea printr-o poartă dublă de lemn. Mergând înapoi în trecut, Vera avea impresia că se întâlniseră cu barcagii din Mardle aici, la atelier, în noaptea în care se aventurase cu Hector în căutare de ouă de păsări rare. Apoi se duseseră în port și luaseră barca. Nu cea în care se organizau excursii, *Lucy-May*, ci una mai mică, dar cu motor puternic. Încercă să-și amintească biroul, dar nu avea nicio imagine în cap.

Poarta era deschisă, dar porțile se lăsaseră atât de mult, că se chinui să salte una dintre ele și s-o împingă pe stratul de zăpadă. Nu-l zărea pe Kerr, în schimb observă urmele de pași în zăpadă, care duceau la un hambar construit din scânduri și table ondulate unde îl descoperi. Printr-o fereastră mică, atât de jengoasă că nu puteai vedea înăuntru, desluși o siluetă ghemuită într-un fotoliu răpănos; ciocăni în geam. Nicio mișcare și imaginația ei o luă razna. Altă crimă. Sau poate un suicid. O grămadă de unelte cu care să omori o femeie, într-un astfel de loc. Și cuțite să-ți tai venele cu succes, dacă te copleșea vina ulterior.

Bătu din nou în geam, de data asta mai tare. Kerr se smuci în scaun și se ridică. Înainte să iasă, Vera i-o luă înainte și intră în hambar. Era foarte cald înăuntru, de la o sobă mică pe lemne care ardea într-un colț, într-o atmosferă îmbibată de miros de fum și sudoare. Bea mult și dormea foarte puțin, știa bine semnele.

— Cine dracu ești?

— Vera Stanhope.

Nu o deranja întrebarea. Putea impresiona și ea foarte bine un urs cu capul lovit de mahnureală.

— Inspector detectiv Stanhope.

Îi repetă numele, recunoscându-l parcă.

— Cred că l-ai cunoscut pe tata, îi spuse, cu gândul că Hector lucrase cu acest om ani la rând. Kerr nu și-ar fi amintit numele doar după o ieșire. Unde-l mai dusesese oare

pe Hector cu șalupa lui de cauciuc? Ce ouă mai furaseră împreună?

— Doamne, ești fata lui Hector!

Între un acces de tuse și câteva sughițuri, tipul reușea să împrăște cu salivă peste tot.

— Ești polițai? Bietul om, se răsucesce în mormânt.

Vera mută un teanc de reviste cu bărci de pe un scaun și se așează.

— Margaret Krukowski.

Kerr se așează și el, privind pierdut la un punct din fața sa.

— Ce-i cu ea?

— A lucrat pentru tine?

— Demult de tot, aprecie reținut, pentru a nu da nimic în vileag.

Vera se întreba ce altceva mai ascundea de poliție, în afară de raidurile în rezervația naturală de pe insulă. Cu siguranță, nu-și plătea tva-ul. Comerț ilicit cu pește? Trafic de homosexuali și băutură?

— Mă interesează numai crima, atât, îi spuse. Orice informație despre Margaret ne poate ajuta foarte mult.

— A lucrat pentru noi cu mulți ani în urmă, cam în perioada în care l-am cunoscut pe taică-tău. Afacerea mergea mult mai bine atunci. Duceam turiști pe insulă și vindeam destul de bine și pește. Ofeream și servicii de transport. Aveam un birou în curtea asta, un fel de gheretă de lemn. Margaret era foarte tânără, o puștoaică doar. Dar una elegantă, în căutare de lucru. Tata i-a dat o slujbă, în ideea că o să dea bine la telefon. Vorbea foarte frumos.

— Era măritată?

— Nu știam prea multe despre ea, îi spuse ezitând.

— Hai, Malcolm, nu mă aburi. O muiere așa arătoasă ca ea? Tu, în floarea vârstei, cu sângele clocotind? Clar știai dacă era măritată sau nu.

Își ridică ochii spre ea, privind-o ostil.

— Ți-am zis, sunt aici strict ca să aflu cine i-a venit de hac. Și mi se pare că ți-ar plăcea și ție să afli chestia asta.

— Cred că era măritată la vremea aia. Cu un marinar

străin, completă după o vreme. Dar n-a durat. Cred că a făcut-o doar ca să-i enerveze pe-ai ei.

— Crezi că individul ăla îi mai ardea câte o palmă? continuă Vera, cu cel mai firesc ton din lume.

— De ce crezi că ar fi făcut-o? îi răspunse, cu ură și cu suspiciune din nou.

— Potrivit preotului, Margaret se oferise voluntar la un adăpost pentru femei abuzate, fără casă. Mă gândeam că poate exista o legătură. Asta e treaba mea - să găsesc legăturile.

— Neah. Nu cred că o bătea. Margaret îl iubea la nebunie. Era tânără și proastă, iar el arăta bine și îi luase mințile cu gesturi romantice. Au fost fericiți, o vreme, până când el s-a plictisit de sărăcie și a fugit cu alta.

— Ți-ai încercat șansele cu ea, când bărba-su a dispărut din peisaj? îl întrebă, privind la fereastra mică și jengoasă, pe care alunecau încet fulgi de zăpadă.

El scutură din cap.

— Nu s-ar fi combinat cu un băiat din zonă, cât timp spera ca Pawel să se întoarcă la ea.

— Așa îl chema?

— Îhm, și acceptă fără tragere de inimă să-l spună pe litere.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Ieri dimineață, recunosc ezitând. Era pe strada Portului și se îndrepta spre stația de autobuz din colț.

— Ai vorbit cu ea? insistă ea, simțind că-i scoate vorbele cu cleștele.

— Am salutat-o, trecând pe lângă ea. Veneam aici, aveam o rezervare de transport pentru unul dintre clienții doamnei Dewar.

— Da' cine se încumetă să iasă în larg pe o vreme ca asta?

Pentru prima dată, el îi zâmbi larg.

— Un profesor țicnit, pe nume Mike Craggs. Lucrează la Universitate ca biolog marin. Studiază temperatura apei și vrea să-l duc câteva ore pe insulă, o dată la două săptămâni. Cred că ia mostre și de pe coastă, oricum.

— La ce oră v-ați întors în port?

— După-amiaza târziu, spuse el ridicând din umeri. Prognoza era foarte proastă și profesorul voia să ajungă acasă. Nu începuse să ningă, dar se întunecase deja.

— Ce-ai făcut după aceea? continuă, încercând să-și păstreze o voce calmă. Era o conversație, nu interogatoriu.

— Am trecut pe acasă. Înghețasem și voiam să fac o baie fierbinte și să mănânc ceva. După care am ieșit la cârciumă.

Își ridică ochii spre ea, provocând-o parcă să-i ceară detalii. Vera se abținu. Putea foarte bine să întrebe la Coble pe la cât își făcuse Kerr apariția.

— De ce-ai suferit atât de tare că a murit? îl întrebă, cu o voce moale și blândă. Ați devenit prieteni buni, ca să spun așa, în toți anii ăștia?

El se aplecă înainte, își înfășură mâna într-o cârpă, deschise ușița sobei și aruncă înăuntru o bucată de lemn.

— Neah, nici vorbă. Cred că îmi amintea de tinerețe, atâta tot.

Tăcu o vreme, după care adăugă:

— Au fost vremuri bune.

Capitolul 12

Holypool era la doar câțiva kilometri de Mardle în continent, dar Joe avea impresia că ajunsese în altă lume când se apropie de adăpost – o lume la care doar aspira. Întotdeauna îi plăcuse satul și se imaginase adesea locuind în micul cartier de locuințe construit recent în spatele cârciumii. Pe ambele părți ale străzii principale înguste se aliniau căsuțe de piatră, fiecare cu câte o mică grădină în față. Vara, era un adevărat concert de păsărele. Soarele și traficul de peste noapte curățaseră strada de zăpadă, dar pe acoperișuri rămăsese suficientă zăpadă ca locul să pară desprins dintr-o carte poștală, genul pe care ar fi trimis-o mătușa lui.

De ceva vreme, nu mai reușea să-și scoată din minte cântecul „Lună albă de vară” cu care Katie Guthrie devenise celebră. Melodia i se strecura prin cotloanele minții în timp ce conducea și-și aminti de el și de Sal, când nu erau altceva decât doi puști naivi, și de luna aceea în care amândoi își terminaseră examenele și nimic nu mai conta decât ei doi și planurile lor de viitor.

„Adăpostul” era găzduit de o casă aflată ceva mai departe de stradă, ascunsă de copaci și înconjurată de teren agricol. Pe alee se afla o poartă de lemn, el opri, ieși din mașină să o deschidă, iar atenția îi fu atrasă de zgomotul apei care picura – gheața de pe ramuri se topea încet. Aleea era plină de gropi, acoperite din loc în loc cu cenușă și argilă, așa că trebuia să conducă încet. Se întreba ce părere au locatarii despre acest loc. Majoritatea fiind din oraș, probabil că aveau senzația că pășiseră în alt univers. Oare cum suportau noaptea întunericul de nepătruns și liniștea deplină? Se înfioră numai gândindu-se la asta.

Un pâlț de nori acoperi soarele. Părăsi zona de copaci și ajunse într-o curte pietruită cu dale, mărginită pe două laturi de casa de piatră și pe a treia de un șir de clădiri lăsate în paragină. O femeie în blugi și tricou apăru din

dreptul unei structuri deschise de lemn, odinioară probabil un garaj sărăcăcios. Împingea de zor o roabă cu bușteni de lemn și se opri din mers când remarcă prezența vizitatorului neașteptat. Îl privi nemișcată cât timp coborî din mașină și se apropie de ea. Joe nu era în largul lui, nu știa cum s-o abordeze. Era oaspete la adăpost sau doar lucra aici? Incertitudinea în privința oamenilor îl neliniștea de fiecare dată.

— Vă pot ajuta?

Cuvintele nu trădau cu nimic statutul ei. Nu-i putea deosebi accentul, dar percepușe tonul oarecum ostil. Sau, măcar precaut. Joe o privi, la rândul său, încercând să-și amintească dacă s-au mai văzut vreodată, dacă era posibil ca ea să se fi aflat printre călătorii metroului în după-amiaza trecută. Nicio amintire în privința ei. Dar, după cât de multe chipuri vedea mereu, asta era o consecință firească.

Se pregătea să întrebe de responsabilul casei, când ușa de la intrare se deschise și un labrador auriu o zbughi afară, urmat de o femeie de vârsta a doua. Femeia era scundă și grăsuță, îmbrăcată cu o fustă mov trapezoidală și un cardigan colorat croșetat de mână, care o făcea să pară mai plinuță decât era de fapt. Era încălțată cu cizme de cauciuc. Strigă câinele, care pornise deja în întâmpinarea lui Joe.

— Sandy, vino înapoi!

Era din Scoția și, când vorbea, părea că râde în același timp. Repetă apoi aceeași întrebare ca femeia dinainte.

— Vă pot ajuta?

Erau primitoare, dar așteptau răspunsuri directe. Joe rămăsese locului. Întotdeauna avusese o strângere de inimă în fața câinilor mari, de când un astfel de câine sărise pe el și-l dărmase în prima zi de școală. Încă un motiv pentru miștourile Verei.

Se prezintă și femeia din Scoția zâmbi ușor.

— Bănuiesc că ai și o legitimație? Avem o oarecare temere față de străinii care apar aici, la adăpost, nu-i așa, Laurie?

Tânăra pufni.

— Nu-i nevoie de legitimație, spuse ea. E copoi, îi miros de la o poștă, declară ea și apucă hotărâtă mânerul roabei și porni într-o latură a casei.

Joe își flutură legitimația în fața femeii mai în vârstă.

— Hai înăuntru, e frig. Pregătesc o cană de ceai. Ne pregătim de prânz, dacă ai plăcerea să ni te alături.

Nu era mult mai cald în casă. Podeaua era acoperită cu dale de piatră și fu nevoit să pășească peste teancuri de cizme, o tricicletă și un premergător mare și demodat. Holul de la intrare era înalt și spațios și, într-unul din colțuri, fusese instalat un brad de Crăciun, decorat cu lămpișoare de hârtie și stele din folie de aluminiu. Femeia îl conduse într-un birou mobilat cu un pupitru tocit, o canapea atât de joasă că aproape ajungea pe podea și vreo două scaune de bucătărie.

— Am uitat să mă prezint. Sunt Jane Cameron. Eu mă ocup de locul ăsta - am păcate de răscumpărat.

Termină de vorbit și ieși din cameră, iar Joe o auzi strigând pe hol că ar dori ca cineva să fie așa de drăguță și să le aducă niște cafea. Reveni în camera care se umplea parcă de personalitatea ei caldă. Joe se trezi spunându-și că nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

— Și acum, ofițer Ashworth, care este scopul vizitei dumitale? continuă, în timp ce se instalase la birou, iar Joe pe canapea, fapt care-l plasa pe un nivel inferior. Simțea, însă, că se bucură de întreaga ei atenție.

— Aveți un voluntar aici pe nume Margaret Krukowski?

— Da, îi spuse încruntată. Ce s-a întâmplat?

— Nu v-ați uitat la știri aseară? Nici părintele Gruskin nu v-a telefonat?

— N-am vorbit de câteva zile cu Peter și aseară nu ne-am uitat la televizor. A fost până de curent între șase și unsprezece seara. Melodramatică și neobișnuită situație, dar ne-am mulțumit cu câteva lumânări și un foc puternic. Femeile bombăneau, dar cred că, într-un fel, au savurat contextul. Când a revenit curentul, eram deja în pat.

— Margaret Krukowski a fost ucisă, îi spuse Joe. Trebuie

să stăm de vorbă cu toți cei care au cunoscut-o.

Jane Cameron amuțise și îl privea uluită. Părea îmbătrânită, palidă.

— Nu pot să cred. Cine ar avea motiv s-o omoare pe Margaret?

— De asta sunt aici. M-am gândit că veți putea să mă ajutați.

Se auzi o bătaie în ușă și femeia pe care o întâlnise mai devreme intră cu o tavă cu un ibric cu cafea, o sticlă de plastic cu lapte și două cani. Pe o farfurie așezase câțiva biscuiți similari celor de la pensiunea de pe strada Portului. Deci Margaret gătea și aici. Laurie lăsă tava pe birou. O privi pe Jane și observă că-și schimbase starea de spirit.

— Te simți bine?

— Da, îi confirmă, dar remarcă îngrijorarea din ochii femeii. Zău, mă simt în regulă. Ieșim mai târziu și stăm de vorbă. Lasă-mi doar câteva minute.

Laurie îi aruncă o privire furioasă lui Joe, cauza supărării lui Jane, după care ieși din încăpere. Jane turnă cafea și îi oferi lapte și zahăr, dar cu mintea în cu totul alt loc.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă. Mi-e greu să accept vestea asta, Margaret părea indestructibilă. Avea mai multă energie decât oricine. Cu toții îi vom simți lipsa aici teribil. Eram ca o familie. Obişnuia să-i aducă uneori și pe copiii lui Kate. I-a adus și recent, când am organizat un eveniment special. Acum câteva săptămâni am făcut un târg de Crăciun și Kate a venit împreună cu copiii să ne ajute, povesti zâmbind. Întotdeauna ducem lipsă de bani aici. Suntem tot timpul amenințați cu închiderea și nici măcar la târgurile astea nu adunăm prea mult.

— Povestește-mi puțin despre „Adăpost”.

— E deschis de vreo douăzeci de ani. Eu sunt aici de la început, iar Margaret a venit ca voluntar imediat după mine. E un loc pentru femei care au nevoie de un refugiu temporar. Nu doar femei bătute sau abuzate, ci și dependente de tot felul de droguri sau care au nevoie de

sprijin când părăsesc o casă de îngrijire sau chiar închisoarea. Primim și copiii rezidentelor, deși în prezent nu avem copii, îi mărturisii zâmbind. Lucram ca asistent social în oraș și mi-am luat șase luni de concediu să pornesc acest proiect. Și n-am mai plecat de atunci. Poate că am încercat doar să mă eschivez de serviciu, dar mă simțeam mai relaxată aici. E o oportunitate grozavă de a lucra intens cu oamenii și de a construi comunități. Păstrez și acum legătura cu foști rezidenți. Organizăm uneori reuniuni și mulți dintre ei ne-au vizitat la târg. E grozav să vezi ce-au reușit să facă unele femei. Voi rămâne aici până la pensie, probabil - e munca mea de-o viață.

Zâmbi ca să arate că nu lua nici ideea, nici pe sine prea în serios.

— Locuiești aici?

Joe se întreba cum o fi asta. Sal îl acuza mereu că și în timpul liber se gândește tot la serviciu - „Sufletul tău îi aparține grasei!” Dar Jane Cameron n-avea nicio scăpare.

— Am propriul meu apartament îi confirmă Jane. Femeile de aici înțeleg foarte bine să-mi respecte intimitatea. În plus, am ceva prieteni în oraș - la ei mă refugiez când am nevoie de o pauză sau de puțină cultură.

„Familie nu ai? Sau un partener?” s-ar fi interesat Vera, dar el nu era în stare de asemenea întrebări.

— Cred că ați avut și probleme de-a lungul anilor, continuă el. Soți abuzivi, traficanți, pești, tot felul de indivizi din ăștia care să vină aici și să provoace necazuri.

— De tot ce-ai înșirat am avut parte. Am construit, însă, o relație strânsă cu poliția locală, care a venit de fiecare dată când am avut nevoie de ajutor. Însă, în ultimul timp, nu ne-a mai deranjat nimeni. Și nu văd vreun motiv ca cineva să fi avut ceva cu Margaret. Era voluntar în proiect și nu era deloc o tipă băgăcioasă. Imediat se împrietenea cu femeile care ajungeau la noi, dar n-a încercat niciodată să convingă pe cineva să vină la noi.

— Trebuie să stau de vorbă și cu femeile de aici, o anunță și sorbi din cafea. Poate că Margaret le-a povestit despre ea, despre problemele ei. Vorbeați cu ea despre

astfel de lucruri? o întrebă, privind-o în ochi.

— Margaret era o tipă extrem de discretă, îi spuse. Nu vorbea deloc despre sine, dimpotrivă, eu mă plângeam la ea tot timpul. Îmi va lipsi teribil. Îmi amintesc, însă, că ultima dată când a venit aici mi-a spus că ar vrea să stăm de vorbă, avea nevoie de un sfat. Eram foarte ocupată și am rugat-o să amânăm discuția pe săptămâna viitoare, spuse ea și-l privi îngrozită. Ar fi trebuit să-mi fac timp pentru ea. După toate orele din timpul ei liber pe care ni le-a dăruit nouă, eu n-am fost în stare să-i acord câteva minute. Dar ea a fost de acord cu amânarea discuției, sau cel puțin așa mi-a spus.

— Nu aveți nicio idee despre ce dorea să vă spună?

Femeia scutură din cap tristă.

— Haideți să le cunoașteți pe rezidente noastre. Poate că Margaret a vorbit cu vreuna dintre ele. E ora prânzului și ne-ar plăcea să rămâneți la masă. Trebuie să vă avertizez că vor suferi teribil. Cum spuneam, Margaret era parte din familia noastră, un fel de mamă sau de bunică, nu doar voluntar. Pot să vă asigur că niciuna dintre rezidente nu a ucis-o.

— Îmi pare rău, explică Joe, dar nu pot să exclud pe nimeni în stadiul ăsta al anchetei.

Îi oferi un zâmbet larg.

— Nici chiar pe mine? Evident, apreciez importanța unei gândiri complexe și deschise, dar cred că vă irosiți vremea de pomană cercetând mai departe în această direcție. Cum spuneam, niciuna dintre rezidente noastre nu a ucis-o pe Margaret, domnule sergent. Vremea a fost atât de aspră ieri, că nimeni n-a îndrăznit să iasă din curte. Toată lumea a rămas aici întreaga după-amiază, bag mâna în foc pentru asta.

Îl fixă pe Joe, cerându-i parcă să o contrazică, dar el nu comentă declarația.

Rezidente se strânseseră într-o bucătărie spațioasă și dezordonată. Era ceva mai cald aici, datorită unei mașini de gătit *Aga*, destul de ciobită și obosită. Pe pereți erau prinse desene făcute de copii, cu colțurile îndoite de

trecerea timpului. Câinele se cuibărise într-un coș lângă cuptor. Pe banchetă se aliniau câteva tăvi de plăcintă cu carne, lăsate la răcit. Joe o recunoscuse pe Laurie, cea care adusese lemnele în casă, alături de care mai erau încă cinci femei de vârste diferite - de la o adolescentă slabă și irascibilă, cu o figură palidă și angelică și părul lung, creț și roșcat, până la o tipă în vârstă, care amesteca supa într-o cratiță.

— Fetelor, dânsul este sergentul Ashworth, și a venit să stea de vorbă cu noi. L-am invitat să luăm prânzul împreună.

Jane înghesui niște baghete de pâine pe o farfurie și scoase din frigider un pachet de margarină. Laurie așeza masa și se opri o clipă, uitându-se la el.

— Ce vrea de la noi?

Joe o privi înapoi, la fel de direct.

— Margaret a fost ucisă ieri.

S-a gândit că era mai bine s-o spună deschis ca să termine și cu povestea asta. Supa mirosea foarte bine, dar nu se imagina stând la masă cu ele și chestionându-le în timp ce mâncau. Vera era expertă în conversații de genul ăsta, în timp ce el prefera dialogul formal.

Încremeniseră toate, nefiind în stare să priceapă vestea. Observă lacrimile de pe obrazul femeii în vârstă de lângă cuptor, în timp ce continua să amestece mecanic în oală. Fata cu părul roșcat rămăsese țeapănă ca o statuie.

— De ce mama dracului ar vrea cineva s-o omoare pe Margaret?

Laurie era atât de nervoasă și de agitată, încât Joe o credea capabilă de crimă. Jane o prinse după umeri și o strânse tare, să o consoleze și s-o potolească, totodată. Dar Laurie continuă, privindu-le pe fiecare în parte:

— Ei bine? Era grozavă, nu-i așa? Toate de aici o adorăm. Doar nu-ți închipui că avem un amestec în povestea asta, îi strigă ea lui Joe.

— Cred că ne puteți ajuta să găsim criminalul.

Se lăsă tăcerea. Părea că afară se întunecase deodată și o pală de vânt lovea încet o ramură de fereastră. Jane se

desprinsă de Laurie ca să aprindă lumina.

— Hai să mâncăm, le spuse. Margaret aprecia mereu o masă bună. Putem mânca în amintirea ei și să îi spunem lui Joe tot ce știm despre ea.

În ciuda intențiilor sale și a fulgilor de zăpadă care amenințau să-l izoleze de lume, Joe se așează pentru a mânca alături de șapte femei, pentru a le asculta amintirile despre Margaret Krukowski.

Astfel, află că adolescența irascibilă, Emily, ajunsese la „Adăpost” cu doar două luni înainte.

— Margaret era foarte amabilă, dar nu am cunoscut-o foarte bine. Ne-am plimbat împreună într-o zi, pentru ca eu să-mi plâng amarul și ea să mă asculte. Poate ar fi mai bine să vorbiți cu celelalte.

Nu se uită o clipă la el cât vorbi. Avea o voce moale și educată și Joe se întreba cum de ajunsese în locul acela. N-avea părinți care se ocupe de ea? Părea că ar fi trebuit încă să meargă la școală. La un moment dat, când ridică lingura de supă, îi alunecă mâneca și Joe observă tăieturile de pe braț. Își făcea rău singură. Și era doar puțin mai mare ca Jessie.

Femeia în vârstă, care pregătise supa, părea fie surdă, fie pierdută în propria ei lume. Continua să plângă, cu o expresie împietrită, iar Joe nu putea spune dacă suferea pentru Margaret sau doar de depresie cronică. Laurie vorbi cel mai mult, cerând ocazional confirmări de la celelalte. Jane nu le întrerupsese deloc.

— Sunt și alți voluntari, dar toți au propriile interese. Fie motive religioase, fie se așteaptă să le fim recunoscători pentru că ne aduc niște haine folosite de la copii. Sau vor să lucreze în sistemul social și voluntariatul aici îi ajută să-și completeze cv-ul. Margaret nu era nimic din toate astea. Venea aici pentru că își dorea să fie aici și îi plăcea de noi și voia să ne ajute cum putea ea: cocea o plăcintă de ziua cuiva sau chestii mai complicate, cum ar fi să fie de față când ne întâlneam copiii, ceea ce ne scutea de prezența vreunui asistent social.

— Când ați văzut-o ultima oară? interveni el, în ideea că

informațiile erau utile, dar avea nevoie și de date exacte.

— Alaltăieri.

Tot Laurie răspunse, privindu-le pe celelalte să se asigure că nu greșește.

— Cum ajungea aici? i se adresă el direct lui Jane, de data asta.

— De regulă, cu autobuzul. Câteodată o luam eu din drum, dacă eram în oraș, dar ea era o tipă foarte independentă. La ce bun abonamentul la autobuz, spunea, dacă nu-l folosești.

— Și la ultima vizită?

— A adus-o cineva cu mașina, interveni Laurie, înainte ca Jane să spună ceva. Lucram în grădină când o mașină a lăsat-o la poartă.

— L-ai văzut pe șofer? insistă Joe, simțind că era important să afle.

Kate Dewar nu menționase că ar fi adus-o pe Margaret aici, iar orice alt nume era important. Laurie se încruntă.

— Nu, nu s-a dat jos din mașină, dar era un Golf argintiu. Nu din alea noi, ci unul mai vechi, *Golf IV*.

— Ești sigură? întrebă Joe uimit, deoarece el nu reținea niciodată mașini, iar femeile erau cu atât mai puțin preocupate de subiect.

— Sigur că da, domnule polițist, și pentru prima dată de când se cunoscuseră, Laurie zâmbi larg. Sunt expertă. Toate infracțiunile mele au legătură cu mașini.

Jane îl invită să rămână la ceai și la plăcintă, dar stratul de zăpadă îl îndemna să refuze și să-și vadă mai repede de drum. Abia se ridicase, când Laurie interveni din nou:

— Cineva ar trebui s-o anunțe pe Dee de moartea lui Margaret.

— Dee? repetă el, deși nu-și dorea altceva decât să plece mai repede din acel loc. Nu era sigur că o casă în Holypool era, totuși, cea mai bună idee.

— Dee Robson, o fostă rezidentă.

Jane îl conducea spre ieșire prin holul cel mare de la intrare și continuă conversația în fața ușii, preferând să nu fie auzită.

— Dee nu s-a simțit niciodată confortabil aici. Nu cred că era vina ei, avea dificultăți de învățare de care nu s-a ocupat nimeni și, în plus, o copilărie absolut haotică. Avem reguli aici, explică ea zâmbind, dar Dee le încălca pe toate. Băutură, bărbați, agresivitate - orice. În cele din urmă, celelalte rezidente au dat-o afară. Însă Margaret avea o relație mai specială cu ea și a continuat să o vadă și după plecarea ei de aici. Nu o judeca niciodată. Nu știu cum se va descurca Dee fără Margaret.

— Unde locuiește Dee?

— În Mardle, într-un apartament din strada Percy, îi spuse și deschise larg ușa. Mă pot baza pe dumneata că o va anunța cineva și că se va asigura să fie în regulă? Trebuie să aibă un asistent social, un suflet bun care are grijă de ea să nu-și facă rău.

Joe încuviință din cap și se întrebă de ce oare mila lui Jane nu o îndemna pe ea însăși să meargă la Dee și să o anunțe că Margaret a fost ucisă.

Afară părea că gerul se mai înmuiase și zăpada era moale, jilavă. Aruncă o privire în urmă și o văzu pe Emily, adolescenta palidă, uitându-se în urma lui de la o fereastră de la etaj. Își aminti de o poveste pentru copii - cu o prințesă închisă într-un turn.

Capitolul 13

Vera descoperi o cafenea în centrul oraşului Mardle, vizavi de policlinică. Un loc nou, cu maşinării de cafea care şuierau întruna şi chifle dichisite. Fusesse deja la clinică, iar o funcţionară complet nesuferită îi spusese că Margaret Krukowski nu era înregistrată în baza de date şi n-avea de unde să afle ea unde sau dacă se trata Margaret de cancer. Vera îşi comandase un ceai şi un sandviş, simţindu-se teribil de mândră de ea însăşi fiindcă alesese pâine integrală. Când termină, o sună pe Holly:

— Trebuie să aflăm cine era medicul lui Margaret. Mă poţi ajuta, Hol?

Iar Holly, încă impresionată de faptul că avea să apară în presă, acceptă imediat rugămintea. Aglomeraţia de la prânz se diminuase şi părea că nu deranjează pe nimeni dacă mai pierde ceva vreme pe acolo. Podeaua era plină de băltoace de zăpadă topită, adusă de toţi cei care intrau din stradă. Îl aştepta pe Joe Ashworth şi-şi zâmbi în barbă, întrebându-se cum s-o fi descurcat la adăpostul de femei. L-or fi mâncat de viu?

Joe intră în local, cu gulerul ridicat din cauza vremii. Întotdeauna se îmbrăca elegant. Şi dacă l-ar fi chemat la 4 dimineaţa, tipul ar fi apărut într-o cămaşă proaspăt călcată şi costum. Oare avea de-a face cu etica protestantă a muncii? Sau cu o nevastă care n-avea altă treabă decât să-i poarte de grijă. Vera ceru încă o cană de ceai şi vreo doi biscuţi şi încercă să se concentreze la anchetă.

— Ceva relevant?

— Cred că da, îi spuse în timp ce turna ceai. Margaret a fost la adăpost în ziua în care a murit. Cineva a adus-o cu maşina, una dintre fete a văzut-o când a coborât.

— Dar nu a văzut şoferul... completă ea, cunoscându-l foarte bine. N-ar fi fost în stare să nu înceapă cu veştile bune, dacă ar fi avut aşa ceva.

— Mă gândeam că ar fi putut fi preotul, continuă Joe, mai ales că biserica e implicată în proiect.

— Poate.

Doar că Peter Gruskin nu menționase nimic despre asta și nu era genul care să omită serviciile pe care le-ar fi făcut altora.

— În schimb, fata a identificat mașina - un *Golf IV* argintiu ceva mai vechi.

Joe își desfăcu biscuiții cu atenție pentru a-i unge cu unt. Vera și-i mâncase deja.

— Tipa care a văzut-o a fost condamnată de mai multe ori pentru infracțiuni cu mașini: furt, condus fără asigurare sau cu viteză. Cred că se pricepe.

Vera încercă să-și amintească dacă observase o astfel de mașină pe strada Portului, dar nu. George Enderby, tipul de la editură, cu siguranță conducea o mașină mai nouă și mai eficientă. Cât despre *Renault*-ul parcat în fața casei, își imaginase întotdeauna că-i aparține lui Kate.

— Să verifici ce mașină conduce Gruskin.

— Mai e o femeie cu care fetele credeau că ar trebui să vorbim, continuă Joe în timp ce-și curăța firimiturile cu un șervețel de masă. Dee Robson. Am verificat-o, are cazier de vreo douăzeci de ani. Droguri, prostituție, furt din magazine. În prezent, stă într-un apartament din strada Percy, dar își petrece timpul bându-și ajutorul social în Coble, atunci când nu găsește vreun fraier suficient de beat care să o invite la un pahar.

— Cred că am văzut-o.

Vera își aminti de femeia din cherhana și de urletele batjocoritoare care o urmaseră atunci când ieșise din bar.

— Ce-ar fi putut avea Margaret de-a face cu ea?

— A stat o vreme la adăpost și s-au împrietenit. Îi rămăsese un fel de mentor și după ce Dee a fost dată afară pentru că se îmbăta și aducea bărbați.

— Margaret era bolnavă, anunță Vera brusc, după ce realizează că nu-i spusese încă, deși gândul nu o părăsise nicio clipă după autopsie, nici chiar în timp ce-l asculta pe el. Cancer la intestine, posibil în fază terminală. Paul Keating crede că oricum n-ar mai fi trăit mult. Nu știu dacă mergea la vreun doctor, nici măcar dacă știa de boală. Dar

dacă știa... Era o tipă religioasă, nu? Poate voia să-și pună ordine în lucruri, înainte de final.

Vera bătu cu mâinile în masă.

— Vreau să știu unde a fost înainte să se urce în metrou, zise și brusc se ridică.

— Unde mergem? o urmă el, deși nu-și terminase ceaiul.

— La Dee Robson: alcoolică și, ocazional, lucrător sexual.

Vera lipăi pe podeaua umedă până la vitrină și ceru o pungă de prăjituri la pachet. Zăpada de pe stradă se transformase într-o zloată cenușie. Apartamentul lui Dee se afla într-un bloc din anii '60, construit la capătul unei străzi cu case din 1930. Dee locuia la 3, ultimul etaj. Nu era la fel de sinistru ca blocurile din centrul orașului, dar casa scărilor era plină de graffiti, duhnind inevitabil a pișat și a umezeală. Ușa de la intrare era trosnită, ca și cum cineva încercase să intre cu forța. Sa fi fost un client entuziast sau era vorba de altceva, mai sumbru?

Joe bătu de câteva ori. Nimic. Vera bătu și ea cu palma și strigă:

— Hai, scumpete, lasă-ne să intrăm. Venim cu intenții bune.

Se auzi o mișcare, dar ușa rămase închisă. Vera scoase cheile lui Margaret din geantă și o încercă pe cea neidentificată încă. Ușa se deschise. *Un mister rezolvat.* Dee Robson îi aștepta înăuntru cu picioarele depărtate și cu pumnii ridicați, pregătită de luptă. La vederea Verei, îi strigă indignată:

— Hei, cucoană, n-ai voie să dai buzna în casa mea!

Vera o ignoră și privi în jur. Locul părea abandonat și lăsat în paragină. Duhnea la fel ca în casa scărilor. Pereții erau plini de mucegai în apropierea ferestrelor. Nu exista covor și pașii se lipeau pe podeaua mizerabilă. Descoperi dormitorul, în spatele unei uși întredeschise. Era decorat cu o carpetă pătată, pe care zăceau două saltele acoperite cu o pătură fucsia. Probabil acolo se derulau partidele de amor, cu bărbați suficient de beți sau de disperați încât s-o urmeze acasă.

Rămaseră o vreme în hol, uitându-se unii la alții.

— Ei bine? Cine dracului sunteți?

Purta niște pantaloni largi și un hanorac și, după cum miroseau, se părea că dormea în Țoalele astea de zile bune. Nu-și curățase machiajul din seara trecută, iar rimelul i se scursese pe obraji. Plânsese.

— Ai aflat de Margaret, remarcă Vera, iar ea încuviință din cap.

— Vorbeau aseară în Coble. Și am văzut și dimineată la știri. Sunteți polițai, le spuse, fără a părea că întreabă.

Se întoarse și plecă în camera de zi, iar ei o urmară. Nici urmă de covor. O masă de bucătărie stătea sprijinită de un perete, cu două scaune de plastic alături. Un scaun pliant, prin a cărui țesătură portocalie tocită se vedeau corzile, iar într-un colț, pe podea, zăcea un televizor micuț cu ecran plat.

— Margaret ți-a dat televizorul, spuse Vera și fata aprobă.

— Așa e, zicea că oricum nu se uită, iar eu o luasem razna aici, de una singură.

Continua să fie prudentă:

— Nu l-am furat, dacă asta ați crezut.

— Vrem să vorbim despre Margaret, erați prietene, nu-i așa? Poate ne poți da informații utile ca să-l găsim pe criminal, îi explică Vera, cu o voce cât mai blândă posibil.

Joe Ashwoth rămăsese în cadrul ușii, de teamă să nu se aleagă cu vreun virus. Fusesse în zeci de case dărăpănite de când lucra în poliție, dar încă îl îngrozea felul în care trăiau unii oameni.

Așteaptă numai ca Jessie să ajungă la facultate. Vera îi zâmbi complice.

— Ai niște ceai, Dee? o întreabă senină. Sau lapte? Mor de poftă și am adus prăjituri. Nu merg nicăieri cu mâna goală.

Femeia o privea de parcă n-ar fi înțeles o iotă.

— Hai, Joe, pune ceainicul la fiert. Dacă nu găsești ce-ți trebuie, fugi la magazin. Dee și cu mine o să stăm puțin de vorbă.

— Am niște lapte, interveni Dee, parcă revenind la viață. Margaret l-a adus. Mereu îmi aduce lapte, știe că eu uit să iau.

— Când te-a vizitat ultima dată? întrebă Vera, alegând un scaun.

Dee se așeză pe scaunul pliant. În bucătărie, se auzea apa. Joe freca de zor câmile de ceai.

— Ieri pe la prânz. Spunea că se duce în oraș.

— Ți-a spus cumva de ce? continuă Vera, încercând să-și imagineze femeia elegantă, îmbrăcată frumos, stând în această încăpere, sorbind ceai dintr-o cană jengoasă și pălăvrăgind cu Dee.

— Nu, doar că are niște treburi de rezolvat.

Ceea ce putea să însemne orice: o vizită la un avocat, la un contabil.

— Cum ți s-a părut? Tăcută, supărată, nervoasă?

Dee dădea din cap neputincioasă, ca și cum sentimentele altcuiva erau peste puterea ei de înțelegere. Joe intră cu ceaiul. Vera așeză punga de prăjituri pe masă și rupse ambalajul, ca Dee să poată vedea ce conține.

— Și înainte de ieri? Ai mai văzut-o recent?

— Săptămâna trecută, îi răspunse, cu gura plină de aluat și cremă.

Joe întoarse capul. *Ce mironosiță!*, se gândi Vera. *Cuvântul i se potrivește de minune.*

— Am fost în oraș, la cumpărături, completă Dee, cu un oarece entuziasm, iar Vera se gândi cu tristețe că excursia la Newcastle fusese, probabil, distracția supremă a lunii pentru Dee.

— Mergeai des cu Margaret la cumpărături?

— Zicea că am nevoie de o haină ca lumea, altfel n-am să trec de iarnă. Biserica dispune de un fond, niște bani în mare parte pentru fetele de la „Adăpost” – pentru chestii pe care nu și le-ar permite altfel – dar Margaret a zis că pot să beneficiaz și eu de o parte din ei.

— De ce-ai plecat de la „Adăpost”? ăsta era Joe, nu se putea abține să nu acuze.

Dee bombăni ceva ce Vera doar intui, despre cum era

izolat la mama naibii și despre o vacă pe nume Jane, care se tot lua de ea aiurea.

— Hai, mai povestește-mi de cumpărături, o îndemnă Vera și fața lui Dee se luminează iar.

— Am fost cu metroul și am luat cina într-o cafenea. Eu am mâncat pește cu cartofi, iar Margaret doar un sandviș. Am cumpărat haina de la *New Look*, super elegantă.

Și începu să le-o descrie în amănunt. Cu puțin imbold, ar fi sărit să o aducă și să le-o arate. Vera o suportă câteva minute, după care o întrerupse:

— Ați fost doar la cumpărături? Nu ați mai fost și în altă parte, la un birou sau poate să vă întâlniți cu cineva cunoscut de Margaret?

Pauză. Dee se concentra din greu.

— Nu s-a întâlnit cu nimeni, dar a văzut pe cineva.

— Povestește-ne, Dee, o îndemnă și se întinse după o prăjitură cu vanilie. Fără înflorituri, doar adevărul.

— Mergeam pe strada Northumberland și, pe partea cealaltă, trecea un bărbat. Margaret mi-a spus să stau locului și a plecat în fugă după el. Doar că el mergea mai repede și nu l-a prins din urmă.

— Cum arăta omul ăsta? insistă Vera, deși nu avea prea multă încredere în evaluarea lui Dee. N-ar fi riscat s-o aducă vreodată în boxa martorilor. O prăjitură cu vanilie era greu de mâncat fără farfurie și linguriță, așa că se întoarse spre Joe.

— E vreun cuțit în bucătărie? O să mă umplu de cremă dacă nu tai chestia asta.

— Habar n-am, continuă Dee dând din umeri, fiindcă nu l-am văzut prea bine. Nu eram atentă. Dar a fugit când a văzut-o pe Margaret.

— Era tânăr, alerga repede?

Dee se gândi iar câteva clipe.

— Era mai rapid ca Margaret, oricine ar fi mai rapid ca o femeie în vârstă.

— Nu știi nimic de tipul ăsta?

— Ți-am spus, Margaret a traversat în fugă strada, urlând la mine să nu mă mișc de acolo. Nu a lipsit prea

mult. Am întrebat-o cine era, dar n-a vrut să-mi spună. Mă gândisem că mai rămânem în oraș să bem și ceai, dar mi-a spus că e timpul să ne întoarcem acasă.

Dee o privea peste cană, cu niște ochi mari și inofensivi.

— Margaret găfâia de la cât alergase. O clipă, am crezut că moare.

Ashworth reveni cu un cuțit de pâine și Vera tăie prăjitura în bucăți mai mici. Nimeni nu mai spunea nimic. Pe scări se auziră pași și apoi o ușă trântită la ieșire.

— Unde ai fost ieri după-amiază, Dee? continuă Vera cu o voce calmă, aproape indiferentă, care să nu creeze vreo teamă. După plecarea lui Margaret.

— Am ieșit, spuse ea scurt, cu buzele strânse ca o capcană.

— Trebuie să știm, Dee, îi spuse Vera și se aplecă spre ea. Nu ne interesează că ai fost în Coble toată după-amiaza, nu e treaba noastră. Dar trebuie să ne spui.

— Am fost în Coble, recunosc, după care m-am întâlnit cu cineva.

— Cu un tip?

Ea încuviință din cap.

— Și unde ați mers? L-ai adus aici?

— Am fost la el acasă.

— Unde? continuă Vera, alarmată la ideea că femeia era nebună și inconstientă. Știi că nu e deloc în regulă să mergi cu bărbați pe care nu-i cunoști, e foarte periculos.

— Dar îl știu. Adică l-am mai văzut pe aici.

— Cum îl cheamă?

— Jason, mărturisi ea, vorbind ca un copil vinovat. Nu-i știu alt nume. Și nici n-am reținut unde stă.

— Undeva în Mardle?

— Nu, am mers cu metroul, dar nu-mi aduc aminte, spuse privind în sus și deodată păru extrem de tânără. Eram puțin abțiguită. El mi-a luat bilet, adăugă, ca și cum acest fapt ar fi restabilit ordinea lucrurilor.

— Unde ați coborât? La care stație?

— Nu știu, undeva pe drumul spre oraș, se smiorcăi ea, de parcă dincolo de Mardle și de vecinătatea lui s-ar fi

întins un teritoriu complet străin.

Vera se gândi că fata nu ştia să citească, probabil.

— Ce s-a întâmplat după aceea, interveni Joe, ce aţi făcut?

Reuşise să înainteze ceva mai mult de uşă, să se alăture conversaţiei. Dee îl privi cu atenţie pentru prima dată şi părea să-i placă ce vede. Replicile ei i se adresară în totalitate lui.

— M-am întors, am cheltuit ceva din ce-mi dăduse el. Mi-am luat nişte cartofi prăjiţi şi m-am întors la bar.

— S-a întors şi el cu tine?

— Neah, spuse ea supărată. Credeam că aşa o să se întâmple, că o să petreacă seara cu mine, dar m-a dat afară din casă şi a trebuit să găsesc staţia de metrou de una singură. Ninge şi era un ger cumplit.

— Pe la ce oră? întrebă Joe.

— Habar n-am. Se-ntunecase, oricum.

— Şi ai venit cu metroul până la Mardle? continuă Joe, iar Vera îşi ţinu respiraţia de emoţie.

— Neah, trenul s-a oprit la Partington. De la vreme. Ne-au scos pe toţi şi ne-au dus la autobuz. A durat o veşnicie să vină. Un rahat de pierdere de vreme pentru câţiva biştari.

— În ce vagon ai călătorit, Dee?

Îl privi pe Joe de parcă ar fi fost nebun.

— Ce?

— În metrou. Erai în faţă sau în spate?

— Habar n-am, ce contează?

— Acolo a fost înjunghiată Margaret, spuse Vera încet. În trenul oprit din cauza ninsorii.

— Dar n-am văzut-o! se întoarce Dee, cu o expresie îngrozită. Dacă o vedeam, poate că reuşeam s-o salvez!

Capitolul 14

Holly îl identifică pe doctorul lui Margaret la o clinică din Gosforth. O recepționeră bine informată îi spusese că Margaret venise de câteva ori în ultima lună, dar nu și în ziua morții sale. Dacă doreau mai multe informații, ar fi trebuit să facă o programare la doctorul respectiv și să stea de vorbă cu el. O sună pe Vera să-i comunice veștile, pentru care se aștepta la mulțumiri, de altfel, dar șefa ei păru oarecum dezamăgită.

— În fine, n-avem ce face, dar tot trebuie să aflu ce căuta în Gosforth ieri după-amiază. Cum te descurci, altfel? Întrebă după o clipă de tăcere.

— Conferința de presă a mers bine, în schimb îmi ies ochii din cap încercând să deslușesc toate informațiile adunate până acum, dar cred că am ajuns la zi. Mă aștept la un val de apeluri după știrile de la șase jumătate.

Era aproape seară. După agitația conferinței de presă, Holly petrecuse vreo două ore în secția de poliție notând nume pe hârtie milimetrică. Încercase să stabilească locul fiecărui pasager pe calculator, însă decise că merge mai ușor direct pe hârtie, așa că întinsese o coală pe un birou dublu, fiecare pătrat mare marcând fie un scaun, fie un spațiu. Avea însă multe lacune. Câțiva dintre cei despre care-și amintea Joe - puștii insolenți și corporatiștii petrecăreți - nu contactaseră deloc poliția. Alți pasageri și-o aminteau pe Margaret urcând la Gosforth, fără să remarce dacă fusese urmărită pe platformă.

Intervenii un moment de tăcere din partea Verei și se așteptă să fie luată iar la mișto că se plângea prea mult. Avea impresia că fiecare contact cu Vera Stanhope era ca o întâlnire cu un câine imens și imprevizibil. Nu știa niciodată dacă avea să te lingă pe ochi sau să-ți disloce un picior.

— Ai nevoie de o pauză de la hârțogării?

— Mi-ar prinde bine.

Holly regretă imediat ce spusese. Problema cu Vera era

că profita întotdeauna de situație. Probabil că avea s-o trimită după cai verzi pe pereți, fără nicio relevanță pentru anchetă.

— Caută-l pe profesorul Michael Craggs, îi spuse. Nu cred că e suspect în vreun fel, dar merită cercetat. Stătea în mod uzual la pensiunea unde Margaret locuia și muncea și e posibil să ne ofere măcar un alibi pentru Malcolm Kerr.

— Cine e Kerr?

Holly se întreba dacă ratase vreo informație din dosar și se aștepta să țipe la ea că nu e atentă. O făcea mereu să se simtă ca un elev la școală.

— Scuze, Hol, ar fi trebuit să explic înainte. Kerr e barcagiu, are atelierul ăla dărăpănat de lângă port și locuiește pe strada Percy, chiar în spatele liniilor de metrou. Margaret a lucrat pentru el în tinerețe. Kerr a apărut acasă la Kate Dewar în dimineața asta, destul de afectat. Kate a avut impresia că ar fi fost cândva iubiți. În fine, tipul pretinde că ieșise pe mare cu Craggs la colectat de mostre în după-amiaza morții lui Margaret. Verifică-i alibiul și încearcă să obții informații suplimentare de la Craggs. Încă nu avem nimic despre rude sau prieteni apropiați de-ai lui Margaret, iar tipul ăsta vine regulat de ani de zile la casa de oaspeți unde ea locuia și muncea.

Holly așază receptorul, încă șocată de scuzele primite de la șefa ei, și caută un număr de la Universitate. I se spuse că profesorul nu ajungea în acea zi la școală, deoarece lucra cu un grup de studenți în Laboratorul marin Dove din Cullercoats. Luă o mașină a poliției și porni la drum spre coastă.

Cullercoats se afla pe coastă, la sud de Mardle, un golfuleț simpatic între plajele albe de la Tynemouth și Whitley Bay. Pe țărm se desfătau câteva restaurante și o cramă. Vara, aici erau deschise terase cu mâncare și ceva de băut, în vreme ce copiii se jucau pe plajă. Holly petrecuse câteva seri grozave cu prietenii aici. Acum, la lăsarea serii și cu ploaia în față, peisajul era cenușiu și dezolant. Parcă pe o stradă lăaturalnică și traversă strada

principală, care urmărea linia coastei. Capătul pontonului era luminat. Mașinile rare treceau stropind prin bălțile de pe șosea, rămase deja pustii.

Laboratorul era într-o vilă de cărămidă roșiatică cu o extensie modernă, construit chiar lângă plajă. Studenții se pregăteau de plecare, cu hainele deja îmbrăcate și echipamentul în genți. Craggs era originar din Lancashire, un tip de aproximativ șaizeci de ani. Lui Holly i se părea că e prea bătrân și prea dolofan ca să se mai cațare în bărci. Găsi grupul într-o cameră mică, ticsită cu bănci de laborator și scaune de metal, iar profesorul stătea în fața lor, luându-și la revedere și urându-le Crăciun fericit. Holly simți o urmă de nostalgie. Și ea făcuse școala de poliție și se simțise extraordinar la Universitate. Poate că viața academică i s-ar fi potrivit mai bine. Dar își reveni imediat: *Neah, te-ai fi plictisit teribil.*

Craggs o zări curând.

— Bună ziua, vă pot ajuta?

Părea un tip amabil și dornic sincer să ajute. În general, bărbații în vârstă așa erau. Se simțeau flatați de atenția unei tinere femei atrăgătoare, chiar și după ce aflau cu ce se ocupă. Studenții plecaseră, așa că îi spuse cine e.

— În legătură cu ce vreți să vorbim? continuă el, fără urmă de emoție, și se întoarse să studieze un rând de eprubete din spate.

— Nu ați auzit știrile despre Margaret Krukowski?

Deși, până la urmă, nu era chiar atât de greu de crezut să nu fi auzit. Studenții n-ar fi fost interesați de moartea unei femei care lor li s-ar fi părut imposibil de bătrână, oricum. Se pregăteau de finalul semestrului – tocmai încheiaseră ultimul seminar înaintea vacanței de Crăciun – și principala preocupare părea să fie vremea. Craggs părea să se concentreze în continuare pe studiul său. Se apropie de microscop, ca și cum ar fi tânjit de mult să se întoarcă la el. Se încruntă.

— Margaret de la casa lui Kate Dewar? Nu, nu știu nimic, ce s-a întâmplat?

— A fost ucisă ieri după-amiază. Înjunghiată în metrou

când se întorcea acasă, din oraș.

Se aștepta la o reacție de durere, de groază. Chiar și străinii reacționau așa la o astfel de veste. Culoarea îi dispăru din obraji și se așază.

— Biata Margaret, ce moarte oribilă!

— Ați cunoscut-o bine?

Craggs avu nevoie de ceva timp să răspundă:

— Fac cercetări în apele din Mardle încă din studenție și stau la casa de oaspeți de pe strada Portului cel puțin o dată pe lună, de când s-a deschis. Kate și Margaret îmi deveniseră o a doua familie. Kate cred că e distrusă. Chiar dacă acum are pe cineva, nu știu cum se va descurca fără Margaret. Aveți idee cine e criminalul? Mă îndoiesc că am cu ce să vă ajut în privința asta.

Rămăsese cu coatele sprijinite pe masă. Holly îi remarcă puloverul albastru, frumos croșetat. Pe piept avea, în schimb, o pată, probabil de ouă. Părea un profesor aiurit din poveștile pentru copii.

— Trebuie să vorbim cu toți oaspeții obișnuiți de la pensiunea din strada Portului.

— Înțeleg.

— Când ați văzut-o ultima dată? Întrebă și se așază pe un scaun în fața lui, cu masa între ei. În aer plutea un miros de substanțe și ceva organic.

— Ieri dimineață la micul dejun. Mi-a strâns masa, ca de obicei.

— Cum vi s-a părut?

— Ca întotdeauna, spuse, în timp ce-și învârtea verigheta pe deget. Politicoasă, săritoare, veselă. Am luat masa devreme, fiindcă aveam o zi plină. Nu știu dacă mai erau și alți oaspeți, nu i-am văzut până la plecare.

— Nu vi s-a părut supărată sau agitată.

— Nu, dar nici nu cred că aș fi remarcat. Nu prea suntem atenți la oamenii care au grijă de noi. Doar când nu mai sunt acolo le remarcăm absența.

Lui Holly i se părea un tip bizar. Se întreba dacă era suficient de abil, așa cum ar trebui să fie orice profesor modern. Nu și-l putea imagina implicat în politica

Universității sau atrăgând studenți din străinătate dornici să plătească taxele uriașe de școlarizare.

— Avem ceva probleme în a-i găsi familia. V-a vorbit vreodată despre asta?

Din nou, el ezită înainte să răspundă.

— În toți anii în care am stat la ei, o singură dată am avut o conversație adevărată cu Margaret. Avea o cameră sus și foarte rar obișnuia să coboare în sala de oaspeți când nu avea de lucru. Într-o seară, însă, am intrat în casă în același timp. Traversase de la biserică, iar eu eram înghețat după o zi petrecută pe mare. Am invitat-o să bem un pahar împreună și am stat un timp în salonul întunecat. Cred că i-am vorbit despre muncă, despre familie. Sunt însurat de 40 de ani și am nepoți cu care mă mândresc ridicol de mult. Oamenii fericiți pot părea aroganți și mi-am dat seama că ea nu era fericită deloc. Acea eficiență tăcută a ei era, de fapt, un paravan care ascundea o disperare teribilă. Am întrebat-o de soțul ei. Mi-a spus că nu-l mai văzuse de mult și a adăugat ceva bizar: „secretele sunt tot ce mai am.” Nu am insistat să aflu, știam că nu va vorbi.

Holly notă informațiile cu atenție. Multe nu-i spuneau mare lucru, dar Vera vizitase casa de câteva ori și avea să înțeleagă mai bine. Reveni la profesor:

— Ieri v-ați petrecut ziua cu Malcolm Kerr?

— Da, m-a dus pe insula Coquet. Studiez temperatura apei și efectele asupra microorganismelor și, de acolo, tot mai departe, pe lanțul trofic. Am adunat mostre. E o muncă meticuloasă - anostă, ar spune unii.

— Nu poți atribui unui student munca asta de teren?

Holly ieșise odată cu un doctorand, care se plângea mereu de sarcinile triviale pe care i le trasa îndrumătorul. Craggs izbucni în râs:

— Cred că sunt un maniac al controlului. Îmi place să mă ocup personal de datele culese, explică el, continuând să-și învârtă inelul. Îmi place mult să ies pe mare, asta m-a și atras de la început. Pasiunea pentru ecologie și pentru spații deschise. La anul mă retrag și habar n-am ce voi

face. Poate voi scrie o carte, ca orice profesor.

— Cred că îl știți destul de bine pe Malcolm Kerr.

— Am petrecut ceva timp împreună de când am început cercetarea. Am început să lucrez cu el când îmi dădeam masteratul. Tatăl lui conducea afacerea pe atunci. Malcolm era un tânăr irascibil, imediat își pierdea cumpătul. De câteva ori l-am văzut cu un ochi vânăt, după vreo seară turbulentă la Coble, zâmbi amintindu-și. S-a potolit, cum se întâmplă cu majoritatea când găsim o femeie de ispravă. Doar că recent lucrurile s-au stricat pentru el. L-a părăsit nevasta, și-a pierdut casa și își vede copiii destul de rar. Am auzit că s-a apucat de băut. Apare la muncă dimineața în aceleași haine în care pare că a dormit. Și-a pierdut slujba de timonier, fiindcă echipajul îl considera nesigur și riscant. E un barcagiu grozav, însă.

Holly se temea că erau informații irelevante.

— Pe la ce oră ați revenit în Mardle aseară?

— Pe la 3. Speram să stau mai mult, dar prognoza era foarte proastă. Aveam de gând să mai petrec o seară în strada Portului, dar am decis să plec acasă. Locuim în Valea Tyne și e ceva de mers, îi spuse și se uită din nou la ceas. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Nepoții au piesă de teatru la școală și am promis să nu întârzii.

Holly îl urmă spre ieșire și așteptă să încuie. Craggs conducea un 4x4 jegos, parcat pe alee. Se întunecase.

— Ce mașină conduce Malcolm Kerr?

Întrebarea era relaxată și de încheiere, ca și cum n-ar fi contat prea mult. Joe menționase că Margaret fusese adusă la adăpost într-o mașină veche, în dimineața de dinaintea crimei. Se dădea mare, de fapt, cu singura informație concretă pe care o aflate în acea zi. Știa că el va verifica în registrul auto, dar i-ar fi plăcut să afle înaintea lui. Craggs se opri cu mâna pe mâner.

— Un *Golf* amărât. Nevastă-sa a luat *Toyota* cea nouă, alt motiv de ceartă.

Holly zâmbi în întuneric. Margaret venise la „Adăpost” cu un *Golf*.

— De ce a fost așa de păgubit la divorț?

Simți, mai mult decât să vadă, ridicarea din umeri.

— Poate pentru că noul ei iubit e avocat? și tăcu un moment, gândindu-se parcă, dacă e cazul să continue. Sau poate pentru că l-a acuzat cândva pe Malcolm că a bătut-o.

— E-adevărat?

— Nu știu, poate. Nu e un tip foarte stabil. După câteva pahare, îl văd în stare de orice.

În mașină, Holly îi sună pe Joe și pe Vera, dar niciunul nu răspundea. Simți din nou acel val de paranoia în privința lor - o echipă în care ea nu avea loc - dar încercă să-l ignore. Le lăsă un mesaj despre o posibilă identificare a șoferului care o adusese pe Margaret la adăpost. Chiar și din mașină putea simți aroma de mâncare de la un restaurant italianesc și i se făcu foame, dar nu cedă tentației. Era ușor să capete câteva kilograme în timpul unei anchete - majoritatea colegilor trăiau cu pizza și ciocolată - și curând avea să plece acasă, unde maică-sa urma să o ghiftuiască cu bunătăți de Crăciun.

Se întoarse la Kimmerston. În secția de poliție, colegii se strânseseră în fața unui televizor ca să urmărească transmisiunea conferinței de presă. Intră la timp pentru titlurile serii și toți aclamară apariția fotografiei ei în partea de sus a ecranului. Sigur, când emisiunea luă sfârșit, se dădu liber la tot felul de comentarii licențioase. Dar Holly era mulțumită de ea. Evoluase mult profesional și o făcuse fără compromisuri. Imediat ce transmisiunea se încheie, începură să sune telefoanele.

Capitolul 15

Vera și Joe stăteau la intrarea în blocul din strada Percy, așteptând să treacă un val de ploaie. De partea cealaltă a străzii, cineva asculta un CD cu cântece de Crăciun, atât de tare că se auzea pe toată strada. Formația *Pogue* și apoi *Slade*. Vera se întreba cum își va petrece Dee Robson Crăciunul și dacă părintele Gruskin se va dovedi un bun creștin și o va invita la el acasă. Ideea părea atât de neverosimilă, că izbucni în râs. Scutură din cap ca pentru a alunga acest gândi și se gândi la competiția feroce între doamnele de la biserică de a-l avea pe părinte la masa de Crăciun.

— Ce părere ai? întrebă Joe, lovindu-și călcâiele și înfundându-și mâinile adânc în buzunare.

— Cred că Dee nu va rezista prea mult singură, fără sprijinul lui Margaret, răspunse, deși știa că nu asta întrebase. Biata fată, poate cei de la adăpost o vor primi înapoi. Ar trebui să sunăm asistența socială.

Joe era nerăbdător. Nu înțelegea prea bine această simpatie, femeia îl dezgustase.

— Care e următorul pas?

— Ședința de seară, după care plec acasă, spuse, simțindu-se obosită și bătrână. Vreau o baie fierbinte și o noapte lungă în patul meu.

Îl privi cu o scânteie de entuziasm:

— Ai chef de o gustare înainte să te duci acasă, la familie? Cred că am ceva în congelator, Joanna a gătit miel săptămâna trecută. Crescut de ei. E gata într-o clipă, plus că putem vorbi despre anchetă la căldură.

El rămase tăcut o vreme, cu mâinile în buzunar.

— Nu e chiar în drumul meu spre casă. Iar la tine nu e niciodată cald, răspunse în final, dar ea îl simțea deja ezitând.

Plecă prima și aprinse șemineul înainte ca el să ajungă. Mâncarea fusese deja în cuptorul cu microunde, iar acum se încălzea ușor într-o cratiță. Știa că aroma îl va cuceri de

la intrare. Pe masa de sub fereastră pregătise câteva sticle de bere.

Aici crescuse, în casa de pe dealuri. Mama îi murise când era mică și fusese nevoită să-l îngrijească pe Hector, taică-său – un om care o bântuia din mormânt – până la moarte. Era o casă complet nefuncțională și dărăpănată, dar știa că n-avea să se mute vreodată de acolo. Spera că va muri și ea în acel loc.

În bucătărie, recapitulă în minte dosarul. Fusese ziua lui Holly. Aflase că Malcolm Kerr conducea un *Golf* și că, în ziua precedentă, se întorsese în Mardle în jur de ora 3. Nu avea alibi pentru crimă, așadar. Mai mult, dacă o dusesse pe Margaret la adăpost cu o zi înainte, înseamnă că o mințise pe Kate că nu se văzuseră de ceva vreme.

Joe intră fără să bată la ușă. Vera îi făcu semn spre sticlele de bere.

— Ai dreptul la una, să nu beau singură.

Un alt ritual al lor. Joe și vecinii ei erau singurii oameni care-i intrau în casă. Întotdeauna le oferea bere.

Mâncară pe genunchi, cu lingura. Era prea frig ca să mănânce la masă, departe de foc. Pe măsuta de cafea dintre ei așezase o franzelă. Băură direct din sticlă, iar Vera o deschise deja pe a doua înainte de a începe discuția despre caz. Joe duse vasele în bucătărie – ea le-ar fi lăsat fără probleme pe podea – și se întoarse tremurând.

— N-ai nevoie de frigider în casa asta. Nu crezi că o centrală ar fi utilă?

— Poate când ies la pensie. La ce bun acum, când nu sunt niciodată acasă?

Hector considera că un sistem de încălzire centrală înmoaie caracterul omului.

— Deci, începu ea. Margaret Krukowski – ce am aflat până acum?

Nu credea că ar putea fi mai fericită: un caz complicat și bere. Și cineva cu care să vorbească: Joe Ashworth, care avea o nevastă cu mari ambiții pentru cariera lui și care ar fi putut promova în orice moment. Oare e cu putință să te bucuri de ceva pe deplin dacă știi că e posibil să dispară?

— Margaret Krukowski, repetă el, ca un cor de biserică. O tipă discretă. De ce? Ținea la intimitatea ei sau avea ceva de ascuns?

— George Enderby, tipul de la editură care stă la pensiune, și-o imagina ca pe o spioană din Războiul Rece.

— Neah, scutură el din cap, e vorba de ceva familial, personal. Sau vreun nebun aflat aiurea în tren la acel moment. Nu e politic.

— Da, cred că ai dreptate, deși nu credea în teoria nebunului, ci mai de grabă în prima variantă, în care crezuse de la-nceput: ceva personal.

— Știm că Malcolm Kerr, barcagiul, nu ne-a spus chiar tot.

Vera îl plăcuse pe Kerr, îi înțelegea disperarea și dragul de băutură, dar nu agrea martorii necinstiți.

— Conduce un *Golf* care se potrivește descrierii mașinii care a dus-o pe Margaret la „Adăpost”. Și s-a întors în Mardle mai devreme decât mi-a spus. Sigur, diferența de timp poate fi o greșală, dar între el și Margaret există cu siguranță o poveste. De ce nu mi-a spus că a dus-o cu mașina?

— E cazul să-l aducem la secție? și lăsă sticla goală pe podea. Poate va fi mai deschis la vorbă într-un cadru formal, sub supraveghere.

Vera se gândi la omul pe care-l întâlnise în șopronul de la atelier. În secția de poliție ar fi devenit furios, speriat și s-ar fi închis complet.

— Îl mai lăsăm o zi, mai încerc o discuție cu el pe teren propriu.

Rămaseră o vreme tăcuți. Vera se gândi să mai bea ceva, dar renunță.

— Aș vrea să stai de vorbă cu preotul, Peter Gruskin. Margaret mergea des la biserică și ca voluntar la adăpost. Nu pare să mă agreeze prea tare, poate are o problemă cu femeile puternice. Dacă a existat ceva între Margaret și Kerr, cu siguranță s-ar fi bârfit într-un loc ca Mardle. Iar popa ar fi aflat. Toate femeile alea în vârstă, tocându-i pe toți, în timp ce fac ceai și lustruiesc argintăria. Fă-l să

înțeleagă că nu-i face niciun serviciu lui Margaret continuând să-i apere secretele.

Joe încuviință din cap.

— Pe Holly o trimitem la Kate Dewar, decise Vera cu entuziasm. O pereche proaspătă de ochi în casa aia. Nu-mi amintesc când a spus George Enderby că pleacă, poate îl mai găsește acolo să stea de vorbă cu el.

Joe încuviință din nou și își apropie mâinile de foc. Aruncă o privire spre ceasul de pe policioară – ceasul lui Hector, mereu în același loc.

— Hai, fugi acasă, spuse Vera, alungându-l cu mâna. Mă pregătesc de baie și de culcare. Ne vedem mâine dimineață la raport, și se ridică.

Joe nu părea foarte dornic să plece, dar se ridică.

— Conferința de presă a lui Holly va fi redifuzată la știrile de seară. Poate ne alegem cu ceva din chestia asta.

Vera râse cu poftă.

— Holly, figura emblematică a Poliției din Northumbria! Va fi foarte încântată.

Deschise ușa să-l conducă. Nu mai ploua și se înseninase, iar stelele sclipeau de zor.

A doua zi la raport, Vera era plină de energie, dornică să le ofere și altora din entuziasmul ei.

— Holly a avut o discuție foarte utilă cu Mike Craggs, profesor de biologie marină la Universitatea din Newcastle. Am aflat ce mașină conduce Kerr și la ce oră s-a întors în Mardle, dar vreau mai multe detalii despre această întâlnire.

Holly veni în față la tabla de plastic, iar Vera simțea că femeia savura momentul din plin – era rolul vieții ei, să stea în fața unui auditoriu, oferindu-le tuturor lumină și înțelepciune. *Dacă aș avea ceva minte în cap, aș pregăti-o pe ea pentru promovare și Joe ar rămâne bine-merci aici,* își spuse Vera. Dar nu putea fi atât de meschină, iar Holly își începu prezentarea, trezind-o la realitate.

— Vrei să repeți, te rog, Hol?

O privi oarecum mirată, dar îi făcu pe plac:

— Craggs a spus că singura conversație adevărată cu Margaret a fost într-o seară, în salon. I-a oferit un pahar și a întrebat-o despre soțul ei. Margaret i-a spus că plecase de mult și tot ce-i mai rămăsese erau secretele.

— Margaret Krukovski și secretele ei blestemate, își spuse Vera, gândindu-se sincer dacă acestea secrete chiar existau cu adevărat. Poate că Margaret doar încerca să pară interesantă, niște fantezii ale unei bătrâne. Scuze, Hol, continuă.

Holly părea derutată, iar Vera se gândi că e necesar să rupi ritmul, uneori.

— După conferința de presă de aseară, am primit mai multe telefoane de la călătorii din metrou. Câțiva au fost la începutul vagonului, iar unul dintre ei s-a dovedit a fi între corporatiștii remarcați de Joe. Fuseseră la un prânz de Crăciun. Nu a văzut nimic special, dar ne-a dat mai multe nume de pasageri. Și cele două fete remarcate de Joe, care erau cu prietenii lor, ne-au contactat prin intermediul părinților. Învață la Sf. Ana, școala aia scumpă din Jesmond. Au coborât la Gosforth și nu au remarcat-o deloc pe Margaret.

— Mulțumim Holly, ai făcut treabă bună. Trimite, totuși, pe cineva să le ia declarații.

Holly strălucea de încântare. *Doamne, Dumnezeu, își spuse Vera, e atât de simplu să-i faci pe oameni fericiți? O laudă?* I se părea că Holly seamănă cu cățeaua collie a vecinilor ei. Tot ce-i trebuia era un troc cu mâncare la finalul zilei și o mângâiere pe cap de la stăpânii ei.

Îi făcu semn lui Joe să se ridice pentru a vorbi despre „Adăpost” și despre relația lui Margaret cu femeile rezidente. Timp în care Vera încerca să intre în pielea victimei. Elegantă, dintr-o familie bună, și totuși mulțumită să trăiască singură în două camere într-o casă de oaspeți, într-un oraș dărăpănat de pe coastă. Oare nu și-a dorit mai mult? Dacă nu o familie proprie, măcar un serviciu pe măsura ei. Vera nu-și imagina viața fără munca ei, ceea ce făcea o definea.

Realiză că Joe terminase de vorbit și toți din echipă se

holbau la ea. Se ridică, încă simțindu-se, cumva, în pielea lui Margaret, cu toate temerile și secretele ei. Scutură din cap ca să alunge imaginea.

— De Dee Robson a auzit careva? E probabil alcoolică și muncește în industria sexului?

Charlie ridică mâna și încuviință prudent.

— Locuiește în blocul de pe strada Percy. Margaret a întâlnit-o când se afla la „Adăpost” și i-a tot purtat de grijă de atunci. Dee se afla în metrou când Margaret a fost ucisă. Nu o văd capabilă de crimă și cineva ar fi identificat-o până acum, dacă s-ar fi aflat în același vagon. Dar e o pistă și trebuie verificat. Dee pretinde că a fost la un tip acasă în acea după-amiază. Charlie, încearcă să-l găsești.

Charlie dădu din cap și mai prudent.

— Holly, vreau să mergi din nou la Mardle, să stai de vorbă cu Kate Dewar. A petrecut o viață cu Margaret, nu pot să cred că știe atât de puțin despre ea. Poate crede că-i protejează amintirea, nu știu. Joe, tu te ocupi de preot. Aceeași poveste. Charlie, știu că zăpada acoperise camerele de la metrou, dar încearcă să identifici *Golful* lui Kerr pe ruta Mardle-Godforth în după-amiaza aceea. Craggs a spus că s-au întors pe la 3, deci Kerr ar fi avut suficient timp să conducă până la Gosforth și să se suie în tren după Margaret. După care ar fi trebuit să se întoarcă să-și ia mașina. Metroul nu funcționa, așa că trebuie să verifici taxiurile.

Se opri să respire.

— Și dacă tot te ocupi de asta, încearcă să afli când s-a suit Dee în tren. Fie habar nu are pe ce lume se află când iese din Mardle, fie ne ia la mișto. Dacă urmărești filmarea de pe camere, poate afli cu ce tip a plecat din Mardle.

S-au ridicat toți și au plecat la treabă. Vera o chemă pe Holly înapoi, cele două rămânând singure în sala mare de sedințe.

— Înainte să pleci la Mardle, Hol, fă-mi te rog o favoare. Sună la serviciile sociale și roagă-i să o verifice pe Dee Robson. Eu nu-s în stare să vorbesc cu ei fără să mă enervez teribil.

Iar asta avea legătură cu faptul că, aceștia, avuseseră mai demult încredere că Hector e în stare să o crească singur, după ce maică-sa murise.

— Margaret avea grijă de Dee și nu cred că biata fată e în stare să reziste în casa aia. E un pericol pentru ea însăși și pentru vecini.

Holly o privea oarecum suspicioasă, dar Vera era obișnuită.

— E o favoare pentru mine, Holly, repetă simțind că-și pierde răbdarea. E ok?

Holly încuviință și ieși fără o vorbă.

Capitolul 16

Era ultima zi din semestru, oficial fără uniformă. Chloe plecă prima de acasă, în jeans și un pulover lung negru. Ryan arăta super cool în haina pe care și-o cumpăraseră cu ultimul salariu primit de la Kerr. Kate se gândea că barcagiul îl plătește prea mult, dar admira stilul băiatului ei. Îl văzu purtând-o înainte să plece și-l întrebă, timid, dacă era în regulă s-o poarte la școală.

— Să n-o pierzi sau să se strice cumva.

El izbucni, cum făcea mai mereu:

— Frate, mai lasă-mă dracului în pace, că nu mai am doi ani. Hotărâsc singur cu ce mă îmbrac.

Temperamentul agresiv îi amintea de Rob și, pentru o clipă, se feri de el. Ryan observă că o speriasă și începu să zâmbească, cerându-și scuze.

— Nu-mi fură nimeni nimic la școală, îi spuse mai calm și o sărută înainte să plece spre ușă.

Adolescenții, niște copii mici cu hormoni, gândi ea. În casă se lăsă iar liniștea. Singurul vizitator programat înainte de Crăciun era George Enderby, care se întorcea din Scoția. Kate Dewar se simțea ușurată, de parcă scăpase de un morman de responsabilități. Iar moartea lui Margaret avea de-a face cu asta, e adevărat. Ținuse la Margaret enorm și se bazase mult pe ajutorul ei, dar abia după ce unda de șoc al morții ei trecuse, realiză cât de mult contase pentru ea părerea femeii. Simțea mereu că îi judecă felul în care întreține casa, în care își crește copiii, chiar și cum se îmbrăca. Sau relația cu Stu. Nu spusese niciodată deschis ceva, dar avea nevoie ca Margaret să fie de acord. Dacă Ryan pleca fără să spună, dacă un oaspete se plângea de ceva, sau când Chloe suferea una dintre crizele ei emoționale, primul ei gând era ce ar crede Margaret.

Acum, în schimb, se simțea sălbatică și în stare de orice. Ar fi vrut să-și sune niște prieteni să iasă la prânz. O excursie la Newcastle, un meniu italianesc, vin mai mult

decât e cazul. Se imagină pe sine clătinându-se în metrou, pe drumul de întoarcere, prea amețită ca să-i mai pese dacă fiică-sa muncește prea mult. Stuart lua masa de final de semestru cu colegii în seara aceea, urma să se întâlnească abia dimineată.

Dar chiar prima prietenă pe care o sună o crezu nebună:

— În Newcastle, înainte de Crăciun? E un coșmar. Plus că am treabă până peste cap.

Kate se simți iar pusă la colț. Poate ar fi trebuit să-și vadă de treabă, să se ocupe de pregătirile de Crăciun. Să facă plăcinte de pus la congelator, să înghețe tortul, să împacheteze cadourile copiilor, cât încă erau plecați la școală, însă afară strălucea soarele, iar gheața de pe acoperișul atelierului lui Kerr lucea cu un aer festiv. Decise să iasă, totuși, din casă.

Era un local nou în Mardle, cafenea și gelaterie, deschis cu același entuziasm cu care demarase și ea proiectul casei de oaspeți. Merita măcar o cafea bună și o prăjitură care să-i încânte buna dispoziție. Poate că lucrurile se schimbau și în Mardle și aveau să vină mai mulți turiști de acum.

Se pregătea să iasă. Deschise ușa de la intrare și dădu peste o femeie. Clar nu era din Mardle. Avea stil, cizme și tunsoare scumpe. Kate se simți neîngrijită și confuză din cauza întâlnirii neașteptate.

— Îmi pare rău (*De ce îmi cer scuze mereu?*). Vă pot ajuta?

Femeia se prezentă: încă un polițist. Era clar, nici azi nu avea scăpare de moartea lui Margaret. O enervau vizitele astea.

— Mă pregăteam să plec. De când am aflat de crimă, parcă am fost obligată să nu părăsesc casa. E ultima zi de școală și ultima mea după-amiază liberă, îi explică ea, în ideea că această detectiv Holly Clarke, deși tânără și isteată, dar fără copii, nu ar fi putut înțelege de la sine.

— Încotro mergeți? Și femeia păși pe trotuar, pentru a-i face loc, iar Kate simți că, în sfârșit, putea să respire.

— La o cafea, răspunse ridicând din umeri. Cam atât de

interesantă poate fi viața mea.

— Înțeleg perfect. Aș putea să *omor* și eu un *latte*, spuse Holly și abia după aceea realizează ce spusese. Îmi pare rău! Dar momentul trecu repede și amândouă se treziră hlizindu-se în drum spre cafenea.

Noul local avea câteva aparate uriașe de espresso și tăvi întregi cu prăjituri de casă și pateuri. Pragmatică din fire, Kate nu le dădea mai mult de șase luni în Mardle, dar acum era plin, datorită gradului de noutate.

— Ce-ți dorești? întrebă Holly. Fac cinste, și o conduse pe Kate la o masă într-un colț.

Localul fremăta de conversațiile clienților și șuieratul mașinărilor de cafea. Kate era conștientă că i se oferă prăjitură în schimbul informațiilor, dar nu se sinchisea de asta. Părea că tocmai își făcuse o nouă prietenă.

— Cu ce te pot ajuta? Bănuiesc că vrei să mă întrebi de Margaret.

— Hei, nu e grabă, hai să ne savurăm întâi bunătățile.

În loc să întrebe de Margaret, Holly se interesă de *ea* mai întâi. Tipa era plină de întrebări, replici și bârfe. Voia să știe despre cariera ei muzicală, despre vedetele cu care lucrase, despre coșmarul unui turneu. Întrebă cum de ajunsese să conducă pensiunea din strada Portului, apoi despre copii și despre Robbie.

— Cum a murit? se interesă privind peste cană, cu o sinceritate și înțelegere la care Kate nu se aștepta.

Și în refugiul localului cald, Kate începu să vorbească despre căsnicia ei, lucruri pe care nu i le spusese nici chiar lui Margaret, deși bănuia că femeia pricepuse cam ce fel de relație avusese ea.

— Robbie era scoțian de pe coasta de vest. Brunet, cu ochi înflăcărați și pasiune galeză. Încă mă ocupam de muzică atunci când ne-am cunoscut.

Se opri, așteptând alte întrebări din partea lui Holly, poate chiar despre Margaret, dar polițista o asculta, așa că povesti mai departe:

— Era un local foarte drăguț, un centru cultural în Borders. Intim, știi ce vreau să spun. Am intrat în vorbă cu

Robbie la bar, după ce-am cântat. Începu să re trăiască scena în timp ce povestea: fum de țigară și Robbie Dewar, cel mai chipeș bărbat din local, pășind spre ea cu încetinitorul, parcă, exact ca într-un film romantic. Fusesse și înainte abordată de fani, dar Robbie a vrăjit-o cu un romantism de modă veche. Și o făcea să râdă. Au petrecut noaptea împreună la un hotel. Nici nu credea că poate fi mai mult – n-avea deloc planuri de măritiș – dar două zile după aceea ciocănea la ușa părinților ei, curat și dichisit cu o cămașă albă și un buchet de trandafiri, invitând-o la masă în oraș.

Kate se opri în mijlocul descrierii și o privi pe Holly.

— A condus 200 de kilometri în ziua aia, doar pentru o seară.

— Uau, se miră ea, teribil de romantic, iar Kate era de acord.

— M-a dat peste cap. Majoritatea cu care ieșeam erau interesați fie de muzică, fie de bani sau de cariera mea. Lui Robbie îi plăcea cum cânt, dar era prea mândru ca să trăiască din banii mei, voia ca el să aibă grijă de mine.

— Și ai renunțat la muzică? întrebă Holly șocată, iar Kate înțelese că noua ei prietenă n-avea să lase niciun bărbat să-i strice planurile profesionale.

— Nu chiar imediat, se apără Kate, încercând s-o facă pe femeia asta tânără, modernă și plină de încredere în sine să înțeleagă situația de atunci. După ce ne-am căsătorit, eu am vrut să iau lucrurile ceva mai ușor. Îmi plăcea să cânt, dar lumea muzicii este extrem de dură, iar drumurile, presiunea presei erau prea mult. Mi-a lipsit scena, însă, susținerea publicului. Stuart, noul meu iubit, mi-a aranjat să cânt într-un teatru din Whitley Bay acum o lună și m-am simțit fantastic. Creează dependență, să știi.

Tăcu o vreme, evenimentul revenindu-i în memorie. Un public de vârstă a doua care ținea încă minte hit-urile ei, care se ridicaseră în picioare și o aplaudaseră la intrarea în scenă și care, la sfârșit, se așezase la coadă să-i cumpere noul CD pe care Stuart și câțiva prieteni o ajutaseră să-l producă. Holly aștepta încă finalul primei

povestiri.

— Când am avut copiii, n-am mai plecat în turneu și concertele s-au rărit. E o afacere vicleană, imediat dispari din primul rând.

— Nu se putea ocupa și el de copii? Din nou, Holly o privea ca pe o nebună. Sau să angajezi o bonă.

— Robbie era inginer și asta se întâmpla înainte să se vorbească așa de mult despre echilibrul între viața de familie și muncă.

Zâmbi, închipuindu-și cum s-ar fi descurcat Robbie cu doi copii mici dimineța. Mic dejun și fuga la școală. Sau Robbie înrolat la „Autobuzul școlar” la o grupă de pitici, conversând cu alți părinți despre alimentarea la sân și prețurile caselor.

— Deci ai renunțat la tot, la toate visele, la toate aspirațiile tale?

— Nu voluntar, doar că le-am pierdut. Îl iubeam pe Robbie și îl admiram pentru grija pe care ne-o purta.

Tăcu. Urma să ajungă la partea dificilă a vieții ei. Putea să nu spună nimic, până la urmă nu era treaba polițistei să afle, doar nu avea nicio legătură viața ei personală cu moartea lui Margaret. Dar simțea nevoia, după toți acești ani, să se destăinuie cuiva.

— Doar că nu mult după aceea Robbie a fost concediat. Firma la care lucrase de când era ucenic a fost vândută și majoritatea lucrătorilor calificați au fost concediați. Avea ceva bani puși deoparte, dar știam că nu ne vor ajunge mult. Impresarul meu mi-a propus un turneu în Marea Britanie – ceva discret, care să amintească oamenilor că exist. Când i-am spus lui Robbie, a luat-o razna, nici n-a vrut să audă. Era o perioadă foarte grea. Era amărât și furios și a plecat de acasă. S-a întors după câteva zile, timp în care mi-am imaginat că bătuse la ușa altei fete, într-o cămașă curată și cu un alt buchet de trandafiri.

Luă o pauză, fiindcă nu mai putea să respire și îi era teamă să nu plângă în fața acelei tinere femei detectiv.

— Când v-ați mutat în Mardle? întrebă Holly.

— Cam atunci. Mi-a murit o mătușă despre care nu

auzisem niciodată și care mi-a lăsat casa din strada Portului. Părea o adevărată șansă pentru noi, un loc al nostru și posibilitatea unui venit sigur. Am făcut ipotecă pentru renovare. Credeam că Robbie va fi la fel de încântat, că va înțelege oportunitatea.

— Dar n-a fost așa?

Holly își luase o prăjitură, care zăcea neatinsă în farfurie. Toată atenția îi era îndreptată către Kate.

— Mi-a spus că a găsit o slujbă pe platforma marină. Câțiva colegi erau deja acolo și se gândea să plece: două săptămâni pe platformă, două acasă. Îmi convenea să plece, era greu de trăit cu el. Era mereu neliniștit și cu multă energie, dar distructivă, nu genul ăla care vopsește pereții și repară casa, nu. El se zvârcolea ca un leu în cușcă.

— Pare mai degrabă o depresie.

— Da? Păi, cred că și eu eram deprimată, spuse Kate și se opri iar. Știa ce voia să spună, dar nu-și găsea cuvintele. Într-un final, inspiră și continuă: știi cum a fost când am primit vestea că a murit în accident? A fost o ușurare pentru mine, știam că nu mai am de ce să-mi fac griji din cauza lui. Scăpasem de teama continuă pe care mi-o dădea prezența lui în casă, când urla la copii.

— Era violent? o întrebă ca pe cel mai firesc lucru din lume, ceea ce era oarecum adevărat, pentru un polițist. Ziua ei de lucru era plină de oameni care răbufneau la cea mai mică provocare.

— Câteodată, când bea ceva. Nu le rupea oasele, dar putea lăsa niște urme. Nu copiilor, dar mie. *Iar copiii au văzut.*

Și-i închipuia palizi, îngroziți, încremeniți într-un colț privind. Atunci au început coșmarurile lui Ryan. Coșmarurile și hoinăreala.

— Era extrem de imprevizibil, nu știai în ce stare e de la o zi la alta.

— Înțeleg de ce te-ai simțit ușurată că a murit, spuse Holly pe un ton sincer, după care luă în sfârșit o bucată de prăjitură. Margaret știa de izbucnirile lui?

— Nu cred că ne-a auzit vreodată certându-ne.

Își amintea de primele luni în casa de oaspeți, tot timpul încordată și rece. Casa mare, copiii și zilele groaznice de dinaintea întoarcerii lui Robbie.

— Nici nu ne cunoșteam așa bine atunci. Dar s-a prins că ceva nu e în regulă, pentru că într-o zi mi-a spus: „Știi, ești altfel când e el plecat.”

— Ai fi divorțat dacă nu murea?

Kate își închipui că Holly nu avea o relație stabilă, altfel nu ar fi pus întrebări la care nu există răspuns direct.

— Nu știu, spuse într-un târziu. Îmi părea rău de el, totuși, mă simțeam oarecum responsabilă ca de un alt copil. Într-un fel, eram responsabilă. Dacă nu se însura cu mine, dacă nu l-aș fi târât la Mardle, poate găsea nevasta și copiii pe care și-i dorise cu adevărat, familia perfectă.

— Nu te-ai gândit să revii în muzică după moartea lui?

Kate se gândi o clipă și încercă să răspundă cât mai sincer:

— Îmi pierdusem încrederea. Cântam pentru mine și pentru copii, i-am învățat pianul, dar nu mă mai vedeam în stare decât să administrez casa. Până când a venit Stuart și m-a convins că se poate și altfel. Fără presiuni, doar m-a ajutat să cred în mine din nou.

Părea un clișeu ce spunea, tipic unei telenovele, dar era adevărul. Rămaseră o vreme tăcute. Holly se ridică prima:

— Mai iau o cafea, vrei și tu?

Kate încuviință. Urmă discuția despre Margaret, iar Kate nu știa dacă se bucura sau nu că vorbește iar despre subiectul ăsta.

— Dar ție nu ți s-a părut că și Margaret a avut o relație în care a fost abuzată, cândva? întrebă Holly pe un ton extrem de serios.

Asta am avut eu, o relație abuzivă, în care am fost abuzată? Kate decise, din nou, că o relație nu se putea descrie într-o singură frază.

— Nu, credeam că soțul lui Margaret a fost dragostea vieții ei. De ce mă întrebi asta?

— Datorită apropierii ei speciale de femeile de la

„Adăpost”, răspunse Holly, oarecum surprinsă de nedumerirea lui Kate. Conversația se transformase în interogatoriu. Plus că părea să înțeleagă prin ce treceai tu.

— Probabil, deși Kate credea că nu era deloc nevoie de o experiență personală ca să înțeleagă cineva situația ei.

— Ce știi despre Malcolm Kerr? Nevastă-sa l-a acuzat că a lovit-o. A spus Margaret ceva care să sugereze că Malcolm ar fi fost violent și cu ea?

— Nu.

Tonul discuției se schimbaseră complet și Kate se simțea înșelată, păcălită chiar, de tunsoarea scumpă a lui Holly și de-o pretinsă prietenie.

— Habar n-am dacă au fost vreodată împreună. I-am spus inspectoarei că Malcolm era vizibil afectat când a venit la casă ieri.

— I-ai văzut împreună recent? Holly terminase cafeaua și împinse farfuria cu jumătatea de prăjitură rămasă.

— Nu, nu i-am văzut.

— O ducea vreodată cu mașina, de exemplu?

— Nu i-am văzut niciodată împreună, se răsti Kate, nici pe stradă, nici în mașină.

Se ridică brusc și porni spre ușă. Cum de fusese atât de proastă încât s-o creadă pe femeia asta, să-și imagineze că ar putea fi prietene?

Dar Holly o urmă și plecară împreună spre strada Portului, într-o atmosferă ceva mai diferită acum: fără chicoteli, fără glume deochiate, doar o tăcere de gheață. Se opriră în fața casei de oaspeți.

— Și Stuart? Cum se înțelegea cu Margaret?

— Bine. Se înțelegeau foarte bine, pentru că amândoi iubeau muzica, peisajul de la țară, doar că nu se cunoșteau cine știe ce. S-au întâlnit de câteva ori, când am invitat-o pe Margaret la cină cu noi.

Kate spusese deja prea mult și tăcu. Nici vorbă s-o invite pe polițistă în casă.

— Deci Margaret nu îl cunoștea pe Stuart înainte ca el să devină prietenul tău? și Holly își scoase cheile mașinii din geantă, semn că era ultima întrebare.

— Bineînțeles că nu, cum ar fi putut să-l cunoască? replică ea, dar, chiar în timp ce răspundea, își aminti prima dată când i-l prezentase pe Stuart lui Margaret. Era vară, o zi foarte plăcută și pregătise prânzul în grădina din spate: vin alb la rece, brânză și salată. O chemase pe Margaret: „Vino jos, să-l cunoști pe noul bărbat din viața mea.” Margaret se apropiase pe alee, iar Stuart se ridicase să se prezinte și, pentru o clipă, Kate fusese sigură că observase o tresărire de recunoaștere reciprocă.

Capitolul 17

Joe Ashworth împinse ușa bisericii și constată cu mirare că era deschisă. Era în mijlocul săptămânii și mai toate bisericile obișnuiau să-și închidă porțile, de teama hoților și a vandalismului. Dar se părea că nimerise în mijlocul unei slujbe în plină desfășurare, la care asistau o mână de femei în vârstă, aliniat pe primele rânduri. Ca la comandă, toate se întoarseră și îl priviră curioase. Preotul era îngenunchiat cu spatele la ele și continua să citească o rugăciune. Femeile se întoarseră la loc și își reluară isonul. Vocea părintelui era profundă și muzicală.

Joe se așează în spate și așteaptă. Audiența se ridică. O femeie uscată cu degete ca niște gheare începu să cânte la pian un fel de imn. Foarte încet, cu pauze periodice, pentru a-i permite corului să țină ritmul. Din nou, vocea preotului răsună în incintă, pentru a le dirija. Muzica se opri și toată lumea îngenunche pentru o rugăciune individuală, înainte să-și strângă lucrurile și să se-ntoarcă la discuții. Părea că slujba se încheiase. Toate femeile se retraseră pe o ușă aflată în stânga încăperii, iar Peter Gruskin păși încet pe alee, spre Joe.

— Îmi pare rău dacă am deranjat ceremonialul, spuse Joe și se prezentă.

— Doamnele de la „Uniunea mamelor”, îi răspunse preotul, indicând cu capul spre ușa pe care dispăruseră. Se întrunesc lunar și, de fiecare dată, începem cu o scurtă slujbă. Se va servi cafea și plăcintă cu carne. O ceremonie mai restrânsă înainte de Crăciun, îi explică Gruskin, oarecum frustrat că este nevoit să rateze festinul.

— Nu vă rețin mult.

Gruskin oftă și se așează în strană lângă Joe. De sub sutană ieșeau la vedere o pereche de pantaloni reiați și pantofi negri, de modă veche. Erau cam de aceeași vârstă, dar nu aveau nimic în comun. Joe remarcă o gaură în șoseta părintelui, lângă tiv, și se întrebă cum o fi fost să trăiești în Mardle numai în compania unor femei în vârstă.

Era convins că Gruskin nu are pe nimeni în viața lui.

Dinspre ușă se distingeau conversații aprinse între femei și clinchetul lingurițelor în cănile de ceai.

— Ați venit, probabil, în legătură cu moartea lui Margaret Krukowski. Au venit și ieri două doamne de la poliție și le-am spus deja tot ce știu.

— Câteodată, și încerca să-și aleagă cuvintele cu foarte mare atenție - nu ne interesează doar ceea ce oamenii *știu*. E important să aflăm ce gândesc, ce presupun sau ce bănuiesc. De regulă, nu încurajăm ceea ce s-ar putea numi bârfă, dar, într-o astfel de anchetă, genul acesta de informații ar putea schimba complet lucrurile, continuă și se răsuci în scaun, pentru a-l privi pe Gruskin drept în ochi. Înțelegeți ce încerc să spun?

Un moment de tăcere, un șuierat de ceainic.

— Era un fel de ranchiună în parohie, din cauză că Margaret era exagerat de discretă și nu povestea nimic despre ea, începu Gruskin timid, iar acest lucru li se părea unora o formă de aroganță. Vorbea diferit de restul congregației și nu obișnuia deloc să-și povestească viața în public. Bănuiesc că din cauza asta oamenii au scornit tot felul de bârfe despre ea, ca să-și umple cumva aceste lacune.

— Ce fel de bârfe?

— Referitor la un trecut ceva mai deocheat, adăugă Gruskin, foindu-se în scaun.

Joe îl bănuia că Gruskin savura din plin genul ăsta de discuții și chiar le încuraja sau și le încropea în minte când era de unul singur. Era ceva de-a dreptul sinistru în individul ăsta.

— Se pomenea despre diverși prieteni de sex opus. Înțelegeți, genul ăsta de aluzii.

— Malcolm Kerr apărea vreodată în aceste povești? replică Joe dar regretă imediat întrebarea, simțind că adoptă tonul preotului. Așa că reformulă: Existau referiri la o posibilă relație între Margaret și Kerr?

— Nu cred că detaliile erau chiar atât de specifice, îi spuse acesta îngrozit.

— *Dumneata* ai auzit zvonuri despre o relație între cei doi? insistă Joe, pierzându-și răbdarea. Înțelegea acum de ce Vera nu-l suporta pe popă.

— Au existat zvonuri despre o relație între Margaret și aproape orice bărbat din Mardle, continuă preotul iritat. Congregația o considera arogantă și orgolioasă, fiindcă vorbea pe un ton elevat, citea cărți și refuza să se implice în bârfa lor. Femeile astea pot fi foarte crude uneori.

— Dar anume despre ea și Kerr?

— Da, au fost zvonuri despre ei. Se spunea că relația lor a dus la divorțul lui Margaret. Eu nu cred, Margaret vorbea întotdeauna cu afecțiune despre soțul ei. Zâmbi. Oricum, s-ar fi întâmplat cu mult înainte de venirea mea aici, când eram copil. Dar oamenii din Mardle uită greu.

— Margaret a fost văzută în mașina lui Kerr cu o zi înainte de a fi omorâtă. A condus-o la „Adăpost”. Se întâmpla des să o ducă cu mașina?

Din nou, tăcere. Gruskin părea surprins de informația asta.

— Nu cred, rosti într-un târziu. M-am oferit de multe ori să o duc cu mașina la Holypool, dar întotdeauna m-a refuzat, pe motiv că preferă transportul public.

— Știați că era bolnavă? Joe făcu o pauză ca să respire, dar Gruskin nu replică imediat, așa că el continuă. Avea cancer la intestine, adăugă Joe.

Petrecerea de alături se încingea bine de tot, se vorbea tot mai tare și se râdea cu poftă.

— Nu, mărturisi, cu privirea spre altar. Era bine dacă mi-ar fi spus, aș fi putut s-o ajut, dar vocea lui iritată trăda cu totul altceva. Joe bănuia că preotul era la fel de furios din pricina obsesiei lui Margaret pentru intimitate ca și restul membrilor congregației.

De alături se ivi organista bătrână, care ducea o tavă cu două căni și o farfurie cu plăcintă. Înainta la fel de încet ca tempo-ul muzicii pe care o cânta.

— Nu e nevoie, Ida, mă pregăteam să vin la voi. Cred că sergentul Joe Ashworth și-a terminat interogatoriul.

— Nu chiar, și Joe își luă o cană de cafea și o bucată de

plăcintă de pe farfurie. Mai am doar câteva întrebări.

Așteptă ca Ida să dispară, timp în care Gruskin înfulecă două bucăți de plăcintă, extrem de rapid și foarte concentrat.

— Voiam să vă întreb și despre Dee Robson.

— Credeți că ar putea avea de-a face cu moartea lui Margaret? se miră, privindu-l cu un oarecare entuziasm.

— Nu, nimic de genul ăsta, dar se poate dovedi un martor valoros. Am aflat că i s-a cerut să plece de la „Adăpost” și așa fi vrut să știu de ce.

— Ah, Deidre Robson - o femei nefericită cu o capacitate intelectuală redusă. Nu mai putea sta la „Adăpost” după ce s-a întâmplat. Jane Cameron, custodele adăpostului, a fost foarte categorică în privința asta și toți cei care fac parte din administrație au susținut-o.

— Aș vrea să-mi povestiți ce s-a întâmplat, continuă Joe pe un ton determinat, iar Gruskin se conformă, ceva mai dornic de taclale odată ce înfulecase ceva. Joe era, totuși, nerăbdător să plece, biserica avea o atmosferă apăsătoare.

— Își printase câțiva fluturași cu ea, în mașinăriile alea de la metrou, în care își prezenta... serviciile, doar că folosise adresa și numărul de telefon de la „Adăpost”. Pliantele au fost împrăștiate peste tot în Mardle, iar Jane era deranjată la telefon de tot felul de indivizi, la orice oră din noapte. Câțiva au și vizitat casa, luând-o drept... și tăcu iar.

— Bordel?

— Exact, aprobă, clipind nervos. Dee primise deja ultimul avertisment, după care s-a înființat la adăpost beată moartă. Am contactat asistentul social și i-am cerut să-i găsească o altă locuință adecvată.

Joe își aminti apartamentul din strada Percy, care nu părea în niciun fel vreo locuință adecvată pentru cineva.

— Margaret a continuat să o viziteze, totuși.

Gruskin pufni:

— Margaret nu lua lucrurile la fel de serios ca noi, ba chiar ea chiar a luat în calcul posibilitatea că Dee nu ar fi fost în stare să facă acei fluturași și că, de fapt, una dintre

fete i-a tipărit, ca o glumă proastă.

— Dumneata ce crezi?

Gruskin ridică din umeri:

— Jane o considerase mereu pe Dee un factor disturbator la adăpost, iar custodele nostru este o femeie extrem de responsabilă profesional, locuiește acolo și are experiență cât noi toți laolaltă. Am crezut de cuviință să adoptăm decizia ei. Îmi era foarte clar că femeia asta trebuia să plece de acolo.

— Când s-a întâmplat asta? insistă Joe. Nu o plăcuse deloc pe Dee Robson, dar s-ar fi așteptat ca acest preot să dea dovadă de ceva mai multă atitudine creștinească față de un păcătos. Dimpotrivă, cruzimea lui îl tulbura.

— Cu șase săptămâni în urmă, spuse după o clipă de reflecție.

— Margaret v-a spus că o vizita pe Dee în mod regulat?

— Sigur, nu a făcut un secret din asta. Era furioasă pe decizia celor din administrație. Chiar mă temeam că nu va mai face muncă voluntară la adăpost, mai ales că relația cu Jane a devenit extrem de încordată.

Joe își aminti vizita la adăpost, întâlnirea cu rezidente și, mai ales, cu doamna custode. Jane nu ar fi menționat-o deloc pe Dee Robson dacă una dintre fete nu ar fi sugerat să fie și ea înștiințată. Se întreba dacă nu cumva zâmbitoarea și competența scoțiană nu ascundea ceva. Poate că doar se simțea prost să fi fost părăsită de un voluntar, chiar înainte ca acesta să fie ucis. Se ridică.

— Mulțumesc.

Preotul îl conduse la ieșire.

— Sper ca lucrurile să se lămurească repede.

Era încă ziuă, dar vremea se întunecase atât de tare, că luminile stradale fuseseră deja aprinse.

— E foarte tulburător pentru noi toți, adăugă și dispăru repezător în biserică.

Joe Ashworth rămase câteva clipe locului. La demisolul casei de oaspeți era lumina aprinsă. Kate Dewar, așezată pe un scaun de bar, cânta la o chitară rece. Era cu spatele la fereastră, așa că nu-l putea zări. Și-ar fi dorit să aibă

parte de o interpretare special pentru el a hitului „Luna albă de vară”.

Ajunse la liceu în timpul pauzei de prânz. Copiii urlau și alergau bezmetici prin curte și pe holuri, încântați de începerea vacanței de iarnă. Peste tot se simțea miros de prăjeală și sos de brânză. Doamna supraveghetoare era furioasă și agitată.

— Directorul nu primește pe nimeni fără programare, i-o tăie scurt.

Joe simți o clipă tentația să „latre” înapoi, în stilul Verei, dar se abținu. Era greu de imaginat ce însemna să petreci ore întregi în preajma acestor copii, fără posibilitate de scăpare. N-a mărturisit nimănui, nici măcar lui Sal, dar își dorise cu disperare să se întoarcă la serviciu după vacanța de vară de două săptămâni în Cornwall. Închiriaseră o cabană care arăta idilic în fotografii, doar că, odată ajunși, plouase patru zile la rând, timp suficient ca copiii să-și piardă răbdarea.

Îi explica funcționarei că ancheta moartea lui Margaret Krukowski, iar acesta îi zâmbi amabil.

— E destul de urgent, iar aceasta se grăbi să-l conducă.

Directorul era un tip scund și chel, cu o privire implacabilă, care nu trăda deloc ce gândea.

— Nu știu cum te pot ajuta, domnule detectiv, dar am să fac tot ce pot, evident.

— Cred că ați auzit de crimă.

Biroul se afla la etajul al treilea, cu vedere spre curtea elevilor. Norii creaseră o ciudată senzație de ceață.

— Bineînțeles. Doi dintre elevii noștri locuiesc în aceeași casă cu victima. Era ca un membru al familiei, înțeleg. Am rugat profesorii să fie ceva mai atenți cu ei, probabil sunt foarte afectați de situație. Bănuiesc că nu există vreo suspiciune la adresa lor, remarcă brusc, privindu-l cu atenție.

— V-ar mira teribil o astfel de suspiciune?

Urmă un moment de tăcere, dar când vorbi vocea lui nu lăsă nicio urmă de îndoială.

— Sunt uluit. Chloe este o elevă remarcabilă, se pregătește pentru Oxbridge și are mari șanse să fie admisă, deși toți suntem de părere că se epuizează adesea. Mi-aș fi dorit să fie mai relaxată, dar toate adolescentele au uneori tendința să își facă rău... Ryan nu e la fel de silitor, știu că mama lui e preocupată de rezultatele astea proaste. Mereu este comparat cu sora lui. Recent, au apărut niște absențe nemotivate, dar nu credem că are planuri să dea la facultate, așa că n-am făcut mare caz pentru asta. E dificil pentru un băiat să crească fără un bărbat în casă.

De undeva răsună soneria de pauză și toți copiii se adunară spre intrare.

— Cel puțin acum a apărut un bărbat în casă. Sau va apărea în curând, de fapt.

— Ah, deci despre Stuart vreți să vorbim, remarcă încruntat. S-a comentat mult în cancelarie despre relația lor. Tăcu o clipă. Nu am făcut legătura cu trecutul muzical al doamnei Dewar până la recentul ei spectacol de la Whitley Bay. Stuart ne-a convins să mergem să o susținem și a fost o seară grozavă. Elevii nu au auzit, evident, de Katie Guthrie, dar pentru noi e o adevărată vedetă și ne-am bucurat că a ales liceul Mardle pentru copiii ei.

Joe îl bănuia de admirație veșnică pentru fosta cântăreață.

— S-a vorbit mult despre ei doi?

Directorul zâmbi.

— Ei bine, e prima dată când Stuart pare realmente decis să se însoare. Au fost încercări de-a lungul anilor din partea unor colege profesoare de a-l convinge în sensul ăsta, dar el părea mereu precaut față de ideea de a se așeza lângă cineva. Cu toții am fost absolut fascinați de perspectiva ca el să se însoare și să accepte responsabilitatea a doi copii. Povestea lor a devenit telenovela favorită a orașului.

— Știți, trebuie să cerem informații despre toți cei care au cunoscut-o pe Margaret Krukowski, sper că înțelegeți. E procedura de rutină. Domnul Booth se află de mult timp

în Mardle?

— De când s-a deschis școala, construită în anii '80, el a fost printre primii profesori angajați. E șeful catedrei de muzică de peste 15 ani. A pomenit ceva de o retragere din activitate, ca să aibă mai mult timp pentru a o susține pe Kate în reluarea carierei muzicale. Îi vom simți lipsa. E genul care se dedică complet elevilor lui. Nu se rezumă niciodată la programa școlară, ci organizează o mulțime de activități în afara programului. Se ocupă de muzică, evident - conduce corul și orchestra de suflători - dar e foarte pasionat de excursii și drumeții. El conduce echipa noastră care participă la *The Duke of Edinburgh's Award*³. E foarte rar în prezent să mai găsești un profesor atât de pasionat de munca lui.

— E la fel de pasionat și de Kate Dewar?

— Se pare că da, spuse zâmbind.

— Era la școală în după-amiaza crimei?

— Verifici alibiul, domnule polițist? și ridică o sprânceană.

Brusc părea agitat, tensionat.

— Cum am spus, asta e procedura.

Profesorul se răsuca spre computer pentru a-și consulta agenda electronică.

— Era seara concertului de Crăciun la acea dată. Stuart nu a părăsit școala întreaga zi. A predat toată ziua, după care a organizat o ultimă repetiție cu copiii înainte de spectacol. Îmi amintesc bine acea zi din cauza zăpezii. Ne întrebam dacă ar fi mai bine să anulăm, dar majoritatea elevilor vin pe jos de acasă, așa că am decis să mergem mai departe.

Își ridică ochii din calculator și îl privi pe polițist. Joe simțea că omul este exagerat de ușurat că Booth fusese în școală în acea zi. Poate era doar o reacție normală a unui

³ The Duke of Edinburgh's Award - Premiul Duceului de Edinburgh - este numele generic acordat unui program de dezvoltare pentru adolescenți și tineri, fondat în 1956 de către Prințul Philip, Duce de Edinburgh. Programul este dotat cu premii și se bazează pe ideile pedagogului german Kurt Hahn (*n. red.*).

director îngrijorat pentru reputația școlii. Sau poate că, în sinea lui, îl considera pe Stuart Booth capabil de crimă.

Capitolul 18

Atelierul lui Malcolm Kerr era închis, cele două uși mari de lemn fiind prinse cu lacătul. Tocmai se pregătea să-i facă o vizită acasă, când îl zări trecând pe stradă, pe lângă cherhanale, ducându-se spre port – o siluetă întunecată, înfofolită într-o pelerină de ploaie și cizme, ușor recognoscibilă după înclinarea spatelui. Vera se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Voiam să vorbim puțin!

Se opri. Părea pierdut pe gânduri, fiindcă n-o auzise venind și era surprins s-o vadă.

— N-am timp acum, am treabă.

Îl privi în ochi și se gândi că nu mai băuse așa mult cu o seară înainte și avusese parte și de ceva somn. Avea încă aceeași furie în priviri, dar părea ceva mai uman.

— Încotro mergi?

— Profesorul Craggs a lăsat o parte din echipament în apele de lângă insulă. N-a vrut să-l ia data trecută din cauza vremii. I-am promis că i-l aduc eu cu prima ocazie.

Continua să meargă spre barca deja pregătită de plecare. Nu *Lucy-May*, barca cu care sunt plimbații turiști pe timp de vară la insula Coquet, ci una mai mică, deschisă, cu un motor fixat în spate: o nouă versiune a bărcii care îi plimbase pe ea și pe Hector la insulă, cu mult timp în urmă. Vera făcu un semn spre ambarcațiune, care părea destul de robustă:

— Ai loc și pentru unul mic?

O privi de parcă ar fi fost nebună.

— Vrei să vii cu mine?

— De ce nu? Doar nu stai mult, nu? Cum am spus, vreau să vorbim.

— Îți dai seama ce riști, nu? o privi, dând din umeri. Dacă sunt suspect de crimă, pot să-ți vin de hac oriunde pe drumul spre Coquet, să te azvârl în apă și nimeni n-ar afla vreodată. Indiferent ce-aș spune, n-ai avea cum să mă contrazici. Nici n-aș ajunge la tribunal.

Vera îl privi. Avea dreptate, evident, și ea știa că e o nebulie ce face.

— Ah, îmi asum riscul, spuse.

Apoi Vera coborî cu grijă pe scara de metal fixată pe zid pășind apoi în barcă. Forța gravitațională era de folos. Spera că se apropie fluxul și că apa va fi ceva mai înaltă la întoarcere, ca să nu mai fie nevoită să urce toate treptele alea. Barca se balansa când urcă și avu un moment de panică, imaginându-se alunecând în apa rece și maro. Kerr îi pescui o vestă de salvare de sub bancheta din spate și i-o aruncă ostentativ, după care îi pregăti o pernă de plastic pe care să stea jos, în mijlocul bărcii.

— Nu te mai mișca. La greutatea ta, sigur ne răstorni.

Trase cu putere de șnurul motorului, care porni după câteva poticneli. Orașul apărea cu totul altfel din larg, o imagine monocromă, ca un film alb-negru. Se vedea spatele clădirilor de pe strada Portului. Bucătăresele din cherhanale se pregăteau să facă față aglomerației specifice orei prânzului, cărând găleți albe de plastic cu cartofi gata preparați, dintr-un depozit de la capătul curții. Pensiunea avea un aspect grandios din depărtare, cu ferestrele înguste extrem de simetrice și cu zidurile gri, solide ca ale unei fortărețe. Între casă și țărm se înghesuia o mică grădină. Dincolo de casă, se ridica silueta dominantă a turnului Bisericii Sf. Bartolomeu.

Se simțea ca un voyeur, ca un șmecheraș pervers care se zgâiește la lume prin gaura cheii. Deși se afla în largul mării.

— De ce m-ai mințit, Malcolm? Ieșiseră, deja, din rada portului și marea era cam agitată. Se pricepea, însă, la navigație și lucrul ăsta n-o deranjase niciodată. Mi-ai spus că nu te-ai întâlnit în ultima vreme cu Margaret.

— Așa e, nu m-am întâlnit, îi spuse, dar vocea îi suna exact ca a pungașilor de doi bani pe care obișnuia să-i salte când abia intrase în poliție, puși pe scandal și înjurând tot timpul.

— Ce naiba, omule! Ai fost văzut când ai dus-o cu mașina la „Adăpost” cu o zi înainte să moară.

El tăcu o vreme și nu se auzeau decât torsul sacadat al motorului și țipetele ascuțite ale pescărușilor.

— Vorbește, omule! E o discuție între noi doi, complet neoficială, într-o amărâtă de barcă în mijlocul Mării Nordului! *În care eu arăt ca omulețul Michelin, umflat cu o vestă de salvare portocaliu aprins!*

— Eram prieteni, se hotărî el, într-un final. Probabil, singurul prieten pe care l-a avut vreodată aici.

— Iubiți?

Malcolm scutură din cap trist:

— Cu mulți ani în urmă, nicidecum recent. Și nici atunci de prea multe ori.

Tăcu iar. Se aflau la jumătatea drumului care separa țărmul de insulă.

— Când m-am însurat, ne-am văzut foarte rar. Știa ce simt pentru ea și nu voia să fie la mijloc, credea că nu e corect față de Deborah. S-a purtat foarte frumos cu mine când am divorțat, dar mi-a spus foarte clar că nu mai poate fi nimic între noi.

— Ți-ai fi dorit să mai fie?

Erau suficient de aproape de insulă ca să poată distinge detalii: casa paznicului și murdăria lăsată în urmă de păsări, în locurile unde cuibaseră. Încerca să-și amintească detalii din călătoria cu Hector la furat de ouă de păsări, cu mulți ani în urmă, dar nu-i mai rămăseseră în memorie decât presimțirea unui pericol și certitudinea că vor fi prinși.

— Ți doreai să fiți mai mult de prieteni, chiar și acum?

— Am adorat-o de când ne-am cunoscut, recunosc Kerr. Nu trebuia să mă însor. Când mă întindeam lângă nevastă-mea, o visam pe Margaret.

Vera se întreba cum o fi senzația asta și decise că era mult mai simplu să adori o iluzie decât o femeie reală.

— Ați devenit ceva mai apropiați în ultima vreme?

— A aflat nu demult că era bolnavă. Voia să vorbească cu cineva despre asta, iar Kate și copiii nu erau persoanele potrivite. Se temea că vor suferi prea tare.

— Ți-a mărturisit că e bolnavă în dimineața în care ai

dus-o la „Adăpost? continuă ea și își întoarse perna de plastic pe care stătea, pentru a-l privi în ochi.

— M-a întrebat dacă am chef de o plimbare, dădu el din cap. Am fost pe plajă în nordul orașului. Era groaznic de frig și pustiu, cu excepția a doi tipi care plimbau niște câini, câțiva kilometri mai încolo. A ieșit soarele, la un moment dat.

Vera îl surprinse plecat departe, pe gânduri, pe plajă în soarele aspru de iarnă, pășind alături de femeia pe care o știa din tinerețe. Oare o luase de mână? Sau pe după umeri?

— Avea cancer, șopti Vera.

— I-am promis că am grijă de ea, orice ar avea nevoie, continuă el aproape plângând. Mi-a zis că are de lămurit niște lucruri, chestiuni neîncheiate. „Cu asta vreau să mă ajuți, Malcolm”, mi-a zis, și zâmbi trist. Mă înfuria teribil doar gândul că e bolnavă, dar mă încânta, în același timp, să-i fiu din nou aproape, parte din viața ei. Urma să fim împreună, într-un fel, chiar dacă nu pentru mult timp.

— Ți-a spus ce trebuia să lămurească?

Malcolm tăcu o vreme. Se apropiaseră de o baliză roșie, aproape de deschiderea stâncoasă a țărmului insulei. Opri motorul și legă barca de un inel de fier prins de stâncă. Barca se legănă. Kerr se întinse ca să prindă frânghia legată de baliză. Apa era foarte limpede aici și Vera observă imediat obiectul care se ridica încet la suprafață. Kerr îl ridică, încă picurând, și îl așează în barcă: o cutie de sticlă care adăpostea o mașinărie complicată și o diagramă. Atenția Verei fu distrasă un moment de la anchetă:

— Ce e chestia asta?

— Un aparat de măsurare a fluxului. Îl folosește profesorul în cercetările sale. Ar trebui să fie impermeabil, dar m-am gândit să-l scot totuși din apă, poate vine vreo furtună de sărbători, explică și desfăcu barca de inel și o împinse spre larg. E un tip cumsecade, profesorul, nu mă deranjează să-i fac un serviciu când pot.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai văzut cu Margaret când

am stat de vorbă ieri? reveni ea, extrem de iritată. Puteam să scutim toată tevatura asta, jumătate din echipa mea te are în vizor ca suspect principal.

— Mi-a fost teamă, mărturisi el.

— Ai reluat legătura cu Margaret imediat după divorț? Tu ai abordat-o primul?

Scutură din cap.

— Știa că sunt obsedat de ea, era la latitudinea ei să mă caute. Și m-a sunat să vorbim despre puștiul lui Kate Dewar.

Barca se îndrepta spre țărmul orașului. Din cauza vitezei, stropii de apă îi ajungeau Verei pe față și le simțea pe buze gustul sărat.

— Ce-i cu băiatul lui Kate?

— O cam luase razna, chiulea de la școală. Nimic serios. Cu atâtea femei în jur, Margaret se gândea că avea nevoie de compania unui bărbat. M-a întrebat dacă aş putea să-i dau ceva de lucru la atelier.

— Și ai acceptat?

Din nou, pauză. Cerul bizar de întunecat era străpuns pe alocuri de câte-o rază de soare.

— Dacă mi-ar fi cerut să înot în curul gol de trei ori în jurul insulei, n-aş fi ezitat o clipă. Am iubit-o.

— Cum te-ai împăcat cu puștiul?

Vera se întreba dacă o astfel de pasiune e, totuși, ceva firesc. O jena oarecum atitudinea lui, ca și cum renunțase la orice urmă de autocontrol și demnitate. Era mai prudent să mute discuția spre băiatul lui Kate Dewar. Kerr se gândi puțin înainte de a-i răspunde:

— Nu m-a deranjat niciodată. Pur și simplu, nu-i place școala. E cam neliniștit, se plimbă aiurea pe străzi ore întregi. Are prea multă energie ca să stea locului la școală.

Malcolm naviga acum pe lângă digul portului, iar soarele dispăru la fel de brusc cum apăruse. În schimb, marea se liniștise.

— La început, Ryan a fost un puști obraznic și arogant, dar s-a dat pe brazdă cu timpul, mai ales că a înțeles că nu-i accept absențele. Vrea să facă ceva cu viața lui, totuși,

iar mie îmi priește compania, mărturisi el și tăcu iar o vreme. La vârsta lui, eu munceam deja cu normă întreagă de un an.

— Nu ți-ai dorit niciodată să stai acasă și să-ți continui școala? insistă Vera curioasă, convinsă că Malcolm era mult mai inteligent decât păruse la prima întâlnire. Mai ales că Margaret nu și-ar fi pierdut timpul cu un prost, nici chiar în treacăt.

— N-am avut de ales, mărturisi, vizibil chinuit încă de idee. Tata avea nevoie de mâini de lucru ieftine în afacerea familiei, adăugă și Vera se întoarse și-l privi. Așa, ca ale mele, spuse el rânjind.

Acostă cu precizie lângă scara de fier încrustată în zid, cu o mișcare abilă și lejeră. Se gândea că a făcut chestia asta de atâtea ori, că ar nimeri la fel de precis și cu ochii închiși.

— Prietenul tău, profesorul, mi-a spus că v-ați întors în Mardle în jur de ora trei în după-amiaza în care a murit Margaret, continuă Vera. Își scosese vesta de salvare, dar rămăsese încă așezată. Unde ai plecat după aceea?

— Profesorul greșește asupra orei. Știi cum e cu oameniiăștia de știință, nu se descurcă în lumea reală dacă-i lași singuri. Ne-am întors mult mai târziu, era aproape seară.

Îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice și se aplecă pe lângă ea să se prindă de scara de fier, pentru a menține barca în echilibru. Vera se prinse de scară pentru a urca, perfect conștientă de apropierea dintre ei. Ajunse pe ponton și se opri o clipă pentru a privi în urmă. El pornise deja motorul și îndreptase barca spre chei. Îi făcu semn cu mâna și Vera salută înapoi.

Mergând de-a lungul digului către strada Portului, Vera simțea asfaltul clătinându-i-se sub picioare. Deși fusese o călătorie scurtă, percepea încă balansul bărcii. O cam tenta mirosul de pește și cartofi de la cherhana, dar preferă să meargă mai departe. O sună pe Holly:

— Ai vorbit cu vreun asistent social să o verifice pe Dee Robson?

— Am sunat la Asistența Socială. Dee are deja atribuit un funcționar de caz, un tip pe nume Jim Morris.

— Și? *Câteodată, Holly Clarke, mă enervezi rău de tot!*

— Nici pomeneală să ajungă la ea în perioada asta, înainte de Crăciun. Doar câteva persoane mai lucrează acum, de sărbători, și se ocupă numai de urgențe.

Vera închise fără un cuvânt. Pentru o clipă, se gândi s-o invite pe Dee la ea de Crăciun. Joanna și Jack, vecinii ei, nu erau genul să-i judece pe alții. Vor lua împreună masa în casa de la fermă, vor bea nepermis de mult și se vor ghistui cu mâncărurile fabuloase ale Joannei. Dacă Dee va încerca să flirteze cu Jack, se vor strica de răs. Vera știa bine, însă, că nu putea găzdui un suspect de crimă în propria ei anchetă. Rânji numai imaginându-și reacția lui Joe Ashworth. Formă din nou numărul lui Holly:

— Ai numărul de telefonul de la „Adăpost”?

Evident, îl avea pregătit. Vera o ținu de vorbă în timp ce se urcă în mașină și găsi un pix.

— Repetă numărul, Hol, te rog.

Sună și îi răspunse o voce protectoare, cu accent scoțian. Vera îi explică cine e.

— Doamnă inspector, cu ce vă pot ajuta?

Vera îi explică femeii că este îngrijorată pentru soarta lui Dee Robson:

— E un martor extrem de important în dosar deoarece, în ultimul timp, a petrecut foarte mult timp cu Margaret. Duce o viață extrem de haotică și, fără supravegherea lui Margaret, mi-e teamă că va dispărea, pur și simplu.

Niciun răspuns.

— Mă întrebam dacă nu ați putea să o primiți înapoi la „Adăpost”, doar pentru perioada sărbătorilor, ca să știm de unde s-o luăm în caz că e nevoie de un nou interogatoriu.

Vera își dădea seama că tatona terenul cu linguşiri în speranța unui răspuns pozitiv și ura chestia asta. Nu se pricepuse niciodată să ceară o favoare cuiva.

— Îmi pare rău, doamnă inspector, tocmai am primit un alt rezident, era o urgență. Mă tem că nu mai sunt locuri libere.

Și legătura se întrerupse. În mijlocul străzii, Vera privi spre Coble, în speranța că Dee poate fi acolo. Era devreme și barul părea pustiu. Câțiva tipi în vârstă jucau domino. Nici urmă de Dee și știa că n-are sens s-o caute în salon, nu acela era teritoriul ei. Din impuls, intră în cantina de pește și cumpără două pungi de eglefin și cartofi la pachet. Chiar și învelită în hârtie și împachetată în pungă, aroma mâncării a însoțit-o pe tot drumul între biserică și linia de metrou. Urcă repezitor treptele de beton din scara blocului, resimțind încă o jenă în mușchii picioarelor de la urcatul scării din port. *Vera, scumpete, ai face bine să găsești mai repede criminalul, altfel ești în pericol să intri în formă.*

Ciocăni la ușa lui Dee, dar nu se aștepta la un răspuns prea prompt. Data trecută, femeia se asigurase cine o vizita înainte să deschidă ușa. Putea fi un tip de la primărie la vânatoare de chirii sau vreo nevastă înfuriată. Se alesese măcar cu o urmă de spirit de autoconservare. De data asta, Vera împinse ușa și se deschise imediat. Rămase pe loc și o strigă:

— Dee, ești acasă? Sunt Vera Stanhope. Am adus pește și cartofi.

Niciun răspuns. Vera lăasă punga pe holul scării și intră, observând din nou pata de igrasie de pe peretele de la intrare. Camera de zi era pustie. Punga de hârtie în care adusese data trecută prăjituri ca ofrandă de pace zăcea și acum desfăcută pe masă.

— Dee, ești aici?

Ușa dormitorului era închisă și Vera se opri să asculte o clipă înainte să intre. Nu că i-ar fi fost jenă, dar voia să știe la ce se poate aștepta dând buzna peste Dee Robson în plină activitate. Niciun sunet. Deschise ușa. Dee zăcea pe salteaua întinsă pe jos, cu ochii holbați spre Vera. Era îmbrăcată de lucru: fustă scurtă și bluză albă croșetată, cu pantofi albi din piele lăcuită. Fard de pleoape verde cu sclipici și ruj rozaliu, ușor întins. În partea laterală a gâtului era înfipt un cuțit, același cuțit cu care Vera își tăiasse cu o zi înainte prăjitura. Sub cap și sub gât i se adunase deja o baltă de sânge, un fundal întunecat pentru

pielea ei palidă, de o nuanță albăstruie translucidă, cu excepția locului în care picioarele dezgolite atingeau salteaua – aici era vineție. Părea de plastic și Vera se gândi, fără să vrea, la o păpușă gonflabilă.

Probabil murise la câteva ore după ce ea și Joe o vizitaseră în ziua precedentă. Se duse în hol să dea telefon. Simți aroma de pește prăjit și cartofi și, brusc, i se făcu greață.

Capitolul 19

Kate îl aștepta pe George Enderby să sosească. Voia să-l cazeze repezitor, fiindcă urma să apară Stuart. Deja tremura de emoție doar la auzul cheii lui în ușă. Aveau planuri: urma să meargă cu metroul până la Newcastle pentru o după-amiază culturală - o nouă expoziție la sala de pe malul râului și o plimbare la Galeria de Artă Laing. Apoi cina, tot în oraș. Stuart avea un prieten din „Asociația excursioniștilor” care tocmai își deschisese un restaurant lângă catedrală.

— Nimic exagerat, îi spusese Stuart, dar de bun gust. Și are nevoie de sprijin, știi cum e la început.

Stuart nu avea mulți prieteni, dar le era foarte loial celor câțiva. Ea aprecia chestia asta, în speranța că-i va fi și ei loial. După cină, aveau bilete la spectacol în sala mică de la *Sage* - un poet danez și un muzician din Insulele Feroe.

— Va fi oribil, probabil, credea Stuart, dar poate pierdem ceva ca lumea, totuși, dacă nu mergem.

Era un tip plin de surprize. Nu s-ar fi așteptat să fie genul pasionat de astfel de experimente culturale. I se părea că lumea se redusese dramatic în timpul căsniciei cu Robbie, iar acum trăia din nou și primise a doua șansă de a descoperi universul.

Urma să se întoarcă acasă cu ultimul tren, iar Stuart va petrece noaptea la ea. Și la asta visa cu ochii deschiși. De la moartea lui Rob, numai de vise avusese parte, iar acum regăsise căldura și moliciunea pielii, atingerile, gustul. Avea impresia, uneori, că gândurile despre sex îi inundă pur și simplu mintea, acaparând-o complet. De aceea, probabil, ajunsese un părinte atât de mediocru și nici chiar moartea lui Margaret n-o mai impresiona prea tare. Oare îndrăgosteala asta de Stuart o transformase într-o tipă rece și fără inimă?

Altădată, nu ar fi fost nicio problemă să plece de acasă. Kate ar fi rugat-o pe Margaret să-l primească pe George și să-l conducă în camera lui. Margaret i-ar fi pregătit apoi

ceaiul în salon, așa cum obișnuia el de fiecare dată. Și s-ar fi ocupat și de copii. Azi, Ryan plecase deja și n-avea să se întoarcă, probabil, înainte ca ea și Stuart să revină. Niciodată nu știa pe unde umblă băiatul ăsta. Câteodată rățacea așa, aiurea, prin cartier, marcându-și parcă teritoriile proprii. Copil fiind, obișnuia să colinde la nesfârșit holurile casei când ceva îl supăra – de la demisol până la apartamentul lui Margaret din mansardă și înapoi, de câteva ori. Chloe era la masa din bucătărie, cu nasul în laptop și cu un teanc de cărți lângă ea, mai mare ca de obicei. Avea și telefonul pe masă și Kate observă că fata îl privește adesea, ca și cum aștepta un apel important. Cunoștea foarte bine senzația.

— Încep sărbătorile, spuse Kate cu o voce cât se poate de detașată.

Nu spusese nimic în sensul ăsta, dar Kate simțea că Stuart o acuză de prea multă cicăleală în sinea lui: pe Chloe pentru că învăța prea mult și pe Ryan pentru că nu învăța deloc.

— Ia o pauză și relaxează-te! îi spunea.

Doar că acum, se pare, o revistă de știință cu distribuție națională organiza un fel de concurs și Chloe era convinsă că un premiu ar aduce mai multă valoare cv-ului ei. Era proiectul căruia avea să-i dedice întreaga vacanță. Când lucra la un proiect, era complet absorbită de munca ei. Cu excepția, se pare, a telefonului care îi atrăgea din când în când atenția. Fata avea ochii trași și cearcăne vineți, iar Kate își imagină că stătuse, probabil, toată noaptea visând la cai verzi pe pereți. Se gândea la proiect sau la vreun puști? Nu-și dădea seama care dintre cele două variante o speria mai tare.

Se auzi soneria și dincolo de ușă se ivi George Enderby, cu geanta lui doldora de cărți.

— Iar am apărut. Piaza rea!

O îmbrățișă și o sărută pe ambii obraji, ca de fiecare dată, după care făcu un pas în urmă s-o privească admirativ.

— Foarte elegant arăți azi. Ieși undeva?

Se înroși toată și, deși nu remarcase nicio urmă de reproș în remarcă lui, se simți vinovată că iese în oraș, la atât de puțin timp după moartea lui Margaret.

— Doar la Newcastle cu Stuart.

— Foarte frumos. Nu te deranja, ajung singur în cameră.

Părea epuizat. Avea haina mototolită, iar veselia tipică din glas părea oarecum forțată. Kate bănuia că probabil nu primise prea multe comenzi pentru romanele pe care le aprecia el.

— Îți pregătesc niște ceai în salon, deși biscuiții nu se ridică la nivelul lui Margaret, mă tem.

Își zâmbiră trist.

— Sunt sigur că vor fi delicioși, spuse George și își scoase mânușile, după care continuă conversația pe un ton degajat: vreo veste legată de subiect? L-au prins pe criminal?

Kate pornise deja spre bucătărie și se întoarse în loc pentru a-i răspunde:

— N-am aflat nimic. Oricum, roiește tot orașul de poliție. Bat la toate ușile și pun tot felul de întrebări.

Nici nu termină bine de vorbit, că strada se umplu de sunetul unei sirene de poliție. Se priviră o clipă în tăcere, cu un fior de neliniște în suflet.

Stuart întârzia, ceea ce o îngrijora teribil, frământată dacă să-l sune sau nu. De regulă, el era obsesiv de punctual și ea era cea care obișnuia să întârzie. În plus, se gândea că moartea lui Margaret ar fi trebuit să-l facă să fie mai punctual ca de obicei, fiindcă era de așteptat ca ea să se îngrijoreze imediat. Ajunse, în cele din urmă. Intră singur în casă și îi auzi pașii pe trepte coborând la demisol. Era așa de înalt, că parcă treceau minute întregi de când îi zărea picioarele până apărea și capul. Purta o haină de piele maronie, veche și destul de tocită, și o pereche de blugi. Aceași costumație la fiecare ieșire în oraș. O eșarfă în jurul gâtului era singura concesie pe care o făcea vremii. Avea aproape 60 de ani, dar arăta foarte bine. Strașnic, chiar.

— Scuze, îi spuse, susținându-și cererea cu un gest de remușcare al mâinilor. Nu știu ce se întâmplă în Mardle, e un trafic groaznic.

Și o luă în brațe, foarte lejer și firesc, iar Kate și-ar fi dorit să-l mângâie pe obraz, fiindcă era atât de frumos și de bun și l-ar fi dorit cu totul înăuntrul ei. Dacă ar fi fost singuri acasă, i-ar fi propus să nu mai iasă nicăieri.

— Bună, Chlo, totul în regulă?

Se desprinsese deja de Kate și se apropiase de Chloe, cu o mână pe umărul fetei, uitându-se curios la ce lucra.

— Da, ca de obicei, îi răspunse ea și se întinse leneș. Nu știu cât de mult să intru în detalii în proiectul ăsta. Ce crezi?

Stuart se așază pe scaun vizibil interesat de subiect și dornic să ajute, iar inima lui Kate se strânse dureros de gelozie, o usturime acută și ascuțită ca vârful unui ac. *Cu mine Chloe nu vorbește niciodată așa. Da'ce crede, că-s idioată și n-o înțeleg ce întreabă?* Și-apoi, imediat: *Oare crede că fii-mea e mai atrăgătoare ca mine?*

Îi lăsă vorbind și plecă la George, care își savura ceaiul în salon.

— Te simți bine? îl întreabă, fiindcă părea bolnav, încă înfofolit în haină. Se aplecă și dădu focul mai tare, iar el îi zâmbi în stilul său profesional, exersat în întâlnirile cu editori și distribuitori de cărți.

— Ești așa de bună, Kate, mă simt ca acasă aici, știi asta, nu?

Îi zâmbi nostalgic și Kate se gândi că George regretă, probabil, zilele de dinaintea apariției lui Stuart în viața ei, când îi ținea companie la un pahar toată seara, ascultându-i poveștile despre minunata lui soție.

Newcastle era plin de oameni și foarte prietenos. S-au plimbat de mână în galeriile de artă și au traversat râul Tyne pe podul Blinking Eye. După care au mers la restaurant. Kate era fermecată de mirosul de piele al hainei lui Stuart și de aromele orașului, dulci și ispititoare, peste tot în jur. În Mardle mirosea mereu a sare, a pește și

a alge și nu era nimic ispititor în asta.

Restaurantul era micuț și înghesuit, dar au prins o masă la geam, cu vedere spre o stradă pietruită. Stuart glumi cu prietenul său, patronul, despre muzica ambientală și comandă o sticlă de vin. Îi prinse mâinile într-ale lui. Flacăra lumânării dintre ei forma umbre bizare pe chipul lui și, pentru o clipă, Kate părea că stă la masă cu un străin. Ceea ce era la fel de interesant.

— Îmi pare tare rău de Margaret, remarcă el. Știu că erați foarte apropiate.

Era dezamăgită. Spera să audă ceva romantic, o declarație cum că era la fel de obsedat de ea cum era și ea de el. Era sătulă să vorbească de Margaret, sătulă de nodul din stomac care apărea de fiecare dată când își dădea seama ce se întâmplase. Nu-și dorea decât să uite întreaga poveste, să meargă mai departe.

— E oribil ce s-a întâmplat, mărturisi ea, deși nu era în stare să spună cu adevărat ce simte. Nu vreau să par dură, dar simt că am mai mult opțiuni acum, într-un fel. Mă gândesc să vând casa, de exemplu. Știu că am mai vorbit despre asta, dar ar fi fost imposibil cât trăia Margaret.

— Ar fi un nou început, confirmă el, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, jucându-se cu vorbele și transformându-le într-un refren.

— Da, continuă ea și se trezi zâmbind.

— M-aș putea retrage de la școală mai repede, predau de-o viață, doar, adăugă el și mai turnă vin, cu chipul deja aprins.

— Și ce-ai vrea să faci?

Nu și-l imagina un simplu pensionar, cu plimbări regulate pe dealuri și emisiuni preferate la televizor, deși gândul de a-l avea acasă ziua, când copiii erau la școală, o excita teribil.

— M-aș ocupa de cariera ta. Ca lumea, nu doar așa, întâmplător, ca până acum, continuă el pe un ton serios. Ai putea să compui din nou, să dai concerte. Dacă vinzi casa din strada Portului, putem lua ceva mai mic în oraș – ar fi un nou început și pentru copii, o școală mai bună. Poate îl

convingem pe Ryan să-și termine liceul.

Kate își dădea seama că Stuart se gândise de o vreme la planul ăsta.

— Vrei să spui că ar trebui să ne mutăm împreună cât mai curând?

— Dacă găsim locul potrivit, de ce nu? Îmi vând și eu apartamentul și cred că putem lua ceva foarte drăguț. Un nou început.

Din nou cuvintele astea. Niciodată nu discutaseră despre mutarea lui în casa de pe strada Portului, deși ea îi sugerase chestia asta de câteva ori. Ca și cum clădirea în sine – atât de lipsită de intimitate când era plină de oaspeți – îi plăcea profund.

— Mi-ar plăcea foarte mult, să știi. Pe cuvânt!

— Atunci mâine îl anunț pe directorul de la școală. Are nevoie de un semestru întreg pentru a găsi înlocuitor.

Așadar, decizia era luată. Stuart se ridică și merse la bar pentru a plăti nota. Pentru o clipă, părea că discuția se aprinde acolo și Kate se întrebă dacă își uitase banii sau cardul de credit, dar el o liniști că a fost doar un fleac. Păstra o fotografie în portofel și n-o mai găsea. Kate spera că era o fotografie cu ea, deși nu-și amintea să-i fi cerut vreodată. Nu voia să-i amintească iar despre asta, mai ales că părea destul de îmbufnat, și deja ieșiseră și se îndreptau spre *Sage*.

Când s-au întors de la Newcastle, George probabil se culcase, fiindcă salonul era pustiu și draperiile trase. Lui Kate îi țiuiau urechile. Spectacolul fusese atât de groaznic, că audiența l-a tratat ca pe o experiență extrem de amuzantă. În final, părea că asistaseră la un moment artistic extrem de special, în sala mică de la *Sage* atât de caldă și de intimă, și plecaseră de acolo sporovăind și glumind ca niște prieteni vechi. Ultimul tren spre casă fusese plin de bețivani petrecăreți, dar toți bine dispuși. La Haymarket se urcase un polițist; cineva remarcase că așa se întâmpla în fiecare seară de când cu crima. Prinseseră locuri chiar în față, unde luminile stațiilor le apăreau în goană în fața ochilor, iar Kate se simțea ca la zece ani, în

goana nebună a unui carusel.

Ambii copii erau acasă. Ryan nu venise de mult; ploua, iar haina lui aruncată pe balustradă era încă udă. Kate și Stuart savuraseră câteva pahare în pauza spectacolului, pentru a rezista și la partea a doua, iar ea încă nu se trezise complet. Se simțea extrem de fericită, oarecum emotivă și puțin amețită de alcool. Copiii erau acasă, în siguranță, lângă ea se afla un bărbat extraordinar, iar viitorul părea din nou încântător.

Copiii erau în apartament, în fața televizorului.

— A mai murit cineva, anunță Ryan imediat ce intrară în cameră. O crimă, numai despre asta se vorbea la Coble.

Câteva clipe, Kate nu pricepu o iotă. Știa că Ryan mai merge din când în când la Coble, dar nu era de acord cu asta. Stuart o liniștise la un moment dat, în stilul său pragmatic: „Toți băieții beau la vârsta asta, n-ai ce-i face. Mai bine s-o faci la cârciumă, unde mai sunt adulți prin preajmă.” Temerea ei provenea de la faptul că nu știa de unde are fiu-său bani de băutură. Îi dădea un fel de alocație, dar era imposibil să-i ajungă pentru prețurile de la cârciumă. Știa și că Malcolm îl plătește, însă părea că băiatul nu duce deloc grija banilor. În sinea ei, se temea că fură. Parcă crescuse un străin. Își amintea băiețelul micuț și timid, care o strângea de mână când mergeau în parc. Tânărul ăsta elegant era complet altcineva. Imediat resimți șocul veștii despre o altă crimă, iar preocuparea pentru Ryan păru deodată meschină.

— Ce-ai spus?

Ryan părea treaz, dar foarte agitat și repetă vestea cu un fel de încântare reprimată, care o afectă teribil. Stuart nu părea să remarce reacția lui Ryan.

— Știi cine e victima?

— O femeie, adăugă puștiul. Obişnuia să bea în Coble și locuia în strada Percy. Dee Robson i se spune.

Kate recunoscă acest nume și-și aminti că Margaret îi povestise despre ea. Unul dintre sufletele ei pribege: „Dee are nevoie de cineva s-o îngrijească și ele nu-s în stare decât s-o critice și s-o judece.”

— Să așteptăm știrile locale, atunci.

Chloe purta aceeași bluză neagră tricotată pe care o avusese la școală; îi era largă și fata părea că dispăre înăuntrul ei. Sorbea dintr-o cană de ceai. Se lăsase un moment de tăcere teribil de apăsătoare. Kate se trezise de-a binelea, dar nu era în stare să spună nimic potrivit.

— Pun ceainicul la fiert, spuse Stuart în cele din urmă. Mai vrea cineva ceai? dar nu primi niciun răspuns, pentru că începuseră știrile și tot ecranul se umpluse cu imagini de la blocul de apartamente din strada Percy, unde toate felinarele erau înconjurate cu faimoasa bandă de protecție alb-albastru, iar pe uși se vânturau întruna echipe întregi de legiști ascunși în salopete albe. Chiar și Stuart se întoarse din bucătărie ca să urmărească reportajul.

Capitolul 20

Joe Ashworth o găsi pe Vera pe scară, în fața apartamentului din strada Percy, ca și cum ar fi rămas înțepenită acolo de când sunase și-l aștepta s-o miște. Știa că Vera era afectată – cumva Dee Robson o impresionase. Vera putea fi o tipă extraordinar de dură, câteodată, însă, își crea o legătură specială cu un martor și era în stare să munte munții din loc pentru a-l ajuta. Obiectele milei ei erau, de regulă, oameni singuri, neîndemânatici, disprețuiți. Și grași, adăugă Joe în gând, rânjind în sine în ciuda circumstanțelor. Cam ca Vera, așa.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

Era frig și pe scări era curent. Știa că ultimul lucru pe care dorea să-l primească era un gest de compătimire.

— A fost ucisă la puțin timp după vizita noastră, comentă Vera, cu mâinile în buzunare.

Nu era prea mult spațiu și Joe îi atinse în treacăt brațul.

— Un client?

— Era îmbrăcată pentru muncă, dar avea chiloții pe ea. Nu există dovezi ale unui act sexual, și Joe pricepu că ea luase deja în calcul opțiunea asta.

— Chiar și așa, e posibil să fi fost un escroc, știm că nu excela deloc la aprecierea riscurilor. Doar a plecat cu tipul ăla, Jason, fără ca măcar să știe unde merge.

— Crezi că legătura cu Margaret Krukowski e doar coincidență? zâmbi ea acid. Cam mare coincidența, cât un elefant.

— Atunci? insistă el, pierzându-și răbdarea. Dacă Vera Stanhope avea deja o teorie, de ce naiba nu i-o spunea și lui odată? Ce rost aveau jocurile astea?

— Dee Robson știa ceva despre ucigașul lui Margaret, explică Vera. Dar nu știa că știe, altfel ne-ar fi spus când am vizitat-o ieri. Sau, poate, era mai isteată decât lăsa să pară.

— Șantaj? Câteodată îi ghicea gândurile. Păstrase secretă informația ca să poată scoate ceva bani din asta.

— Asta e, confirmă Vera, aplaudând ușor.

— O crezi în stare de așa ceva? insistă Joe, incapabil să și-o imagineze pe Dee făcând conexiuni de genul acela. În plus, el fusese convins de reprezentația ei cu o zi în urmă.

— Era disperată, continuă Vera. O alcoolică în mizerie - în stare să stoarcă bani indiferent cum. Poate că Margaret i-a spus ceva când s-au văzut, ceva atât de evident că nu trebuia să fii neapărat Einstein ca să înțelegi cine a ucis-o.

Se auziră pași pe scări și apăru Billy Wainwright. Părea cărunt și bolnav.

— Te simți bine, Billy?

Joe nu agreea modul de viață al lui Billy - șirul de amante tinere părea oarecum sub demnitatea unui om de acest calibru - dar îi era, totuși, simpatic.

— Puțin mahmur. Nimic ce n-o să treacă după o noapte bună de somn.

Purta deja masca și costumul, iar vorbele lui sunau ca niște molfăieli.

— Credeam că ești atât de ocupat cu scena crimei din metrou că nu mai ai timp de petreceri, remarcă Vera pe un ton aspru.

— Numai muncă fără joacă... și Joe înțelese din tonul său că rânjea. Ți-ar trebui și ție puțină joacă, Vera.

— Vezi-ți de treabă, Billy! Spune-mi mai bine cine le-a omorât pe femeile astea. Găsește niște fire, salivă sau amprente și o legătură între victime. Ar fi un început bun pentru ziua ta de muncă, nu crezi?

Billy înțelese ca Vera n-avea chef de glumă. O salută militărește și se apucă de treabă. Afară se auzea un sunet de sirenă apropiindu-se.

— A sosit cavaleria.

Joe nu mai putea sta prea mult în acel loc, văzând-o pe Vera chinuită de vină și ținând totul în sine.

— Ce vrei să faci?

— Bate la uși, Joe, începe cu apartamentele și mergi mai departe la casele de pe stradă. Cu siguranță, Dee atrăsese atenția până acum, poate că încercaseră chiar s-o mute de aici. Nu era un chiriaș model. Să speram ca găsim un vecin

chițibușar pasionat să noteze cine vine și cine pleacă. Pe Hol am trimis-o înapoi la secție să strângă apelurile primite de la public.

Joe rămăsese încremenit locului, așa că-i aruncă furioasă:

— Dacă nu e sub demnitatea ta de sergent să faci ce ți-am spus, cândva azi ar fi bine să începi, totuși!

Joe își ridică mâinile a resemnare și porni. Când îl strigă în urmă, credea că avea să-și ceară scuze pentru că se răstoise la el. În schimb, îi pasă o pungă unsuroasă de mâncare.

— Vrei tu să scapi de astea, te rog? S-au răcit deja.

Își începu ancheta pornind de la parter spre etajele superioare. Două apartamente pe nivel, șase loturi de chiriași. Era miezul zilei înainte de Crăciun - se aștepta ca nimeni să nu fie acasă, dar avea noroc pe jumătate. Prima ușă la care ciocăni avea o mică balustradă în față și o rampă la prima treaptă. Îi răspunse o femeie micuță și în vârstă sprijinită în cadru, cu părul argintiu făcut permanent în bucle foarte mici. Îi prezentă legitimația. Femeia făcu un pas în lături și îl invită să intre, după care îl priponi în fața aragazului și-l puse să facă ceai. Nu s-ar fi bucurat mai tare să-l vadă nici dacă ar fi fost Moș Crăciun.

— Sunt tare singură uneori, îi spuse, fără compătimire însă. Joia merg întotdeauna la clubul pensionarilor și mă amuz teribil. Măine avem petrecere de Crăciun.

— Am câteva întrebări, și se așeză cu ceaiul, în timp ce o farfurioară se balansa ciudat pe marginea scaunului. Bătrâna insistase să servească prăjitura *Battenberg* păstrată în dulap.

— Despre femeia ucisă în metrou? se animă ea și își împinse capul înainte, avidă de informații. Aia cu nume străin. O știu de când era o fetișcană, mereu plină de ea și arogantă cu băieții. Ricky Butt pusese ochii pe ea, dar Val amenința că n-o mai lasă să mai calce la Coble.

— Ricky Butt? insistă Joe, iar femeia își dorea, evident, să vorbească. Îi amintea lui Joe de bunica lui.

— Of, ce s-a întâmplat acum n-are a face cu el, spuse ea scuturând din cap. Val a fost proprietăreaşa barului ani de zile, dar a murit demult, iar el a plecat din Mardle când era puşti. Iartă-mă, scumpete, îi spuse zâmbind, nu te interesează pălăvrăgeala mea. Cum pot să te ajut?

— A avut loc o altă crimă, explică el.

— Da? şi ochii i se măriră de curiozitate.

— Dee Robson, locuia la ultimul etaj. O cunoaşteţi?

— Oh, fata acea! Peggy Jamieson locuieşte vizavi şi viaţa ei e un calvar. Tropăieli pe scară la orice oră din zi sau din noapte şi tot felul de indivizi bubuind în uşă. A spus şi la poliţie, şi la primărie, dar degeaba. Deşi nu era vina lui Dee, să ştii, spuse şi îşi atinse capul într-o parte. Am cunoscut-o pe maică-sa şi era şi ea niţel scrântită, deşi nu la fel de rău ca Dee. Pe vremuri, astfel de oameni erau ţinuţi în azil, remarcă ea şi Ashworth nu putea spune dacă era o afirmaţie sau un regret.

— Dee e moartă, îi explică el. Credem că a murit ieri în apartamentul ei. Aţi auzit sau aţi văzut ceva suspect?

Femeia dădu din cap cu părere de rău.

— Am fost plecată ieri toată ziua. M-a luat fii-meia la ei la masă.

Joe mai rămase câteva minute pentru încă o felie de prăjitura. Vera nu era singura capabilă de compasiune. Următorul apartament cu cineva acasă era la etajul al doilea. O femeie de vreo 30 de ani, cu un copilaş agăţat de picioarele ei. Nu îl invita în casă:

— Am spus deja tot ce ştiam despre femeia omorâtă la metrou.

— O cunoşteţi pe Margaret Krukowski?

— Nu, dar când mi-au arătat poza mi-am dat seama că am întâlnit-o pe scări de câteva ori. Asta le-am spus.

Copilul începu să scâncească.

— Probabil că ar fi mai bine să vorbim înăuntru, spuse Joe. N-aş vrea să prindă copilaşul vreo răceală.

Apartamentul arăta exact ca al lui Dee, dar avea covoare pe jos şi considerabil mai multă mobilă. În camera de zi trona o cutie impresionantă de jucării colorate din plastic.

Televizorul era pornit la o emisiune pentru copii. Pe femeie o chema Jodie și nu prea agreea poliția.

— Locuiești singură cu copilul?

— De când mi-ați aruncat bărbatul la zdup.

Evident, aici n-avea să primească ceai și prăjitură.

— Dee Robson...

— Ce-i cu ea? i-o tăie Jodie - era o femeie slabă, cu o figură furioasă, ca de șoarece și cu ochii înguști.

— E vecină cu tine.

— Au adus-o cei de la asistența socială. Toate băbățiile din bloc ar vrea s-o zboare de aici, adăugă ea și așeză copilul pe jos, care își găsi de lucru cu un trenuleț din cutia de jucării.

— Tu ce părere ai?

Ea ridică din umeri:

— Trăiește și lasă-i și pe alții s-o facă.

— Nu te deranja că aducea tot felul de indivizi dubioși în bloc?

Femeia hohoti strident:

— Ai cunoscut-o? Cam câți bărbați crezi că era în stare să atragă? Poate pe ăia prea beți ca să mai poată urca. Pierde vremea pe la Coble fiindcă oamenilor de aici le e milă de ea și îi cumpără de băut. Poate acum ceva ani mai era în stare de ceva, dar în ultima vreme a devenit ciuca miștourilor.

— Ești în domeniu?

— Am fost, m-am reformat. Poți să-mi verifici cazierul dacă nu mă crezi.

— Dee a murit, continuă el. Bănuim că a fost ucisă ieri după-amiază.

— Biata vacă, șopti ca pentru sine și luă copilul în brațe, sărutându-i părul. Era nebună de legat, dar nu merita asta.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— N-am văzut-o de câteva zile, dar am auzit-o ieri. Stă deasupra și tavanul ăsta parcă-i de carton. De obicei, nu e prea mult zgomot, doar televizorul; și eu îl am pornit toată ziua.

Se așeză pe canapea cu copilul încă în brațe și rămase

privind la prezentatorul emisiunii pentru copii, care imita un leu.

— Ce-ai auzit ieri? O ceartă, oameni țipând?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse ea dând din cap. Pusese muzică. Poate la televizor, dar era dat tare. Tocmai îl culcasem pe Alfie și mi-era teamă că mi-l trezește. Am bătut în tavan cu coada măturii și s-a oprit. Cred că a plecat, fiindcă am auzit-o coborând.

— Dar n-ai văzut-o?

Jodie îl privi îngrozită:

— Oh, Doamne, crezi că, de fapt, pe scări era criminalul?

— Posibil. Pe la ce ora se întâmpla asta?

Scutură din cap, ca și cum timpul ar fi fost complet irelevant pentru ea.

— N-am văzut nimic, nu m-am uitat pe geam.

O lăsă mai departe pe canapea, cu fiu-său în brațe, privind fix la televizor.

Peggy Jamieson îl aștepta și știa bine cine e. Probabil o sunase prietena de la parter și, oricum, scara colcăia de-acum de tot felul de oameni, iar banda de protecție alb-albastră se întinsese peste tot, blocând mare parte din acces. Ashworth se strecură pe sub bandă, îl salută pe polițistul de pază și ciocăni la ușă. Nici urmă de Vera la locul crimei. Peggy deschise și, imediat, începu să trăncănească. Era mică și grasă, probabil foarte chinuită de cele trei etaje pe care trebuia să le urce.

— N-ar fi trebuit s-o lase să locuiască aici, femeia nu era în stare să aibă grijă de ea.

Apartamentul sclipea de curățenie. De la fereastră se vedea barul Coble și, dincolo de el, portul. În spatele barului, un tip căra o ladă cu ambalaje în curte. O vreme, Joe o lăsă să trăncănească singură.

— De cât timp stătea Dee Robson aici?

— De vreo șase săptămâni, suficient cât să-mi dau seama că nu ne putem înțelege. Obişnuia să apară beată criță la orice oră, să aducă bărbați, iar casa aia e o cocină, am văzut asta de fiecare dată când deschidea ușa.

Starea apartamentului părea să o deranjeze mai tare decât apucăturile lui Dee.

— Cam câți bărbați veneau la ea?

— Nu *foarte* mulți, dar nu stau numai acasă și nici nu-s așa de băgăcioasă ca alții.

Joe se gândea că reputația lui Dee ajunsese în strada Percy înaintea ei și că impresia lui Jodie despre abilitatea substanțial diminuată a fetei de-a mai atrage bărbați era, probabil, corectă. Se întrebă cine era Jason, cel care o dusesse pe Dee cu metroul în ziua morții lui Margaret. Fusesse foarte beat sau doar disperat? Îi dăduse cu piciorul, evident, imediat ce își revenise din beție. Îi zâmbi lui Peggy.

— Ieri ați fost acasă?

— Da, toată ziua.

— Ați remarcat vreun vizitator la Dee?

— Dumneata ai fost la ea, răspunse repezitor, dumneata și grășana, v-am văzut de la geam.

— Am fi putut merge la oricare dintre apartamente. Joe se gândi că Peggy era exact genul de martor pe care și-l dorea Vera.

— Ați fi putut, dar n-ați făcut-o.

— După noi a mai venit cineva?

Femeia dădu din cap.

— Mai târziu a început *Countdown*. Nu-mi mai place la fel de tare de când a murit vechiul prezentator, dar încă mă uit în fiecare zi.

— Ai auzit vreun zgomot ciudat?

— Nu, îi spuse ea, iar Joe își dădea seama că femeia și-ar fi dorit să îi fie de folos.

— Între apartamente e casa scării, iar auzul meu nu mai e la fel de bun ca altădată. Poate că e mai bine, la câte se întâmplau alături.

Joe se ridică. Și-ar fi dorit s-o audă spunând că-i pare rău că Dee e moartă, chiar și Jodie regreta în felul ei. Apoi se gândi că, poate, Dee îi provocase numai probleme femeii, iar el începea să se înmoaie ca Vera și nu era cazul.

Capitolul 21

Vera așteaptă ca locul crimei să fie izolat și porni în goană pe scări. Alergatul nu era punctul ei forte, așa că fu nevoită să se oprească să-și tragă răsuflarea, timp în care îi strigă polițistului de serviciu:

— Spune-i sergentului Ashworth că am plecat la Holypol și ne vedem mai târziu!

Nu mai putea deloc să respire și nu era deloc sigură că vorbele sale fuseseră suficient de puternic rostite astfel încât să și ajungă la urechile polițistului. La prima încercare de a găsi locul, trecu fix pe lângă „Adăpost”. Nu considera utilă prezența navigației în mașină - mai mult de furcă decât de ajutor. Deja se apropia seara, iar peisajul rustic din jurul casei era acoperit de păclă, fiind foarte ușor să ratezi intrarea. Vera înțelegea acum de ce Dee nu se acomodase la viața în „Adăpost”. Dacă, la doar câteva stații de metrou de Mardle, se simțea pe teritoriu străin, locul ăsta era complet în afara zonei ei de confort. Era un spațiu larg deschis pe coastă, unde vântul sufla cu tăios direct din Scandinavia și numai dealurile Cheviots reușeau să spargă linia orizontului. Parcă *Rover*-ul direct în curte, lângă un minibus albastru, și respiră adânc de câteva ori, să-și astâmpere gândurile. Se avântase aici mai mult mânată de un puternic val de indignare, furioasă din cauza sorții lui Dee, dar acum era cazul să se adune și să-și gândească strategia pentru întâlnire. Încă se gândea când auzi o scurtă bătaie în geamul mașinii. Deschise portiera. Femeia era plinuță și veselă, iar Vera îi recunoscuse imediat vocea de la convorbirea pe care o avuseseră mai devreme.

— Te-ai rătăcit, ai nevoie de indicații să ajungi înapoi în oraș? E o fundătură aici, să știi, deși pe unele hărți apare că ar fi drum.

— Nu m-am rătăcit, îi spuse și coborî din mașină.

Simți din nou înțepeneala din genunchi. Și se mai spune că mișcarea face bine.

— Am ajuns exact unde voiam să fiu. Cred că l-ai

cunoscut deja pe colegul meu, Joe Ashworth.

— Și dumneata ești? se interesă Jane Cameron cu un ton defensiv, deși zâmbetul nu-i pierise deloc.

— Eu, scumpete, sunt șefa lui, Vera Stanhope. Am vorbit mai devreme la telefon.

— Și ți-am explicat foarte clar că nu am locuri libere la „Adăpost”.

Răspunsul veni rapid și direct, femeia nu era învățată să i se pună vorba la îndoială. Vera flutură din mâini.

— Nu mai e cazul, oricum.

— Ați găsit altă soluție de cazare, constată Jane ușurată. Asta e bine.

— Nu mai e nevoie de cazare, continuă Vera. Dee Robson e moartă.

Au continuat discuția în biroul lui Jane Cameron. Casa părea neobișnuit de tăcută.

— Unde sunt rezidentele?

— Majoritatea sunt plecate în oraș la cumpărături de Crăciun. Nu le ținem închise aici, să știi.

— Cum ajung aici?

— Avem un minibus. Eu le duc până la stația de metrou din Mardle și ele mă sună să vin să le iau.

În conversație se simțea ostilitate. Joe ar fi considerat că sunt doar două femei puternice care, pur și simplu, își marchează teritoriul, dar Vera se gândea că lucrurile merseseră mult mai departe de-atât.

— Am găsit-o pe Dee Robson în apartamentul pe care i l-a repartizat asistența socială când ai dat-o afară de aici, deschise Vera discuția. Zăcea pe spate, cu un cuțit de bucătărie înfipt în gât, într-o baltă de sânge.

— Și eu sunt de vină că a murit, fiindcă n-am vrut s-o primesc înapoi?

— Nu, murise deja când te-am sunat, spuse ea, după care își strânse ochii și tonul vocii îi deveni grav. E vina ta că ai dat-o afară de prima dată. Chiar o credeai în stare să se descurce singură în lumea asta mare și rea?

— Nu e treaba mea, i-o tăie Cameron și se aplecă peste

birou, spre detectiv. Treaba mea e să mă ocup de locul ăsta și de persoanele care stau aici. Să fac lucrurile să funcționeze cum trebuie. E o comunitate care are un scop terapeutic, care le ajută pe femei să-și recapete echilibrul și independența înainte să se întoarcă la viața lor reală. Una dintre rezidente este elevă de liceu, care a nimerit într-o companie proastă, a fost abuzată psihic și a încercat să se sinucidă. Ultimul lucru de care avea nevoie era s-o vadă pe Dee Robson beată și urlând în toiul nopții, sau bărbați care dădeau târcoale noaptea cu taxiul, în căutare de victime drăguțe și prostuțe. Dee nu avea să fie niciodată independentă. Am primit-o oricum împotriva voinței mele, ca pe un caz de urgență. Știam că nu o putem ajuta și că nu se va integra aici. Am stabilit de la început că nu va sta mult, iar asistentul social a știut chestia asta.

— Doar că, odată ce Dee a fost plasată aici, asistența socială nu i-a mai căutat un loc potrivit, continuă Vera, încercând să înțeleagă cum funcționează sistemul. Și sistemul judiciar obișnuia să se joace de-a pasatul responsabilității ca pe un cartof fierbinte: cel care se trezește cu infractorul în grijă când muzica se oprește rămâne să ducă procedura până la capăt.

— Cam așa. Din acel moment, clientul *lor* a devenit, de fapt, problema *mea*.

Își zâmbiră reciproc, un moment scurt de recunoaștere. Vera înțelegea acum de ce Jane refuzase să o primească pe Dee înapoi, fie și numai de sărbători. Un funcționar social delăsător ar fi oftat de ușurare și Jane n-ar mai fi scăpat de ea niciodată.

— Speram ca serviciile sociale să găsească o soluție mai bună, adăugă Jane. Și mi-a părut rău să aud că au lăsat-o de izbeliște într-un apartament mizerabil, fără niciun ajutor. Dar nu o puteam primi înapoi și orice contact cu ea ar fi însemnat să îmi asum această responsabilitate. Margaret m-a acuzat că sunt un monstru și că m-am spălat pe mâini de Dee. Chiar a adus-o la târgul nostru de Crăciun, cu două săptămâni în urmă, încercând să-mi demonstreze ceva cu asta. Hai la bucătărie, să fac un ceai.

Sunase ca o ofertă de pace și Vera o urmă.

— Bănuim că a fost ucisă ieri după-amiază. Știi unde erau toate fetele pe la acel moment?

— Mă tem că nu știi, mărturisi Jane și adăugă pliculețe de ceai. Nu eram aici. Dar nu le stă în fire să se plimbe prea mult și ar fi trebuit să meargă până la șosea, să prindă o rată. Mă îndoiesc că a mers vreuna atât.

— Tu unde erai? întrebă Vera cu ochii pe cutia de biscuiți, când Jane o deschide. Nu mâncase de prânz.

— Am fost chemată la o întrunire cu Peter Gruskin. E panicat de moartea lui Margaret și de cum ar putea să afecteze reputația administrației. Mereu caută o scuză să ne închidă. În trecut se lega de bani, dar am ajuns să ne descurcăm cu foarte puțin. Acum i se pare că a găsit un motiv mai bun.

Tăcu o vreme și reluă:

— Nu voi permite chestia asta. Pentru unele femei, suntem singurul loc în care pot fi în siguranță. În fine, după întâlnire, m-am întâlnit cu niște prieteni în Jesmond. Am fost în cârciumă, am mâncat ceva și am băut cam mult. Cam ce face toată lumea în perioada asta, bănuiesc. Am luat ultimul tren spre Mardle și apoi un taxi până aici. Laurie nu dormea. E o fată delicată, cât timp se ține departe de mașini. Mi-a spus că totul era în regulă.

— Ce părere ai de Gruskin?

Vera era la al doilea biscuit și se simțea deja ceva mai umană. Foamea o făcea de fiecare dată irascibilă.

— Nu e în largul lui în jurul femeilor, decât dacă își cunosc foarte bine locul, zise Jane și zâmbi iar. Apoi, continuă: dacă fac curat în biserică sau îi ascultă predicile cu o atenție extaziată. Altfel, nu te înțelegi cu el. Singur la părinți, cu o mamă sufocantă și un tată cleric care se credea Dumnezeu. Apoi școală de băieți, unde probabil a fost luat la mișto din greu.

Se opri o clipă.

— Mă întreb câteodată dacă unii bărbații devin niște scursuri fiindcă au fost la un moment dat chinuiți sau au fost chinuiți tocmai fiindcă erau niște scursuri

dintotdeauna.

Vera chicoti și se gândea că femeia asta nu era foarte diferită de ea. Operaau cam în același domeniu: curățau neplăcerea de pe străzi pentru ca oamenii respectabili să-și continue existențele într-o feerică ignoranță.

— Îmi pare rău, continuă Jane, n-ar trebui să fiu așa relaxată în situația de față. Două femei au murit și ambele aveau legătură cu „Adăpostul”. Căutăm un bărbat căruia nu-i plac femeile? Nu mă refer neapărat la Peter Gruskin – sunt o grămadă ca el pe-aici, plus că nu-l văd în stare de atâta violență – dar asta căutăm, pe cineva cu o ură adâncă, patologică față de femeile singure?

Vera nu răspunse imediat, preocupată să contemple bucătăria similară celei de-acasă. Ceva mai mare, evident, și mult mai curată, dar la fel de confortabilă. Avea impresia că ar fi ajuns în cele din urmă la o concluzie, dacă mai lungă puțin acest dialog. Se întreba ce-ar spune superiorul ei de această tactică ca strategie de abordare a cazului.

— Habar n-am, e posibil.

Se auzi soneria telefonului din birou, amplificată de dimensiunile casei. Jane se ridică să răspundă, iar Vera profită de moment pentru a mai înșfăca un biscuit, după care alți câțiva pe care-i îndesă într-o pungă de probe și apoi în buzunar. Când Jane reveni, Vera era deja îmbrăcată.

— Erau fetele, vor să vin să le iau. Poți rămâne aici, dacă vrei să vorbești cu ele. Ești binevenită.

Vera dădu din cap:

— Nu eu mă ocup de culegerea de informații, ar trebui să gândesc strategii, în schimb. Deși nu pentru asta am intrat în poliție.

— Ca mine.

Jane porni de-a lungul holului, spre intrare.

— Dacă aș fi rămas în asistența socială, m-ar fi dat deoparte de pe teren cu mulți ani în urmă.

Ajunseră la mașini, Vera se opri o clipă:

— Vrei, te rog, să vorbești tu cu rezidente? În tine au

încredere și, cu siguranță, nu se simt foarte bine în preajma poliției. Orice bârfă, amănunt... orice. Iar mâine trimit pe cineva pentru un interviu ceva mai formal.

— Pe Joe cel simpatic?

— Eh, de ce nu.

Vera deschisese portiera, când se mai întoarse o dată spre Jane:

— Sfătuiește-le pe fete să fie ceva mai atente, să nu hoinărească de capul lor prin Mardle.

Jane aprobă din cap și porni mașina. Era întuneric deja și farurile minibusului rătăceau pe ținutul umed al fermei, până la șosea.

Echipajul se adună la secția de poliție din Kimmerston pentru ședința de seară. Pe panou apăruseră și mai multe fotografii: cadavrul lui Dee Robson. *Nici urmă de demnitate în moarte, la fel ca și în viață*, gândi Vera. Singura poză de când era vie o arăta în compania lui Margaret Krukowski, făcută într-o cabină de probă, în timp ce ambele femei zâmbeau. Margaret, cu 35 de ani mai în vârstă, reușea să fie mai atrăgătoare ca Dee. *Biata fată, știu ce-nseamnă asta*, reflectă Vera din nou. Poate că făcuseră poza când merseseră la cumpărături în Newcastle. Găsiseră poza în geanta lui Dee, alături de 4 lire și 30 de penny. Vera își privi colegii. Joe Ashworth nu era printre ei, dar trebuia să înceapă.

— Așadar, ce noutăți avem? Două femei, ambele izolate, conexiunea lor fiind „Adăpostul”, unde Margaret muncea ca voluntar, și zona geografică: locuiau la două minute una de cealaltă în Mardle. Și faptul că se aflau în același metrou când Margaret a fost omorâtă. Are vreo relevanță chestia asta? Oare ambele au văzut ceva ce nu trebuia sau, poate, Dee l-a recunoscut pe ucigașul lui Margaret? Opinii?

Se uită în sală. Toți păreau debusolați și fără chef. Holly ridică ușor mâna.

— Hol?

— În afară de zona geografică, nu au mare lucru în comun, ce-i drept. Vreau să spun că Margaret era o tipă

educată. De ce prefera, totuși, să-și petreacă vremea cu Dee?

Disprețul ei era evident și Vera ar fi vrut să urle la ea. Ce credea, că Dee Robson își dorea cu disperare să trăiască așa? Crezi că avea de ales, Holly, asta îți imaginezi? Pe de altă parte, știa că Holly are dreptate, într-un fel, și nu era momentul să le dea colegilor lecții de viață.

— Bună observație, Holly. Idei?

— Krukowski era o tipă credincioasă, poate era felul ei de a se îngriji de păcătoși, interveni Charlie încercând să facă o glumă, dar ratând, de fapt, ideea.

— De ce nu? Nu întâlnim prea multe persoane de acest fel în viață și unii dintre ei sunt chiar extrem de generoși și dedicați.

Ușa se deschise și Joe se strecură înăuntru.

— Ai vești pentru noi, Joe?

Făcuse remarca pentru a-i arăta că-i observase lipsa. El zâmbi și inima ei tresăltă. *Ah, micul meu Joe, favoritul doamnei profesoare, ce vești ai pentru mine?*

— Am vorbit cu băieții care se ocupă de telefoanele cu publicul și au apărut ceva informații de ultim moment.

— Păi, nu le ține pentru tine.

— Jason, tipul care a dus-o pe Dee acasă la el cu metroul în ziua morții lui Margaret, tocmai a luat legătura cu noi. A văzut poza lui Dee la știrile de seară, dar a așteptat să plece prietena lui ca să poată suna.

— Și? Vera era înnebunită de emoție.

— A confirmat povestea lui Dee. Tocmai a fost concediat de la o fabrică din Mardle, *Mardle Foods*, adăugă el, consultând notițele. Produc prăjituri pentru supermarket. I se încheiase tura la ora unu și a plecat în Mardle cu singurul țel de a se îmbăta copios. Și-a atins obiectivul cu brio. Dee a reușit cumva să-l agațe și a luat-o cu el acasă. Când s-a mai trezit puțin, și-a dat seama că nu era chiar o idee grozavă și a făcut-o pachet înainte să se întoarcă prietena lui. Mai târziu a ieșit din nou la băut cu niște prieteni, care pot confirma.

Vera dădea gânditoare din cap. O crezuse pe Dee de la început și nu înțelegea cum îi putea ajuta declarația lui Jason. *Fir-ai să fii, Joe, care mi-ai dat speranțe deșarte!* Dar Joe mai avea ceva de spus:

— Am aflat unde a mers Margaret Krukowski în ziua în care a murit.

Vera se luminează toată. Trebuie să aibă mai multă încredere.

— Ei bine, curmă-ne suferința, te rog!

— S-a întâlnit cu un anume Edwin Short, la biroul acestuia din strada Gosforth. Tipul fusese plecat vreo două zile într-o excursie la Barcelona. Destul de înstărit, prietenul Short, remarcă Joe rânjind. Este avocat la firma Madburn, Liddle și Short. Margaret Krukowski l-a vizitat deoarece voia să-și scrie testamentul.

Capitolul 22

Pe Edwin Short l-au vizitat acasă, deoarece Vera nu mai avea răbdare să aștepte până a doua zi, când se deschidea biroul acestuia, iar pe Joe l-a târât după ea. Singurul loc de parcare era la capătul străzii și au mers de-a lungul grădinii în stil Edward, de unde prindeau frânturi ale vieții opulente de dincolo de garduri: o domnișoară dichisită exersând la vioară; o femeie pregătind masa pentru cină, lustruind cu grijă paharele și argintăria înainte de a le așeza meticulos pe masa neagră de lemn; un tip mai în vârstă ascultând cu ochii închiși o piesă clasică la radio. Vera și-o imaginează pe Margaret crescând într-un astfel de decor.

Edwin Short le deschise imediat. Era un tip blând și amabil, la aproape 60 de ani, cu părul grizonat și destul de elegant, cu excepția unei găuri în papucii de piele. Îi conduse în salonul cu tavan înalt, șemineu și rafturi pline cu cărți și le oferă de băut un pahar de *sherry*. Vera îl simțea pe Joe oarecum copleșit de acest decor – deh, clasele sociale britanice și diferențele dintre ele.

— O cunoșteți bine pe Margaret Krukowski? începu Vera și ridică paharul. *Sherry*-ul nu era băutura ei preferată, dar Joe conducea și era nepoliticos să refuze.

— Firma noastră asigură consultanță familiei ei, spuse Short. I-am cunoscut părinții, deși erau deja în vârstă. Tatăl meu a fost tot avocat, el a înființat firma și eu am dus-o mai departe. El i-a cunoscut mult mai bine pe cei doi, evident.

— Aș vrea să ne spuneți mai multe despre această familie, continuă Vera și se lăsă pe spătarul scaunului.

— James Nash era un om de afaceri, familia avea un lanț de măcelării în regiunea de nord-est. A reușit să vândă la momentul prielnic, înainte ca supermarket-urile să preia piața, după care a investit în proprietăți. Era un tip prudent, nu agreea riscul. A murit un om bogat. Soția lui era casnică, iar Margaret a fost unicul lor copil.

Se opri și o privi o clipă pe Vera.

— E relevant ce spun? Vă rog să mă opriți dacă bat câmpii.

— E foarte important.

— Familia s-a destrămat când Margaret s-a măritat împotriva voinței lor. O chestiune ridicolă, evident, aprecie el scuturând din cap. Trebuie să lași copiii să facă propriile alegeri. Tata credea că lucrurile se vor aranja în timp, dar Nash era un tip foarte încăpățânat și se pare că Margaret l-a moștenit în sensul ăsta. Niciodată nu au trecut peste disputa asta și nici nu cred că s-au mai văzut vreodată.

— Ce s-a întâmplat cu averea familiei? interveni Joe.

— Nu a ajuns la Margaret, în mod cert. Părinții ei au avut o sănătate fragilă și au murit bătrâni, așa că mare parte din bani s-au dus pe îngrijire de specialitate și cămine private. Am fost împuterniciți să le administrăm averea. Ceea ce a rămas a fost donat pentru tratarea cancerului.

— Ați anunțat-o pe Margaret de moartea părinților ei? continuă Joe.

Short negă din cap:

— Mi-am imaginat că locuiește încă în Polonia. Așa i-au spus părinții ei tatălui meu: că a plecat cu soțul ei pentru a începe acolo o nouă viață. Nu beneficia de avere și părea complicat să o găsesc în Polonia.

— Iar în tot acest timp, Margaret locuia într-o cămăruță în Mardle, pe strada Portului. Mă întreb dacă i-a vizitat vreodată la căminul privat.

Vera terminase *sherry*-ul și așeză paharul pe masă.

— Ar trebui să întrebați personalul de acolo. Pe mine nu m-a căutat, cu siguranță, ca să întrebe de soarta lor. V-am spus, până ce nu a sunat să stabilească o întâlnire, am fost convins că locuiește în Polonia.

Vera era uluită. Margaret Krukowski fusese o femeie de ispravă, care mergea la biserică și, cu toate astea, nu încercase niciodată să afle de soarta părinților ei bătrâni, care locuiau la doar la o jumătate de oră de Mardle. Locuiseră la aceeași adresă până să se mute într-un cămin

privat, deci i-ar fi fost foarte ușor să-i găsească. Margaret nu părea genul de femeie care să țină ranchiună cincizeci de ani. Mai ales că părinții avuseseră dreptate în privința polonezului, care o părăsise după doar doi ani de mariaj. Oare orgoliul să fi fost păcatul ei cel mare? Îi lăsase intenționat să creadă că e bine-mersi în Polonia, fiindcă nu voia să recunoască faptul că greșise sau ei răspândiseră povestea asta, ca să-i explice dispariția? Short continua să spună ce știa.

— Margaret m-a contactat din senin acum o săptămână. Recunosc că m-a uimit gestul ei. Auzisem multe despre ea, mai ales despre scandalul cu părinții. Am fixat întâlnirea pentru ziua în care a murit. Plecam la Barcelona în seara aceea și i-am sugerat să amânăm, dar ea a insistat. „Nu știu cât mai am de trăit”, mi-a spus, așa că m-am dus la birou special ca să o primesc pe ea.

Se aplecă în scaun:

— Era o femeie impresionantă, educată și atrăgătoare. Mi-a spus că e pe moarte și că trebuie să pună ordine în bunurile ei. Am întrebat-o dacă boala nu poate fi tratată, mai ales că progresele în oncologie sunt remarcabile. Nu era interesată să se lupte cu cancerul, nici să-și prelungească viața.

Vera înțelegea motivația. Nici ea nu excela în demnitate, dar ura spitalele, testele, tuburile și acele de acolo. Era poate singurul motiv pentru care făcea un efort să slăbească.

— Margaret venise să facă un testament? interveni Joe iarăși, dornic de detalii clare.

Short aprobă din cap:

— Am întrebat-o ce valoare are proprietatea ei. Mi-a spus că nu există o proprietate: „nu am urmat exemplul tatălui meu, domnule Short, nu am simțit niciodată nevoia să acumulez case.” Strânsese, însă, ceva bani și, cum nu avea rude, voia să se asigure că ajung unde trebuie.

— I-ați redactat testamentul?

Vera pricepu deodată realitatea propriei dispariții, și resimți un moment de panică. Ce s-ar întâmpla dacă ea

murea cu casa pe care încă o considera a lui Hector și cu micul depozit de bani pe care îl strânsese până atunci? Poate ea însăși ar fi trebui să stabilească o întrevvedere cu acest om discret și curtenitor și să-și pună propriile afaceri în ordine. Cum ar fi împărțit bunurile? Părea o chestiune mai greu de decis decât să cumpere un cadou de Crăciun pentru un coleg. Reveni la Short.

— Nu. În afară de o singură chestiune mai complicată, totul era clar și ar fi vrut să se încheie tot în acea vizită, dar am convins-o să aștepte să mă întorc, tocmai din cauza acelei complicații.

— Ne puteți prezenta termenii testamentului?

— În situația de față, evident. Am căzut de acord cu toate aspectele, mai puțin cu unul. Margaret Krukowski strânsese 50.000 de lire în obligațiuni la Societatea de construcții *North of England*. 10.000 de lire urmau să ajungă la prietena ei, Kate Dewar, menționează Short în timp ce-și consulta notițele, „o investiție în talent muzical”, spunea. Alte 10.000 erau donate unei case caritabile pentru femei numite „Adăpostul” și alte 10.000 de lire „vechiului meu prieten Malcolm Kerr, ca recunoștință pentru ajutorul și sprijinul acordat în acești ani”. Restul de 20.000 de lire îi reveneau lui... se opri o clipă, Deirdre Robson. Înțeleg că ea este cea de-a două victimă, de aceea v-am contactat imediat ce am aflat vestea.

Pentru moment, Vera nu era în stare să vorbească. În capul ei era un carusel de idei și întrebări. 50.000 poate părea o sumă modestă pentru un avocat, dar era uluitor de mult pentru o femeie care-și petrecuse ultimii 20 de ani pe post de cameristă, e-adevărat că extraordinară, și ajutor la bucătărie. Iar 10.000 de lire putea fi suficient pentru ca „Adăpostul” să nu fie închis. Se întreba dacă Margaret discutase cu Jane Cameron despre moștenire. Sau dacă intenționase să se răzgândească după ce Dee fusese alungată de acolo.

Short continuă:

— Complicația era în cazul moștenirii lăsate domnișoarei Robson. Banii nu urmau să ajungă direct la ea, ci la o terță

persoană, menită să-i administreze în interesul ei, să îi fie aproape, să o ajute și care să furnizeze fonduri suplimentare. Nu era o clauză uzuală și i-am explicat că am nevoie de ceva timp pentru a o formula corect.

— Numise această persoană care urma să se ocupe de Dee Robson?

Vera și-ar fi dorit teribil ca Margaret să fi fost în viață ca să-i explice toate astea; i-ar fi aplaudat generozitatea și bunul simț.

— Unul dintre beneficiari, Malcolm Kerr.

Era nedumerită. Malcolm era, de departe, printre cele mai instabile persoane din anturajul lui Margaret. Poate că spera ca responsabilitatea pentru Dee avea să-l scoată din starea de durere și autocompătimire. Short continuă:

— Nu știam dacă stabilise chestiunea asta și cu domnul Kerr. Mi se părea o sarcină destul de complicată. Mi-a spus că l-a informat, în termeni largi. I-am sugerat să obțină înainte de toate acordul lui în scris pentru acest rol.

— Cum s-a încheiat întrevederea?

— Am stabilit că va vorbi cu domnul Kerr și că îi va sugera să se întâlnească cu mine. Mi se pare că am stabilit chiar data.

Short își întoarse privirea și Vera își imaginează că regreta moartea lui Margaret, deși o întâlnise recent și pentru scurt timp, dar o admira foarte tare.

— Ce se va întâmpla acum cu banii?

Joe se grăbea să ajungă acasă. Orele suplimentare nu erau oficiale și erau, oricum, ignorate pe statul de plată. Short zâmbi trist:

— Încercăm să-i găsim posibile rude. Nu a avut copii sau rude apropiate, deci nu e o sarcină simplă. Evident, prietenii pe care ar fi vrut să-i ajute nu vor beneficia de acești bani.

Rămăseseră în mașina Verei pentru a trage concluziile întâlnirii. Strada era pustie.

— În fine, nu prea ne e de ajutor ce am aflat.

Vera pescui în buzunar punga de probe și-i oferi lui Joe

un biscuit, care refuză clătinând din cap.

— O parte dintre cei considerați suspecti avea toate motivele ca Margaret să trăiască. Dacă îi știau intențiile, evident.

Un cuplu de tineri îmbrățișați trecea pe trotuar, spre ei. Se opriră sub un felinar să se sărute.

— Cum de strânsese toți banii ăștia? Poate că, dacă s-a mulțumit cu puțin, a reușit cumva să pună niște bani deoparte pe când lucra pentru tatăl lui Malcolm. Dacă i-a lăsat într-un depozit toți acești ani, suma ar fi putut deveni considerabilă.

— Dar de ce nu cheltuia din ei? Joe nu era în stare să depășească faza asta. De ce să locuiască în două camere când și-ar fi permis propria casă?

— Poate că se simțea foarte bine acolo, răspunse Vera scuturând din cap, alături de familia lui Kate Dewar.

Își privi ceasul.

— E cazul să pleci acasă, altfel Sal o să facă păpuși cu mutra mea în care o să înfigă ace și alte chestii.

Joe tocmai deschisese portiera, când telefonul Verei începu să bâzâie. Era Holly, cu o voce triumfătoare. Vera o ascultă:

— Foarte bine, Hol, te-ai descurcat excelent! iar Holly radia la celălalt capăt.

— Despre ce e vorba? întrebă Joe fără să pară deloc interesat, dar Vera era convinsă că ardea de nerăbdare să afle.

— Holly dă dovadă de inițiativă. George Enderby, unul dintre clienții uzuali de la pensiunea din strada Portului, știi, cel cu editurile... Joe dădu din cap. Ne-a spus că merge la Newcastle cu treabă, apoi în Scoția la niște librării private. Iar în seara asta urma să se cazeze din nou la Mardle, în drum spre casă.

— Și?

Curiozitatea îl măcina pe Joe și-l făcea arțăgos.

— E, într-adevăr, agent de vânzări și unul dintre cei mai longevivi angajați, se pare. Foarte apreciat. Dar săptămâna asta nu apare cum că ar lucra. De vinerea trecută a intrat

oficial în vacanța de Crăciun.

— Deci, ce caută în Mardle?

Capitolul 23

Se adunaseră pentru informarea de dimineață și subiectul principal era George Enderby.

— De ce ar veni Enderby în nord să stea la casa din strada Portului, dacă a intrat deja în vacanță?

Vera se plimba încolo și înapoi în fața tablei. O sâcâia ideea de când primise telefonul lui Holly. Tipul nu părea să aibă profil de criminal și nu înțelegea de ce-ar minți. Privi în sală. Majoritatea celor din echipă aveau cearcăne și hainele șifonate. N-aveau vlagă. Îi târâse la birou cu noaptea-n cap.

— Ce știm despre el? Holly?

— Nu mare lucru.

Holly era în continuare bine pusă la punct și foarte atentă la discuție.

— Nu are cazier.

— Îl avem undeva pe camerele de luat vederi?

— E posibil să apară mergând alături de un alt tip pe strada Portului, spre Coble, în ziua în care a murit Margaret, dar e o filmare cu spatele a unei camere de la metrou, e greu de spus cu certitudine.

Vera se întreba dacă Holly dormise sau rămăsese toată noaptea în secție.

— În clipa asta știm unde este?

— S-a cazat ieri la pensiunea din strada Portului. Am sunat aseară și am vorbit cu Chloe, fata lui Kate Dewar. A cerut o noapte în plus, deci trebuie să plece mâine. Am solicitat unui echipaj să-i supravegheze mașina, în caz că decide s-o șteargămai devreme.

Vera se gândi o clipă și continuă:

— De ce ar mai sta Enderby în Mardle dacă el e criminalul? De ce n-a dispărut când a avut ocazia?

Charlie ridică mâna:

— Unii criminali dau târcoale locului crimei; derularea anchetei îi incită teribil.

Vera putea să creadă varianta asta. Enderby, cu

poveștile lui cu spioni, urmărind cum se desfășoară acțiunea chiar sub nasul lui și sperând să fie mai isteț și cu un pas înaintea poliției. Luă o decizie:

— Hol, continuă treaba bună pe care o faci aici. Orice legătură între Enderby și Margaret sau Dee – trebuie să aflăm de ea cât mai repede. Mi-a spus că a contribuit de câteva ori cu bani la acțiunile caritabile ale lui Margaret. S-a implicat și mai direct, poate a mers la „Adăpost” sau s-a întâlnit la un moment dat cu Dee? Hai să legăm punctele astea. Joe, tu vii cu mine.

— Unde mergem?

— La Coble. Dacă Enderby se îndrepta într-acolo în ziua morții lui Margaret, probabil acolo s-a oprit. Hai să aflăm chestia asta.

Barul era închis. La intrare se adunase o grămadă de mucuri de țigară și duhnea a bere stătută. Înăuntru, o femeie scundă împingea alene un aspirator, la fel de înalt ca ea. Vera bătu în geam, dar femeia o auzi abia când opri mașinăria. Dădu din cap și arătă spre ceas. Vera își propti legitimația în fereastra îmbâcsită și, în cele din urmă, ușa se deschise.

— Dumneata te ocupi de local?

— Neah, eu doar fac curat.

Era nervoasă. Vera o bănuia că muncește la negru, cash, dar cere în continuare ajutoare sociale.

— Cine-i șefu’?

— Lawrence. Locuiește în apartamentul de deasupra.

— Cheamă-l, scumpete! După care poți să-ți vezi de treabă.

— Deschid ușa și poți urca singură.

Era slabă și filiformă ca un copil de zece ani. Avea nicotină pe degete și era disperată să tragă un fum. O să iasă la intrare cu o țigară imediat ce avea să scape de ei. Îi conduse prin salon la un hol dosnic și scoase din buzunarul șortului un set de chei. Vera se gândi la un gardian de închisoare la ora închiderii. Lawrence abia se trezise. Purta pantaloni de trening și o vestă și era în picioarele

goale. Vera ciocănise la ușă în capul scărilor, cu Joe imediat în spatele ei. Probabil că o aștepta pe femeia de serviciu, care să-i ceară bani sau perii noi.

— Cine sunteți?

Era un tip masiv, dar oarecum blajin. Vera ar fi înjurat ca un birjar dacă cineva i-ar fi apărut așa la ușă, atât de devreme. El se dădu în lături și le făcu loc să intre. Fereastra avea priveliște spre strada Portului și mare.

— Erai în bar în seara în care Margaret Krukowski a fost găsită moartă în metrou?

— Lucrasem înainte, dar terminasem când au apărut știrile. Venise cealaltă tură la bar și eu urcasem deja aici, în pauză.

— Era destul de liniște în bar în seara aia, nu?

— Da, mai nimeni. Se anunțase zăpadă și toți se grăbeau să ajungă acasă.

Se sprijini de fereastră și se întoarse să privească afară.

— Așadar, ți-ai aminti persoanele care-au fost în seara aia, nu-i așa?

— De cei care erau mai devreme, cum spuneam, nu știu cine a venit mai târziu. Metroul s-a blocat iar oamenii nu mai puteau ajunge în oraș, așa că s-au îngrămădit toți aici.

— George Enderby, continuă Vera.

El nu răspunse imediat, așa că Vera continuă:

— E unul din clienții obișnuiți la casa lui Kate Dewar.

Lawrence dădu din cap în semn că-l știa.

— Da, a fost în seara aia pe aici cu un prieten. Mai în vârstă și cam morocănos.

— Malcolm Kerr?

— Neah, el a venit mai târziu și s-a îmbătat strașnic. Nu-l știu pe tipul cu care era Enderby.

— Dee Robson era pe acolo? Știm că a ajuns ceva mai târziu în după amiaza aia și a agățat un tip pe nume Jason. După care a revenit ceva mai târziu.

Vera și-o aminti ieșind din bar, împleticindu-se în batjocura celor dinăuntru. Lawrence se gândi câteva clipe.

— Nu cred că a fost aici în același timp cu cei doi. Ei au stat singuri în salon.

— Despre ce vorbeau?

— Habar n-am, zise el scuturând din cap. Cânta muzica și ei se așezaseră tocmai în colțul opus. Când m-am dus să iau paharele, au tăcut.

— Dar sigur ți-ai făcut o impresie despre starea lor. Cred că ai deja un instinct pentru asta, să observi atmosfera din bar, să potolești scandalagii.

Lawrence chicoti.

— Neah, nu era cazul cu ei. Doi tipi simpatici la un pahar de vorbă. Unul dintre ei era supărat rău, la un moment dat a plâns.

— Care din ei?

— Cel de care ai întrebat, George Enderby.

Creierul Verei începea să duduie. George n-avea cum să plângă moartea lui Margaret, fiindcă ea trăia încă în acel moment și era pe drum spre biroul avocatului din Gosforth, să discute despre testament. Poate că vorbise cu George și îi spusese că e pe moarte, dar el n-ar fi avut atunci niciun motiv să mintă. Chiar și așa, ar fi avut timp să conducă până în Gosforth, să o urmărească pe Margaret în metrou și s-o omoare. I-ar fi rămas suficient timp să se întoarcă la mașină și să revină în casa din strada Portului, chiar înainte de apariția Verei și a lui Joe. Și-l amintea în seara aceea, atât de încrezător, de plăcut și de amabil. Nicidecum atitudinea unui criminal. Și nici cea a unui om care plânsese într-un bar cu câteva ore înainte.

— Chiar n-ai idee cine era celălalt tip?

Joe își pierdea din nou răbdarea, în vreme ce Vera privea pe fereastră cu gândurile rătăcite.

— L-am mai văzut pe strada Portului, spuse Lawrence. Iese în larg cu Malcolm Kerr și merg pe insulă mereu. Face cercetări sau așa ceva.

Mike Craggs, alt mincinos. Spusese că plecase acasă în Valea Tyne imediat ce revenise de pe insula Coquet.

Vera se gândi ce oameni proști erau Enderby și Craggs. Nu-i vedea drept criminali, de ce mințiseră oare? Doar dacă nu era o mare conspirație și toți suspectii jucau un rol în ea. Zâmbi - luase obiceiul lui Enderby să creeze fantezii

și aventuri uluitoare.

— Mulțam, ai fost de ajutor.

Lawrence nu întrebă nimic despre anchetă, iar Vera îi aprecia blândețea și lipsa de curiozitate. Ar fi fost un preot mult mai bun ca Peter Gruskin.

— Vă conduc, le spuse și porni în fața lor, lăpăind cu tălpile goale ca un urs.

La parter era liniște. Femeia de serviciu ajunsese la toalete. În salon, trona tabloul unei femei corpolente. Se apleca în față, cu coatele pe bar. Nu era un tablou grozav, dar lăsa impresia unei persoane încrezătoare și oarecum excentrice.

— Cine e în tablou? se interesă Vera în trecere.

— Val Butt, zâmbi Lawrence. Ea a condus barul ani de zile și eu am preluat de la ea. O tipă aparte, teribil de aprigă. Încă mai circulă povești despre ea.

În stradă, dimineata era pe sfârșite. Femeile se instalaseră deja în cherhanale în pregătirea mesei de prânz. Vera îi telefona lui Holly.

— Spune-mi că ai aflat ceva despre Margaret și Enderby.

Privi de-a lungul străzii și observă că mașina era la locul ei. De ce stătea o zi în plus? Poate că ancheta unei crime chiar îl incita teribil și mergea de la o scena a crimei la alta, ca membrii unui fan club care-și urmează peste tot formația preferată.

— Nimic relevant. Cum știm deja, a participat la târgul de Crăciun de la „Adăpost”, unde a donat câteva cărți spre vânzare și s-a costumat în Moș Crăciun. Potrivit celei care s-a ocupat de tombolă, tipul a cumpărat o mulțime de bilete și a lăsat înapoi pe raft toate premiile câștigate.

— Ai făcut o listă cu femeile care locuiau la „Adăpost” atunci?

— Bineînțeles, confirmă Holly, încă foarte mândră de succesul avut cu informația despre Enderby. Aceleași care stau și acum, cu excepția unei urgente preluate recent - o femeie bătută de soț. Între timp, femeia a obținut un ordin de restricție și s-a întors acasă. Dee Robson a participat și

ea la târg. Margaret a luat-o cu ea pentru o masă caldă.

Vera își amintea cuvintele lui Jane Cameron: „Nu doar pentru masă, ci ca să demonstreze ceva.”

— Șefa? Holly o striga nerăbdătoare.

— Vezi dacă poți să dai din nou de profesorul Craggs. Trebuie să vorbim din nou cu el.

Închise telefonul și porni în jos pe strada Portului. Joe Ashworth o urmă la scurt timp.

— Nu poți lua în calcul cu adevărat că Enderby și Craggs au plănuit o crimă, nu?

O credea nebună.

— M-au mințit, spuse ea, amândoi m-au mințit.

— Oamenii mint în ceea ce declară poliției din tot felul de motive.

— Ei nu aveau astfel de motive.

Se opri brusc, să-și tragă sufletul.

— Nu aveau motive să mă mintă pe mine!

Capitolul 24

Kate era la cafea cu Stuart în bucătărie, când se auzi un ciocănit în ușa, atât de tare că sări în sus teribil de speriată. Se bucurau de o dimineată în tihnă. George Enderby luase micul dejun în sala de mese, ca de obicei, după care dispăruse. Copiii erau pe afară. În casă era liniște, cum rareori se-ntâmpla, iar Kate se gândea că așa ar putea fi viața lor de-acum înainte, tihnită și plăcută. Și atunci se auzise acea bătaie groaznică la intrare, iar Stuart își ridică încruntat privirea din ziar.

— Mă duc eu? dar părea instalat așa de comod și oarecum în vârstă în lumina rece a bucătăriei, așa că se ridică ea și îl sărută pe frunte în trecere, simțindu-i pielea uscată.

Privi prin fereastra din hol înainte să deschidă și-i recunoscă pe polițista grasă și ajutorul ei de încredere.

— Îmi pare rău să te deranjez, scumpete, putem intra?

Nu termină fraza că Vera era deja înăuntru, cu tânărul în urma ei. Kate se întreba cum s-o simți băiatul ăsta, permanent în umbra grășanei.

Vera se opri în hol, frecându-și mâinile din cauza gerului, ca și cum ar fi stat afară de ore întregi, nu doar de câteva minute.

— Mă întrebam dacă am putea mânca micul dejun la tine. Cu plată, evident. Așa e procedura. În ziua de azi, și un cartof prăjit se poate interpreta: mită, corupție, adăugă Vera zâmbind, iar Kate se întreba dacă era singurul scop al vizitei – dacă îi deranjaseră dimineța perfectă doar ca să le pregătească ouă și șuncă.

Sau era o glumă proastă? Își amintea sperietura când le auzise bătaia în poartă și se înfurie. Obraznica asta de muiere! Nu-i venea să creadă – o străină ajunsese să-i invadeze casa și să ceară micul dejun. Pe de altă parte, era la fel de greu de crezut că două femei fuseseră ucise în orașul lor. Vera continua să vorbească:

— Nu ești singură, nu? Credeam că mai ai încă oaspeți.

— Doar pe George, îi spuse, George Enderby.

— Ah, mi s-a părut că îi văd mașina afară. N-am fi intrat dacă știam că ai zi liberă.

Merse mai departe în casă, privind în jurul ei.

— Domnul Enderby e pe-aici? întrebă Vera cu nepăsare, dar Kate înțelegea că e ceva important.

— A ieșit.

— Da? cu aceeași indiferență. Dar mașina e aici.

— S-a dus în oraș cu metroul.

— A spus unde merge?

Privirea Verei devenise aprigă și nu se mai punea problema micului dejun. Fusesse doar un pretext ca să treacă de ușă.

— La o librărie sau așa ceva. A zis ceva că se duce să rezolve o problemă și să viziteze un loc unde cărțile sunt apreciate cum se cuvine, înainte să-și reia mâine drumul spre casă.

George menționase ceva la masă, dar Kate nu-l băgase prea mult în seamă.

— La librăria *Lit&Phil*?

— Exact, confirmă Kate și se gândi că Vera era un fel de vrăjitoare de ghicise imediat numele locului. Cum de-ai știut?

— E un loc preferat de iubitorii de cărți, explică Vera și zâmbi larg. De cei singuri și oarecum scrântiți. Știu bine locul, am card de membru.

Din nou tăcere.

— Crezi că îi poți arăta lui Joe camera domnului Enderby? Eu trebuie să mă întorc la lucru.

Kate ezită. Nu îi era simplu să i se împotrivească polițistei grase.

— Nu pot să fac așa ceva, ar fi o invadare a intimității lui.

— E casa ta, scumpete, dacă avem acordul tău, nu e nevoie de mandat.

Rămaseră o clipă privindu-se unii pe alții și Kate cedă, în cele din urmă. Nu îi datora nimic lui George Enderby și, dacă chiar era implicat în aceste crime, era datoria ei să

coopereze cu poliția. Se întreba ce ar crede Stuart despre asta. Ar fi de acord, evident. De fapt, tipul ăsta chiar avea așa ceva, tulburător, cumva.

Kate își luă cheile din bucătărie și, când reveni la intrare, Vera dispăruse. Era greu să-ți imaginezi că o asemenea femeie corpolentă se putea mișca atât de ușor și de rapid. Sergentul o urmă pe scări și așteptă în tăcere să deschidă ușa camerei. Se aștepta să fie expediată de acolo, în schimb el îi făcu semn să intre prima. Poate că avea nevoie de ea ca martor. Kate nu intrase să facă curat, dar camera era îngrijită ca întotdeauna, cu pătura trasă ca să se aerisească patul și cu cana așezată frumos pe tavă, lângă ceainic. Geanta de voiaj a lui George era deschisă pe podea, într-un colț. Părea că nu se deranjase să despacheteze de data asta, ceea ce era neobișnuit la el. În mod normal, își așeza pe umeraș cămășile și sacoul imediat ce ajungea. „Când ești agent de vânzări, Kate, prima impresie contează întotdeauna”, îi spunea. Lângă geanta de voiaj se afla trolerul cu cărți. Sergentul îl așeză pe podea și-l desfăcu. Înăuntru se aflau o pereche de blugi și un pulover, o pereche de cizme și o jachetă de fâș.

— Da' unde-or fi cărțile? se întreabă Kate cu voce tare.

— Ce cărți?

Sergentul se uita la ea, încă îngenunchiat pe podea și puțin încruntat.

— În troler transportă întotdeauna exemplare din cărțile pe care le prezintă distribuitorilor.

Detectivul nu spuse nimic. Își îndreptă atenția spre sertare, dar toate hainele lui George erau în geanta de voiaj. Joe Ashworth o goli cu atenție, așezând fiecare obiect pe pat, dar nu descoperi nimic interesant. Verifică și baia, după care reveni la Kate:

— Ne-ați fost de ajutor, mulțumesc, îi spuse, iar figura lui nu trăda nicio impresie. Ar fi vrut să-l întrebe dacă îl bănuiau pe George de crimă.

— Știți, am copii, o fată, adăugă Kate. E în regulă dacă domnul Enderby rămâne aici la noapte? și remarcă imediat isteria din propria voce.

Joe ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu avem dovezi concrete împotriva domnului Enderby. Credem că ne poate ajuta în anchetă.

Cumva, răspunsul nu o liniști deloc. La capătul scărilor, detectivul îi întinse din nou mâna și îi mulțumi. Putea trece oricând drept unul dintre clienții pensiunii.

Stuart era tot în bucătărie. O auzise coborând și pornise din nou aparatul de cafea.

— Ce-a fost toată chestia asta?

Nu se uita la ea în timp ce-i adresa întrebarea și Kate nu-și putea da seama dacă era cu adevărat curios să afle.

— Poliția. Au vrut să vadă camera lui George.

— Și i-ai lăsat? De data asta o privi direct.

— Da... ezită ea, la gândul că, poate, fusese, totuși lașă făcând asta. Dacă îi poate ajuta să prindă criminalul... și vocea i se curmă.

— Crezi că George poate fi criminalul? continuă Stuart și ea sesiză faptul că întrebarea nu era deloc întâmplătoare. Recunoștea profesorul din el. Folosea exact același ton și în fața clasei: „Crezi că asta este cea mai bună abordare a piesei?” Părea extrem de serios, așa că îi răspunse și ea la fel de serios.

— Nu, mărturisi, deoarece, în ciuda a ceea ce insinuase mai devreme și a ezitării din vocea polițistului, îi era imposibil să creadă că timidul și amabilul George Enderby ar putea răni pe cineva. Îl văzuse deschizând fereastra pentru a lăsa o viespe să scape. Ce motiv ar fi avut George s-o omoare pe Margaret? Iar pe Dee Robson abia dacă o cunoscuse, doar dacă n-o fi încercat să-l agațe în Coble.

— Ce vrei să spui? se încruntă Stuart.

— Dee încerca mereu să agațe bărbați în Coble, localnicii o știau și râdeau de ea.

Kate nu-și putu ascunde un zâmbet imaginându-și ce jenat trebuie să fi fost George de o astfel de abordare. Politicos și încurcat, dar îngrozit de-a dreptul.

— Vrei să spui că Dee Robson era o prostituată?

Cafeaua se oprise din picurat și îi turnă lui Kate în cană. Era șocat, iar Kate nu se așteptase ca el să fie atât de

pudic.

— Cred că da, deși nu se pricepea mai deloc, și zâmbi iar destul de nervos. Era o amatoare, nu o profesionistă.

Se gândi că glumele ar fi de prost gust în astfel de momente, femeia abia fusese omorâtă. Îi aruncă o privire lui Stuart, dar el nu trăda niciun fel de reproș. Părea cufundat în propriile gânduri.

— Ce vrei să facem azi? continuă Kate, care și-ar fi dorit o plimbare pe dealuri. Copiii anunțaseră că vor fi plecați până seara, deci nu exista pericolul de a se afla singuri în casă cu George. Plănuiau de ceva vreme să exploreze o parte din *Zidul lui Hadrian*⁴. După care puteau lua masa la un pub cu șemineu adevărat și supă de casă. Își dorea cu disperare să scape de Mardle și de strada Portului.

— Îmi pare rău, spuse el, dar se pare că am ceva treburi de rezolvat, totuși.

Se aștepta la o explicație ceva mai detaliată, dar el continua să se gândească la ale lui. Deodată, se ridică brusc, ca și cum voia să scape de ea. Se opri în dreptul scărilor:

— Pot să mă întorc mai târziu?

— Sigur.

După câteva momente de reflecție, Kate realizează că purtarea lui putea avea o explicație logică: se ducea în oraș să-i cumpere un cadou de Crăciun. De-asta era atât de secretos.

— Știi că poți veni când vrei, după care se întoarce și îl sărută.

Rămasă singură în casa imensă, Kate simțea că pierde controlul situației. Și-ar fi dorit ca Ryan și Chloe să fie acasă – Ryan să se fi întors de la atelierul lui Malcolm și Chloe să nu fi dispărut în oraș cu un prieten misterios. Voia ca toți să fie aici, unde îi putea supraveghea. Unde

⁴ Zidul lui Hadrian este o fortificație de pe teritoriul britanic ocupat de romani, a cărui construcție a început în timpul împăratului Hadrian, în anul 122. Pe lângă destinația militară, porțile din cadrul zidului serveau ca puncte vamale. În prezent există încă o porțiune semnificativă din zid. Cea mai populară atracție turistică din nordul Angliei și sit protejat UNESCO din 1987 (*n. trad.*).

erau în siguranță.

Capitolul 25

Joe traversă strada, ca să nu poată fi văzut de la fereastra demisolului din pensiune, și se întreba care să fie următorul pas. Presupunea că Vera plecase deja în oraș pe urmele lui George Enderby. Probabil îi târâse cu ea pe Holly și pe Charlie, ca martori în caz că se ajungea la tribunal. Încercă să o sune, dar îi răspunse direct căsuța vocală. Încă oscila pe trotuar, cu telefonul în mână, când ușa casei se deschise brusc și apărură Stuart Booth. Ezită o clipă și privi înapoi spre casă. Joe se aștepta ca în urma lui să apară imediat Kate, dar omul închisese ușa în urma lui și stătea pe loc, la fel de șovăitor ca el. Ca o imagine în oglindă pe cele două margini ale străzii. Într-un final, Booth luă o decizie și traversă, apropiindu-se de Joe în fața bisericii.

— Putem sta de vorbă o clipă, domnule detectiv? Am niște informații care pot fi utile în cazul morții lui Margaret Krukowski.

Joe era cu mașina de patrulă și îl conduse pe Stuart la secția de poliție din Kimmerston. Vera ar fi procedat cu totul altfel, preferând o conversație la ceai sau bere cu cartofi. Joe, în schimb, prefera calea formală, cu toate declarațiile înregistrate. Pe drumul spre Kimmerston, simți un fior de încântare. Poate că omul avea de gând să mărturisească crima – Booth era atât de tăcut și de serios. Nu scoase un cuvânt tot drumul. Joe îl privi de câteva ori pe furiș și îi remarcă privirea fixă și postura încordată. Toți mușchii feței erau încleștați. Mai întâlnise oameni ca el în regiunea de nord. Fermieri de la deal și ciobani, care nu vorbeau mult. Oameni duri, viguroși. Îi era greu să și-l imagineze în postura de muzician. Îl căutase pe Google și aflase că era pasionat de jazz. Poate că era felul lui de a se relaxa, undeva într-un bar la subsol, cântând la saxofon, cu capul pe spate, cu ochii închiși și complet absorbit de muzica lui.

— La ce instrument cânti? Întrebă fără să gândească

prea mult.

Booth îi răspunse, continuând să privească afară:

— La școală, la orice e nevoie, la pian pentru cor și fac negative ca să-i mișc pe mucoșii ăia mici. De plăcere, cânt la alto saxofon.

Joe era încântat că ghicise corect.

La secție, îi oferi lui Booth cafea de-a lor într-o cană, nu banalul pahar de carton de la aparat cu care serveau, de regulă, martorii. Era unul dintre trucurile Verei. Holly plecase în oraș cu Vera în căutarea lui Enderby, iar Charlie rămăsese la secție: un tip tăcut, căruia îi plăcea să observe, în timp ce Joe conducea, de data asta, interogatoriul. Se așezară în sala de interogatoriu, unde cuvintele păreau să se lovească pe rând de zidurile vopsite și să se rostogolească ca grindina din tavan.

Îi ceru permisiunea să înregistreze discuția, iar Booth acceptă.

— Așadar, domnule Booth, ai declarat că ai informații relevante despre Margaret Krukowski.

Booth rămase o vreme tăcut. Poate aștepta întrebările. Joe îl privea, analizând detaliile: haine - blugi, cămașă în carouri și un pulover tricotat; pantofi sport masivi, care puteau trece drept ghete; o jachetă verde din fleece, deși în sală era destul de cald. Nu părea genul să sufere de frig, dar scoaterea bluzei ar fi presupus niște mișcări, iar el nu prea se mișca mult. Un chip modelat de vreme și ochi precum ardezia.

— Margaret Krukowski a fost prostituată, începu Booth. Nu recent, din câte știu, ci cu ani în urmă. Mi-am amintit când Kate a spus ceva despre Dee Robson și am crezut că poate fi important.

În mintea lui Joe se aprinseseră artificii. *Deci nu căutau un bărbat care ura femeile, ci unul care ura prostituatele.* Se gândea ce va spune Vera despre chestia asta și, deodată, gândul că bisericoasa Margaret lucrase pe vremuri în comerțul cu sex nu mai părea așa anapoda. Șefa spusese de la început că trebuia să afle secretele lui

Margaret.

— De unde știi asta, domnule Booth?

Inspiră adânc înainte să răspundă.

— Fiindcă am apelat la serviciile ei, în mod regulat, de-a lungul multor ani.

Joe se aștepta ca omul să se oprească aici, dar el continuă. Își imagina cum se simțea un preot la confesiune: stârnit de curiozitate și, totodată, jenat și dezgustat. Booth mărturisi mai departe:

— Abia devenisem profesor, eram stângaci și timid. Îmi doream o relație, dar habar n-aveam cum să mă port. Eram ciuca miștourilor între muzicieni. Unul dintre ei mi-a dat numărul ei de telefon, continuă el, părând și acum jenat de situație. Într-o seară m-am îmbătat și am sunat-o. Nu-și spunea Margaret, evident, și n-a rostit niciodată vreun nume de familie.

— Cum se numea?

Sala era la parter și de afară se auzea în continuu freamățul străzii.

— Anna. Mi-a spus că e din Polonia, dar nu am crezut. Avea accent englez, dar se gândea că povestea îi dă un aer exotic.

— A fost măritată cu un polonez, interveni Joe, simțind nevoia să-i ia apărarea femeii, în ciuda profesiei. Deci era ceva adevărat, până la urmă.

— Mie nu mi-a spus că a fost măritată.

— N-a durat mult, vreo doi ani.

— Înseamnă că am fost împreună mai mult decât a stat cu bărbat-su, spuse Booth și se lăsă pe spate cu ochii închiși, savurând parcă ideea.

— Unde locuia?

— În același loc ca în ziua în care a murit, continuă el și deschise ochii. În apartamentul de pe strada Portului. Casa arăta altfel pe atunci, dar camerele ei erau întotdeauna curate și foarte primitive. Urcai scările pe lângă copii care chicoteau și în arome de mâncare, până ajungeai la ea. Totul era calm și primitor la ea, ca și cum ai fi intrat în altă lume. Pentru asta veneam, dar și pentru sex. Evadarea

din realitate.

— Lucra acasă? Joe era surprins. Fetele sunt foarte atente cu viața lor privată, în general.

— Căutase, parcă, un alt loc pentru a-și întreține clienții, dar se plângea de prețurile mari. Prefera să aibă încredere în clienți decât în rechinii care profitau de pe urma fetelor. Nu avea prea mulți, oricum, și plăteau bine. Merita din plin.

Joe era deodată extrem de curios de relația dintre cei doi. Și-i imaginea în mansarda din strada Portului, profesorul tânăr și timid și femeia ceva mai experimentată, care primea bani în schimbul favorurilor sexuale. Probabil Booth înțelegea ce se aștepta de la el și continuă:

— Anna era uluitoare, număram zilele s-o pot vedea din nou. Dacă mă gândesc acum, probabil nu era foarte greu să mă amețească: eram tânăr și stângaci, iar ea era mult mai experimentată ca mine. Și drăguță. Plus că era și emoția lucrului interzis. Nu am povestit nimănui despre întâlnirile noastre, nici chiar prietenului care îmi dăduse numărul ei. Iubeam întâlnirile noastre secrete și faptul că a doua zi puteam reveni la școală în postura profesorului respectabil și responsabil, fără ca cineva să bănuiască ce făcusem cu o noapte în urmă.

— De ce s-a terminat? Bănuiesc că s-a terminat, la un moment dat.

Nu și-l putea imagina pe acest om, la 50 de ani, urcând scările spre camera lui Margaret când Kate nu era atentă.

— Mi-am făcut o prietenă, domnule detectiv. Nu o persoană la care să țin cum țin acum la Kate, doar cineva cu care să împart patul noaptea. Nu era la fel de incitant ca vizitele în strada Portului, dar părea mai normal, după o vreme. Mi-am pierdut curajul odată cu tinerețea. Mă temeam că voi fi văzut. N-aș fi suportat să se afle că merg la prostituate.

— Ai cunoscut alți clienți de-ai lui Margaret? Mintea lui Joe zburda. O rază de speranță. Booth dădu din cap, negând.

— Nu. Cum am spus, cred că eram doar câțiva.

Margaret afișa o prezență absolut respectabilă în public. De câteva ori, am remarcat silueta unui om dispărând în ceață pe strada Portului în timp ce eu veneam. Dar niciun chip cunoscut, nimic care să vă fie de folos.

— Când ți-ai dat seama că Margaret locuia încă în aceeași casă?

Stuart părea ceva mai relaxat, ușurat că își spusese secretul.

— Abia când Kate ne-a făcut cunoștință: un prânz însoțit în grădină. Am fost foarte intrigat când Kate mi-a spus unde stă. Am avut o presimțire că ceva nu va fi în regulă. Speram, în același timp, să regăsesc emoțiile trecutului. Și așa a fost, deși casa nu mai era deloc aceeași. Kate vorbea adesea de Margaret, prietena care o ajuta în bucătărie, dar eu nu făceam legătura, evident. Femeia pe care o cunoscusem se chema Anna și nu o mai văzusem de 30 de ani.

— Ai recunoscut-o pe Margaret?

— Sigur, imediat, și se aplecă peste masa zgâriată. Era încă o femeie foarte frumoasă.

— Ea te-a recunoscut pe tine?

Se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Cred că da, așa sper. Am avut sentimentul că era de acord cu relația mea cu Kate. Nu am vorbit niciodată de trecut, nici chiar când s-a întâmplat să fim singuri.

Joe îl conduse apoi pe Stuart înapoi în Mardle. Se bucura de orice prilej să plece din Kimmerston și, ca și Vera, considera că Mardle era centrul anchetei lor. Ca și la ducere, păstrare tăcerea. Booth îl direcționează spre un cartier micuț la marginea orașului, o reconversie a unor dependințe de fermă, unde avea un apartament. Locul se afla în partea de vest și Joe se gândi că era la doar câțiva pași peste câmp de „Adăpost”. Mașina se opri și Booth rămase o clipă locului cu fața la Joe, așteptând parcă o confirmare:

— Probabil că am devenit suspect. Fiindcă Margaret îi putea spune lui Kate despre trecutul nostru, așa putea avea un motiv.

Joe nu știa ce să spună.

— Nu judecăm lucrurile atât de rigid, îl asigură. Oricine a cunoscut-o pe Margaret este suspect în acest moment. Dar mulțumim pentru informație, ne e de mare ajutor.

Stuart se încruntă:

— Crezi că ar trebui să-i spun lui Kate? Oricum se va afla, dacă se ajunge la proces. Mai bine îi spun de acum. Mereu m-am întrebat dacă și-a dat seama că o cunoșteam pe Margaret. Păstram o poză a ei în portofel, mi-a dat-o ca amintire când i-am spus că n-am să mai vin la ea. Dar am pierdut-o. M-am gândit că a găsit-o Kate și a luat-o, dar nu îi stă în fire să scormonească prin lucrurile altuia. O fi căzut.

Se opri brusc, teribil de trist că nu mai avea nimic care să-i amintească de Margaret. Joe credea foarte mult în onestitatea unei relații, deși erau lucruri din trecut despre care nu vorbise niciodată cu Sal. În cazul de față era, însă, o anchetă a unei crime, iar informația însemna putere. Încerca să-și imagineze figura Verei când avea să-i spună noutățile și se simțea el însuși mai încrezător. Câștiga ceva puncte pe scara aprecierii.

— E preferabil să nu mai spui nimănui deocamdată.

Ușurat, Stuart îi flutură un zâmbet și coborî din mașină.

Capitolul 26

Vera se postase în fața simetriei georgiene a librăriei *Lit&Phil* din centrul orașului Newcastle, așteptând-o pe Holly cu mintea rătăcind aiurea. Pasagerii de la Gara Centrală treceau grăbiți pe lângă ea și mașinile frâneau cu scârțâit de roți la semafor, dar ea nu băga nimic de seamă. Două femei: Margaret Krukowski, inteligentă și educată, născută în bogăție și dornică să-și regleze conturile, fiindcă era bolnavă; Dee Robson, o victimă a sorții, care avea permanent nevoie de cineva s-o îngrijească deși, până la apariția lui Margaret, nimeni nu se sinchisise prea tare de ea. Locuiau aproape una de alta, pe coasta mării, lângă linia de metrou cu care ambele circulară în seara morții lui Margaret. La fel și Joe Ashworth. Și fiica lui, Jessie. Vera se întreba dacă Joe se gândise vreodată că el și Jess ar putea fi în pericol. Dar, ce-i drept, el nu prea avea imaginație.

Holly își făcu apariția prin mulțime, la fel de elegantă ca de obicei. Intrară și rămaseră în dreptul scărilor masive de piatră.

— Ai mai fost la *LitPhil*?

Vera avea card de membru. Hector obișnuia să o aducă aici pentru ca să citească despre păsări și insecte. Dragostea pentru clădirea asta era printre puținele lucruri moștenite de la el.

— Bineînțeles, e grozavă!

Normal că știa biblioteca, Holly nu avea lacune informaționale. Sau, cel puțin, așa credea ea.

— Se pare că Enderby e aici. A plecat din strada Portului imediat după micul dejun și i-a spus lui Kate că vine aici. Hai să vedem ce are de spus.

Urcară treptele la primul etaj și deschiseră ușa, nimerind într-o sală inundată de lumina ferestrelor înalte. Toți pereții erau acoperiți cu cărți. Enderby nu se zărea nicăieri: nici la mesele de lectură, nici la bufetul unde se servea cafea. Cititorii ridicară privirea, dar reveniră

imediat la lectură. Asistenta din spatele biroului de informații o salută pe Vera, iar Holly păru surprinsă că șefa ei era recunoscută – biblioteca nu părea, totuși, un habitat natural pentru ea.

Tot căutându-l pe Enderby, Vera se panică. Poate că tipul era mai inteligent decât lăsa să pară și îi indusese în eroare. Poate că, deja, era în trenul spre sud. Se uită și în camera lăaturalnică, nici urmă de George. Cu Holly în urma ei, se apropie de recepție și întrebă de el:

— George Enderby, un tip masiv cu chelie. E din sud și e pasionat de cărți.

— Ah, George, și femeia zâmbi afectată, iar Vera recunoscuse efectul șarmului bărbatului asupra ei. Da, a sosit imediat după ce-am deschis, e unul dintre membrii noștri din zona de sud. Îl găsiți, probabil, în „Camera Tăcerii”, acolo preferă să citească. Îi spuse lui Holly să aștepte și se îndreptă spre ușa din celălalt capăt al sălii și apoi pe scări. Ușa masivă izola zgomotele bibliotecii. De undeva se auzea zgomotul unei ape, în rest tăcere. Se opri în fața „Camerei Tăcerii”. Un moment de superstiție, cât de apropiat de rugăciune era ea în stare. *Să-l găsească acolo*. Deschise ușa. O cameră pătrată, fără lumină naturală. Liniște, normal. Vorbitul era interzis. Chiar și un acces de tuse deranja. Părea pustie, dar rafturile formau separeuri în care ea nu putea vedea de la intrare. Într-unul dintre ele, o femeie între două vârste bătea furioasă tastatura unui laptop. În altul era George Enderby, aplecat peste masă, ca și cum ar fi dormit.

Regulile tăcerii îi fuseseră întipărite în minte în copilărie și Vera nu era în stare să vorbească. Se apropie. Avea paltonul pe el și ar fi trebuit să-i fie foarte cald. Îl atinse ușor pe umăr și, pentru câteva clipe, omul nu reacționează deloc. Vera se sperie la gândul că putea fi mort. Altă victimă. Apoi se trezi brusc și, încă speriat, părea că ar fi vrut să-i spună ceva, dar ea își duse degetele la buze și îi făcu semn să o urmeze afară. Se opriră într-una dintre sălile de la etaj. Vera îl plăcuse pe Enderby încă de la prima întâlnire, deși îl bănuise de atunci că nu e tocmai

cinstit. Toată vorbăria despre poveștile lui, despre spionajul practicat de Margaret. Îl urmărea în tăcere sorbindu-și cafeaua, lăsând intenționat tensiunea să i se acumuleze în suflet. George era adeptul cuvintelor, nu aprecia tăcerea, și deschise conversația, așa cum Vera se aștepta să se întâmple.

— E foarte plăcută întâlnirea, doamnă inspector, dar recunosc că nu mă așteptam, și zâmbi timid și ștângărește. Foarte inteligent cum mi-ați luat urma. Cărui fapt datorez această plăcere?

— O cunoșteati pe Dee Robson, domnule Enderby?

Nu se așteptase la o întrebare atât de directă, ca un plesnet de bici.

— Amărâta aceea care părea că locuiește la Coble? Am văzut-o de câteva ori și am auzit comentariile malițioase la adresa ei, mărturisi el șovăitor. I-am cumpărat de băut o dată sau de două ori. De regulă, stau în salon, dar mi se făcea milă de ea când treceam prin bar. Poate și pentru că era protejata lui Margaret și mă simțeam cumva obligat să fiu amabil.

— Nu ai aflat că a fost ucisă? interveni Holly, iar Enderby se întoarse spre ea, uluit de remarca ei. Era ca și cum un copil obraznic ar fi întrerupt conversația dintre doi adulți.

— Nu. Aseară n-am mai coborât la Coble, fiindcă am mâncat destul la prânz, înainte să revin în strada Portului, și m-am descurcat cu un sandviș. Cum aș fi putut să aflui?

— Vreau să știu de ce ai mințit, domnule Enderby, spuse Vera și se aplecă peste masă. Era cald. Niciun răspuns. Omul se ridică și se dezbracă de haină, pe care o așeză cu grijă pe spătarul scaunului.

— Ei bine, domnule Enderby? De ce ne torni gogoși?

Vera era la înălțimea sobrietății ei.

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Ne-ai spus că te afli aici ca să vinzi cărți, dar, din câte știm noi, nu te-ai apropiat de vreo librărie de când ai sosit. Așa că, spune-ne și nouă ce-i cu toată povestea asta.

Tipul părea să cedeze psihic. Verei îi trecu prin minte o

imagine, total nepotrivită, de altfel. I se părea că Enderby semăna cu o pungă strălucitoare de aluminiu dintr-un *bag-in-box* de vin, din care fusese scursă toată băutura. Toată fațada de politețe și eleganță era, de fapt, o armură în fața lumii și acum, că nu mai funcționa, Enderby era pustiit. Vera se aștepta ca el să izbucnească în plâns, însă bărbatul își ridică privirea cu o expresie disperată:

— N-am omorât pe nimeni.

— De ce-ai mințit, atunci?

— N-ai cum să înțelegi. Nici eu nu înțeleg.

— Încearcă-mă!

Tăcere. Vera se gândea că folosea acest răgaz pentru a-și inventa faimoasele lui povești dar, în cele din urmă, cuvintele se scurseră ca un izvor nefiltrat. Aceeași voce plăcută, dar cu implicare personală, de data asta, nu cu obișnuita detașare profesională.

— Am fost un tip leneș la școală - nu intelectual, căci îmi găseam mereu de lucru - ci emoțional. Cum poți fi leneș emoțional? Își ridică privirea spre cele două polițiste, dar nu părea să aștepte vreun răspuns. În grupul nostru era o fată, foarte plăcută, drăguță, genul simplu și direct de provincie. Părea că mă place și m-am gândit s-o invit în oraș. Era de familie bună, părinții mei o plăceau și nici eu n-o displăceam. Lucrurile se derulau foarte ușor și îmi convenea că aveam tot timpul pentru cărți, ceea ce era foarte important la vremea aceea. După universitate, am ajuns din inerție la mariaj. Știam că n-o iubesc, dar toată lumea se aștepta să ne căsătorim și ar fi fost foarte urât să o părăsesc după ce fusesem atâta timp logodiți. Am mers mai departe. Așa cum am spus, din lene emoțională. Sau lașitate. Poate că există un cuvânt mai potrivit.

Se opri iar. Vera îi turnă cafea și observă nerăbdarea lui Holly. Îi stătea pe limbă să-i spună omului să treacă mai repede la subiect, dar nu îndrăznea să-l întrerupă în fața Verei. George Enderby continuă:

— Totul părea să se așeze cum nu se poate mai bine. Diana nu avea nevoie de serviciu, banii nu au fost niciodată o problemă pentru noi. Moștenise o sumă

frumoasă de la o bunică bogată. Îi plăceau caii, îi dresa. Și se pricepe foarte bine la asta. A ratat la mustață un loc la Olimpiadă. O admir foarte mult. Amândoi ne-am dorit copii și suntem dezamăgiți că nu am reușit.

Se ridică și se apropie de fereastră, de unde se vedea traficul din strada Westgate.

— Åsta e contextul, spuse Vera. Interesant, dar nu explică de ce ai venit în nord sub pretextul că lucrezi.

— Diana m-a părăsit.

S-ar fi așteptat la un nou torent de cuvinte, dar el se opri, după care reluă, ceva mai domol:

— Simțeam nevoia să plec de acolo și aici m-am simțit întotdeauna acasă.

Își propti capul în mâini.

— M-am gândit și eu de câteva ori s-o las. Relația noastră nu a mers niciodată prea bine. Atunci de ce mă simt atât de rău? Atât de rănit?

— Se cheamă orgoliu masculin, spuse Vera scurt.

Era curioasă să afle mai multe despre acest mariaj bizar. Dormeau în același pat? Mai avuseseră relații sexuale odată ce au aflat că nu pot avea copii? Nu era însă relevant pentru anchetă și putea fi acuzată de violare a intimității.

— Trebuie să știm unde ai fost în acest răstimp în care ai pretins că lucrezi. Unde ai fost ieri, domnule Enderby?

— Când a fost ucisă biata Dee Robson?

Părea șocat că-l mai putea considera suspect după ce tocmai își prezentase sufletul pe tavă în fața ei.

— Și mai înainte, când Margaret a fost înjunghiată.

Vera își imagina cum George patinase prin viață ascuns în spatele șarmului său. Acum se lovea de consecințele acelei comodități emoționale. Sau lașități.

— Nici nu ajunsese în oraș când s-a întâmplat, veneam cu mașina de la Londra. Am ajuns cu puțin înainte voastră, cred că-ți amintești.

— Nu! îi strigă Vera. Gata cu minciunile! Ai fost la Coble în acea după-amiază, chelnerul își amintește de tine.

Evaluă repejor în minte variantele posibile: George Enderby pe urmele lui Margaret la vizita la Dee, apoi în

metrou până la Gosforth. S-ar fi potrivit foarte bine între localnicii eleganți din suburbie. Apoi a urmărit-o prin ninsoare, cu mâna strânsă pe cuțitul din buzunar.

— Ai ucis-o pe Margaret?

— Evident că nu, e o prostie. De ce-aș fi făcut așa ceva?

De fapt, asta e întrebarea-cheie a cazului, se gândi Vera. De ce ar fi ucis-o cineva pe Margaret Krukowski?

— Unde ai fost ieri?

Ridică din umeri.

— Contează cu adevărat sau mă acuzi acum și de moartea lui Dee Robson? E absurd.

— Nu, domnule Enderby, absurd e refuzul tău de a răspunde la întrebările mele, zise ea și se aplecă atât de mult, încât aproape îl atingea. Sau preferi, poate, să mergi cu noi la secția de poliție. O scurtă reținere ar fi un refugiu ideal de la problemele domestice cu care te confrunți.

El nu mai ezită de data asta.

— Am petrecut noaptea anterioară cu un prieten care locuiește în Valea Tyne. Nimic planificat. Când am ajuns prima oară, în ziua în care Margaret a fost ucisă, Kate a presupus că lucrez și că-mi voi urma rutina: două nopți aici, una plecat și încă una la întoarcere. N-aveam chef de explicații. Speram să ningă mai departe, să nu mai pot pleca din Mardle.

— Numele prietenului?

Dar Vera credea că îl știe deja. Epicentrul acestei investigații era strada Portului și toate personajele implicate aveau, într-un fel, o legătură cu acest loc.

— Michael Craggs.

Enderby o privi și zâmbi. Probabil că zâmbetul ăsta îi devenise un fel de tic nervos, un gest reflex.

— E biolog marin la Universitatea din Newcastle. Ne-am cunoscut în casa de oaspeți din Mardle. Obişnuiește să se cazeze când pleacă pe mare pentru cercetări. Mereu l-am invidiat, pare să aibă totul - o căsnicie perfectă, o familie perfectă și o carieră împlinită. L-am invidiat așa de tare că mi-aș fi dorit să nu-l pot suporta. Dar toată lumea îl îndrăgește pe prof.

— Cum s-a întâmplat să petreci noaptea la el? L-ai sunat, pur și simplu? Știi, mă prefac de ochii lumii că am o căsnicie fericită. Ai cumva un pat liber în seara asta?

— Nu era nevoie să-l sun. Era în strada Portului când am ajuns. În după-amiaza în care a nins.

După-amiaza în care Margareta fost asasinată. Tăcere. Vera se întreba dacă înțelege implicațiile vorbelor sale. Poate că le trimitea deliberat spre Craggs, ca posibil suspect. Enderby își pierde răbdarea. Era un tip alunecos și egoist.

— Mike venea pe stradă să își ia mașina când am ajuns. M-a întrebat ce fac și i-am spus că sunt terminat. Și-a dat seama că sunt disperat și m-a dus la Coble, mi-a dat ceva de băut și mi-a spus că pot sta la el oricând.

Zâmbi amar.

— Nu mi-a priit deloc să stau în mijlocul unei familii fericite. Dar nici n-aveam chef să-i spun lui Kate că Diana tocmai mă lăsase baltă.

Se opri iar și Vera se aștepta la o nouă mărturisire.

— Dintotdeauna am avut sentimente pentru Kate, chiar mă pregăteam să-mi declar dragostea când Stuart a apărut în viața ei. Niciodată nu m-am coordonat ca lumea. Așa că l-am rugat pe prof să mă găzduiască în noaptea în care ar fi trebuit să fiu în Scoția.

Părea că așteaptă o altă întrebare, un comentariu, măcar, dar Vera se gândea la profesorul Craggs, care o cunoscuse pe Margaret, care obișnuia să bea uneori la Coble și care, cu siguranță, auzise de Dee Robson. După expediția pe mare, au presupus că a plecat direct acasă, cel puțin așa lăsase să se înțeleagă în discuția cu Holly, la „Laboratorul Dove” din Cullercoats. Și atunci, ce căuta pe strada Portului mai târziu în acea seară? Ce făcuse el în tot acel răstimp?

— Și, ați avut o seară plăcută? Mă refer la seara petrecută în Valea Tyne, când noi credeam că vinzi cărți prin Scoția. Tu, profesorul, soția lui?

Nu prea avea încredere în imaginea asta idilică de familie. Joe o acuza de cinism, pentru că el credea încă în

fericire.

— Mary Craggs nu era acasă.

Părea că-și pierduse interesul în conversație, probabil pentru că nu mai vorbeau despre drama de a-l fi părăsit soția.

— Avea grijă de un nepot și rămăsese acasă la copiii ei. Dar a fost o seară plăcută, mersi de întrebare. A doua zi m-am plimbat prin Hexam, un oraș minunat. După care m-am întors în casă din strada Portului. De dimineață am luat metroul spre oraș. Mereu mi-a plăcut să vin la *Lit&Phil*, mă ajută să gândesc și să iau decizii. Încă o noapte și voi fi în stare să mă întorc acasă și să înfrunt lumea.

— Țsta-i planul?

Vera se întreba în ce constă înfruntarea asta a lumii. Poate că era nevoit să accepte că i se tăiasse accesul la banii soției și la casa mare de la țară. Poate de-asta era atât de necăjit. O disprețuisese pe nevastă-sa, într-un fel vag și arogant, de când se însurase cu ea. Vera se întreba ce-i luase femeii atâta timp să-l părăsească.

— Da, ăsta e planul. Diana a spus că pot să stau în casă până după Crăciun, după care va trebui să-mi caut altă locuință.

Și ce vei găsi? O garsonieră la mansardă, ca Margaret Krukowski.

— Va trebui să verificăm povestea asta cu soția dumitale, sper că înțelegi, deși spera că de data asta tipul n-o mai mințise. Sau nu în totalitate, măcar se apropiase de adevăr cât de mult era el în stare să suporte.

Capitolul 27

Era după-amiază devreme și Vera se întorsese deja la secția din Kimmerston, pentru o întrunire de urgență provocată de ultimele informații apărute în anchetă. Tocmai se pregătea se plece de la *Lit&Phil* când a primit un mesaj de la Joe. Nu îi dădea prea multe detalii, dar remarcase entuziasmul. Așa că se înghesuiră repejor în biroul ei, îmbâcsit de aromele de ceapă și usturoi rămase în cutiile goale de pizza îndesate în coșurile de gunoi. Holly părea gata să vomite în orice clipă. Vera se așezase la birou, preferând postura în care îi putea observa pe toți foarte bine.

— Joe, să auzim.

— Stuart Booth a declarat că Margaret obișnuia să lucreze în tinerețe ca prostituată de lux, chiar în apartamentul din strada Portului. Nu era deloc lacomă, întreținea doar câțiva clienți, destul de generoși. Dar *era* prostituată, adăugă el și se încruntă.

Vera bănuia că el se simțea dezamăgit, o considerase pe Margaret un fel de sfântă, o întruchipare a virtuții feminine.

— Booth era unul dintre clienți? Nu s-a gândit că ar fi cazul să dezvăluie mai devreme aceste informații?

Joe ridică din umeri.

— Are o nouă relație, nu e tocmai ceva cu care să te fălești în public. S-a gândit să dea declarații când a aflat că și cea de-a doua victimă practica aceeași activitate.

— Cât altruism din partea lui! Sau inteligență, poate!

— Crezi că minte?

— De regulă, oamenii mint, scumpete. Iar tipul are un motiv, nu? Dacă și-a găsit dragostea vieții abia la vârsta asta, nu cred că se simțea prea confortabil cu Margaret Krukowski prin preajmă, explică Vera și observă o urmă uscată de brânză topită pe tricou. Încercă să o curețe. Hai să cercetăm puțin trecutul domnului Booth. Charlie, tu te ocupi de asta în cât a mai rămas din ziua de azi.

Chipul lui Charlie rămase impasibil.

— Ar fi util să mai găsim și alți oameni care au cunoscut-o pe Margaret cu ani în urmă.

Vera nu era în stare în acel moment să decidă dacă noile informații despre Krukowski erau relevante pentru ancheta ei sau doar o distragere a atenției.

— Vreo sugestie în sensul ăsta?

— O doamnă în vârstă, vecină cu Dee în strada Percy, a menționat, la un moment dat, ceva despre unul dintre admiratorii lui Margaret, interveni Joe verificându-și notițele. Un tip pe nume Ricky Butt. Probabil are în jur de 50 de ani acum, dar e posibil să și-o amintească. Mama lui era administrator la Coble.

Vera își amintea portretul de deasupra barului.

— Verifică și asta, Charlie, te rog, poate găsești o adresă.

— Cum a mers întâlnirea cu George Enderby? Joe ardea de curiozitate. Odată ce terminaseră de mâncat, considera că trebuie să revină la lucru, nu s-o lălăie în conversații mărunte. Din nou etica protestantă a muncii.

— Hol, cum ți s-a părut tipul?

Holly se îmbufna imediat dacă nu primea atenția cuvenită și era cazul să-și exprime părerea, mai ales că ea descoperise minciuna lui Enderby.

— Mi s-a părut un tip patetic. N-o plăcea deloc pe nevastă-sa, așa că nu pricep de ce face un circ așa de mare că l-a părăsit.

Holly exagera, evident, credea Vera. Era prea tânără să simtă frica izolării, departe de ea gândul, atât de tânără și sănătoasă, că într-o zi ar putea muri în singurătate.

— Crezi că Enderby poate fi suspectat de crimă?

— Ce-i drept, a avut ocazia. A ajuns în Mardle suficient de devreme pentru a o urma pe Margaret în metrou și, până nu verificăm alibiul cu Craggs, nu există decât cuvântul lui care să garanteze că nu s-a aflat în zonă când Dee Robson a fost ucisă.

— Ce motiv ar fi avut?

Tăcere.

— E un ciudat, nu crezi? argumentă Holly. Și urăște femeile.

Vera știa că nu e suficient.

— Ai idee dacă l-ai remarcat în metrou, Joe?

— Nu, dar era plin, oricum. Nu înseamnă că n-a fost acolo. În trolerul în care își cară, de obicei, cărțile se află doar un schimb de haine. Haină de fâș, blugi și cizme. Merită să le aduc la testare? Poate găsim vreo pată de sânge. Ar fi interesant să-i vedem reacția când i le cerem, oricum.

— Corect.

Era cald în birou și Vera simți cum o fură somnul. Mai bine ieșea la aer altfel risca să sforăie cu capul pe masă. Ca George Enderby în „Camera Tăcerii”. Era momentul să treacă la acțiune.

— Hol, vreau să mergi la „Adăpost” în seara asta. I-am spus lui Cameron că va veni Joe, dar vreau să mergi tu. Trebuie să aflăm dacă vreuna dintre femeile de acolo cunoștea ceva despre trecutul lui Margaret. Informațiile noi ne ajută să înțelegem de ce era ea atât de apropiată de Dee, nu-i așa? Iar fetele nu vor spune nimic dacă nu sunt întrebat. E o chestie umană să nu vorbești morții de rău. Află dacă vreuna dintre ele o cunoștea dinainte ca ea să lucreze ca voluntar acolo. Toate sunt de prin partea locului. Și vreau să știu părerea ta despre Jane Cameron și rezidente ei.

Se opri să respire.

— Joe, tu te ocupi de profesorul Craggs. Și el a mințit: de ce era încă în Mardle în după-amiaza aia, iar lui Holly i-a spus că a plecat imediat spre Hexham? Săpă nițel azi și mâine fă-i o vizită acasă. Ia-l pe Charlie cu tine, i-ar prinde bine o zi pe teren, după atâta muncă de birou.

Charlie zâmbi recunoscător.

— Îl suspectezi pe Craggs? Joe era sceptic, mereu apreciativ la adresa persoanelor educate.

— De ce nu? Ne-a mințit și, în plus, are vârsta potrivită să fi fost, cândva, unul dintre clienții lui Margaret. Cu o familie atât de fericită, nu i-ar fi picat bine deloc ca ea să

dezvăluie public detalii despre tinerețe. Când ea a aflat că e pe moarte, putea fi tentată să scape de anumite secrete. *Și, astfel, să se simtă mai bine*, gândi Vera în sinea ei, *spre deosebire de cei din jur*.

— Tu ce faci, șefa? interveni Holly. Ce planuri ai? De parcă era treaba ei.

— Mă întorc în Mardle.

Nu le dădu detalii și ei știau că e mai sigur să nu ceară.

Restul după-amiezii, Vera tropăi încolo și înapoi prin Mardle, încercând să se liniștească și să-și pună ordine în gânduri. Informația că femeia pasionată de acte caritabile și de biserică și-a vândut, la un moment dat, trupul pe bani schimbaseră complet abordarea anchetei. Și schimbaseră complet percepția lor despre Margaret. Apăruse riscul ca ancheta să se simplifice: căutau acum un criminal care omora prostituate. La asta se reducea cazul în acest moment. Doar că Vera vedea crimele acum într-o nouă lumină, mai complexă, mai subtilă. De exemplu, relația cu Malcolm Kerr: a știut cum își câștiga Margaret traiul? Probabil că da. Și-atunci, cum acceptase chestia asta, fiind atât de îndrăgostit de ea? *Chiar și acum continua să-i protejeze onoarea*, gândi Vera, deși nu reușea să înțeleagă relația dintre ei. Iar apoi: *Cine altcineva mai știa?*

Mersese o vreme fără să dea atenție unde se află și se trezi deodată în fața liceului. Construit din cărămidă urâtă și beton, cu un gard ce părea mai degrabă a îngrădi o închisoare. La unele ferestre erau montate grilaje, în încercarea de a opri vandalismul, dar pe Vera o incitau să le tragă cu cărămizi în geam. Aici era granița investigației. Un criminalist ar fi făcut o hartă și ar fi marcat-o cu ținte. *Asta-i locul în care trăiesc toți marii actori ai acestei drame*, îi străfulgeră ei prin minte dintr-odată. *Cu excepția „Adăpostului”*. Vechea casă parohială era în afara orașului, dar la fel de implicată în anchetă. Mare parte dintre suspecti participaseră la târgul de iarnă organizat la adăpost. Margaret ceruse o discuție privată cu Jane Cameron. Avea de gând să-i spună despre boală sau altceva? Oare vreuna dintre rezidente mai în vârstă

activase în domeniu și o recunoscuse? Vera ar fi vrut să meargă ea însăși la „Adăpost”, să pălăvrăgească în tihnă cu acele femei, să le stârnească amintirile. Știa, însă, că Holly trebuia să meargă singură ca să capete experiență de detectiv.

Se întoarce și se îndreaptă spre strada Portului, lipăind cu pantofii plați pe asfalt. La stația de metrou schimbă direcția spre strada Percy. Echipa de legiști lucra încă în apartamentul lui Dee Robson. Banda de protecție răsucită îi conferea clădirii cenușii, în mod bizar, un aer festiv. Bătu la ușa lui Malcolm Kerr. Tăcere. Nu mai zăbovi și făcu cale întoarsă, în același lipăit ritmat și răscolit de aceleași întrebări fără răspuns. Trecu de pensiune. Era atât de înnorat, încât în bucătăria de la demisol se aprinsese lumina, ceea ce oferea trecătorilor o scenă demnă de telenovele. Kate Dewar la masă, sorbind supă din castron. *Doamne, ce foame mi-e*, își spuse Vera. Lângă Kate se afla Stuart. Iubitul. Oare îi mărturisise păcatele tinereții, în ciuda sfatului lui Joe? *Dacă aș avea un astfel de bărbat lângă mine, n-aș da doi bani pe ce-a făcut acum 30 de ani*. Părea serios. El părea mereu serios de fapt. Niciun indiciu despre conversația lor. Copiii nu erau prin preajmă dar, oricum, ar fi fost excluși de la vreun subiect delicat.

Realiză, brusc, că și Hector obișnuia să vină în strada Portului, când Margaret lucra în apartament. Îl cunoscuse pe Malcolm Kerr și îi folosise ambarcațiunea ca să fure ouă de păsări. Fusesse servit, probabil, la Coble de doamna corpolentă din tabloul de deasupra barului. Oare intrase și la Margaret? Oare se strecurase printre umbrele atelierului de bărci ca să dispară, apoi, din nou, între pereții casei mari din colț? Oare îi ciocănisese la ușă?

Se răzgândi și schimbă direcția. Traversă spre biserică, de unde se auzea muzică de orgă: înceată și fără vlagă. Un colind de Crăciun știut pe jumătate, ucis cu sânge rece de organist. Fără cor, deci nu era slujbă. Era o repetiție, probabil, și Dumnezeu știe că organistul chiar avea nevoie să repete! Vera împinse ușa. Era întuneric, cu excepția unei lumini deasupra orgii. Zgomotul se opri cu un scârțâit

și o voce bătrână strigă îngrozită:

— Părinte, dumneata ești?

Normal că era speriată, tocmai muriseră două femei.

— Nu, răspunse Vera, îl caut pe părinte.

— Părintele Gruskin a ieșit cu treabă.

Femeia continua să fie suspicioasă, dar teama fusese înlocuită de curiozitate.

— Ce doriți?

— Aveți idee unde s-a dus?

— La locul acela pentru femei năpăstuite, comentă și parcă scuiase cuvintele cu ură și dispreț.

Vera se întreba cum rezistase Margaret aici, înconjurată de atâta ură și dispreț. Până la urmă, e ușor să fii virtuos dacă nu există vreo tentație, ea știa bine.

Ieși din biserică, savurând momentul în care ușa se trânti în urma ei. Zgomotul o însoți până aproape de atelierul lui Kerr. Porțile duble nu erau închise cu lacătul, iar ceva mai încolo puștiul lui Kate Dewar, Ryan, sabla carena unei șalupe. Zgomotul infernal al mașinăriei o irita teribil, iar puștiul nu-i putea simți prezența. Se apropie de el și îi făcu semn cu mâna.

— Hei, îl caut pe Malcolm.

— Nu-i aici, îi spuse zâmbind. Îmi pare rău, și își trecu mâna pe suprafața netedă a bărcii, parcă mângâind-o.

— E frig rău aici. Vino puțin în biroul lui Malcolm. Mi-ar prinde bine ceva conversație.

Puștiul n-ar fi vrut să se despartă de barcă, dar o urmă.

— Ți place ce faci, nu-i așa?

— Da, deși părea jenat să recunoască.

— Ai vorbit cu Malcolm să rămâi în continuare după ce termini școala? continuă ea și așază un ceainic negru pe arzător.

— Poate, și tăcu. Deși nu știu dacă tot în condițiile astea. Am planurile mele. Aș vrea să fiu șef, mai ales că poți scoate bani frumoși din locul ăsta.

Vera se miră. Banii nu erau niciodată o motivație pentru ea.

— Ceai? îi oferi ea, arătând spre ceainic.

— Hm, nu e un fel de furt ăsta?

— Hehe, maimuță simpatică, zâmbi ea. Bănuiesc că lapte nu e, o să-l bem negru. Unde-i Malcolm? și îl privi în ochi.

— A ieșit cu barca, cu un tip care voia să ajungă pe insulă.

— Profesorul Craggs? Poate că nu era rău să aștepte să se întoarcă, l-ar fi scutit pe Joe de un drum în cealaltă jumătate a țării.

— Neah, e un tip de la întreținere, ceva legat de cazarea administratorilor.

— Și nu puteau să aștepte să se îndrepte vremea? remarcă ea și sorbi din ceai. Era cald, nicidecum fierbinte. Nu cred că mai locuiește cineva acolo pe vremea asta.

— Nu mă întrebați pe mine, mie nu-mi spune nimeni nimic.

— Chiar și așa, tu știi multe, nu-i așa băiatule?

I se părea că puștiul e ca un burete, oamenii se simțeau în largul lor cu el și îi turnau tot felul de informații și confidențe, bârfe și fleacuri ce păreau neînsemnate.

— Locuiești de mic pe strada asta, cred că ai văzut o grămadă de chestii.

— Am coșmaruri, îi mărturisi, nu prea dorm și atunci mă plimb. Mama nu suportă chestia asta, crede că o să dau de bucluc tot hoinărind așa pe străzi. Dar da, văd o grămadă de chestii.

— Cam ce? Ce vezi tu când te plimbi pe strada Portului în miez de noapte? Ce secrete ai vrea să-mi dezvălui, Ryan?

El o privi, oarecum surprins de interesul arătat. Părea dornic să răspundă, când îi sună mobilul. Băiatul privi apelantul și îngheță cu chipul tensionat.

— Scuze, trebuie să răspund.

Se ridică și ieși. Când ea îl urmă, câteva clipe mai târziu, puștiul pornise iar nisiparul. Îi făcu semn cu mâna prietenește, dar Vera știa că n-avea să mai scoată nimic de la el atunci. În fața porții atelierului, realizează că nu mai avea decât o singură opțiune pentru acel moment: o masă de

pește și cartofi la cherhanaua din Mardle.

Capitolul 28

Holly ajunsese la „Adăpost” după-amiază devreme. Un peisaj plat cu fața spre mare și o mulțime de copaci îndoiti de vijelie. Cerul gri și apăsător. Și casa era cenușie, din cauza pietrei, și pătrătoasă, cam dărăpănată din cauza indiferenței. Pe la ferestre se scorojea vopseaua și între crăpături crescuseră bălării, iar de pe acoperiș lipseau câteva țigle. Cu ceva bani, însă, se putea transforma într-un loc fantastic. Holly și-o imagina ca pe un hotel elegant de provincie sau chiar într-un complex de apartamente de lux. O fascinau programele de transformare a imobilelor difuzate la televizor și citea toate revistele de design interior de la salonul de coafură. Se întreba de ce nu vând casa asta pentru a găsi ceva mai convenabil în oraș. Tot ar mai fi rămas ceva profit.

Parcă lângă un Volvo negru și, imediat ce coborî, vântul o luă practic pe sus. Se auzea un lătrat de câine. Ciocăni și ușa se deschise imediat. Apăru o fată slăbuță, aproape un copil aproape.

— Dumneata ești de la Asistența socială?

Avea un ton agitat și ochii larg deschiși. Își prinsese părul roșcat cu o fundă la spate. Era îmbrăcată ca o elevă, dar o elevă cu gust și ceva dare de mână. Putea bănuși că face parte din personal, dar era prea agitată și prea slabă pentru asta. Începuse deja să-și roadă unghiile.

— Mă tem că nu.

— Ah, și făcu un pas îndărăt, dezamăgită. Trebuie să vină un asistent social să mă ducă acasă de Crăciun. Funcționarul care are grijă e plecat de sărbători dar mama a zis să mai încercăm o dată.

— Crezi că aș putea vorbi cu responsabilul de-aici? și în acel moment o tipă corpulentă își făcu apariția pe hol.

— Ți-am spus că abia la 5 ajunge, Emily, îi spuse fetei, ca și cum ar fi vorbit cu un copil de 8 ani. Mergi în bucătărie și așteaptă acolo, e mai cald.

Întinse mâna spre Holly:

— Eu sunt Jane Cameron și mă ocup de acest loc. Ești unul dintre oamenii Verei Stanhope, presupun. Ai venit să stai de vorbă cu rezidente despre Dee Robson.

Îi amintea lui Holly de fosta ei profesoară de franceză: aceeași autoritate binevoitoare și aceeași încredere că poate obține ceea ce își dorea fără efort prea mare. Și același accent scoțian.

Din interiorul casei se auzi un zgomot și părintele Gruskin își făcu apariția. Chiar dacă o recunoscuse pe Holly, o ignoră complet și se încruntă la Jane:

— Eu plec, nu cred că mai putem face ceva în stadiul ăsta.

Le salută pe amândouă și ieși. Vântul îi umflă imediat părul și mantaua. Îl priviră îndepărtându-se în mașină, după care Holly o urmă pe Jane în bucătărie, unde alte două femei își puneau mănușile și ghetetele.

— Ne pregăteam să mergem la plimbare, spuse Jane, am stat o grămadă în casă și vremea se anunță destul de aspră în următoarele zile. Avem nevoie de o gură de aer. Haide, Em! Pune haina. Îți promit că nu vei rata asistentul social, după care se întoarse spre Holly. E în regulă și pentru tine? Putem vorbi pe drum.

Nu prea avea de-ales. Erau doar trei rezidente la „Adăpost”, celelalte, se pare, fiind invitate în locuri ceva mai plăcute pentru petrecerea Crăciunului. Fata cea slabă, Em, o tânără extrem de athletică pe nume Laurie, care o luase înainte aruncând bețe câinelui, ca să se joace cu ele, și Susan, o tipă în vârstă, grizonată și care abia rostea o vorbă când erau împreună.

Jane le lăsă pe fete să o ia înainte și o reținu pe Holly lângă ea câteva clipe.

— Îl știi pe Peter Gruskin?

Holly dădu din cap aprobator. Credea că ea era cea care puneă întrebări. Se simțea târâtă de această femeie și, cumva, pierdea controlul discuției.

— Ce părere ai despre el?

Holly ezită, nu putea bârfi un alt martor. Jane nu-i așteptă însă răspunsul:

— E o persoană îngrozitoare. Preotul dinainte era minunat, blând și toate femeile îl așteptau. Peter, în schimb, consideră locul acesta inacceptabil. E îngrozit de faptul că presa ar putea face conexiuni între „Adăpost” și Margaret și Dee. Crezi că ar fi posibil? Oricum, el ar prefera să dispărem, pur și simplu.

— Nu știi, noi nu am declarat nimic.

Mergeau pe o cărare care mărginea un câmp. Un grup mic de cintezoși colorați se băteau pe câteva fire de iarbă uscată.

— Cum e să lucrezi cu Vera Stanhope? continuă Jane amuzată.

Holly șovăi între loialitate și nevoia de a se mai elibera puțin.

— Interesant, spuse. Detectiv Stanhope este un profesionist excelent.

Jane chicoti, iar Holly grăbi pasul pentru a le ajunge din urmă pe celelalte. Poate că plimbarea asta era singura oportunitate pe care o avea și ținea neapărat să se întoarcă la Vera cu ceva concludent.

Inițial, Emily părea că nu are nimic interesant de spus, era complet absorbită de ideea de a petrece Crăciunul acasă.

— Mama crede că de data asta poate fi mai bine. Am vorbit cu ea să mă întorc la școală, ca să redevin o elevă de nota 10, adăugă ea cu o voce melancolică și nu foarte optimistă.

— Unde mergi la școală?

— La Sfânta Ana, în oraș, dar mama crede că mi-ar fi mai bine la școala locală. Mai puțin stres. Eu nu sunt sigură, cred că m-ar speria puțin. N-am fost niciodată la o școală unde învață și băieți.

Clipe nervoase și tăcu o vreme. Holly credea că fata asta atât de fragilă n-ar supraviețui nicio săptămână într-un liceu normal. Părinții ei economisiseră din greu să o trimită la școală privată.

— Margaret urma să mă viziteze, să vadă cum mă descurc, continuă Emily și se întoarse spre Holly cu o voce

rugătoare. Poate că o vedea ca pe un alt colac de salvare.

— O cunoști pe Dee Robson?

— Nu. Apoi făcu o pauză. Adică, de fapt, am întâlnit-o o dată la târgul de Crăciun - a adus-o Margaret - dar am făcut un fel de atac de panică. Toți oamenii ăia străini... Eu n-am scos o vorbă, zise ea și iuți pasul, cu Holly în urma ei. Înțelesese, probabil, că Holly n-o putea ajuta cu nimic.

Când Holly reuși să o prindă din urmă, Emily continuă să vorbească despre cele două crime. Nu apucase să petreacă prea mult timp cu Dee, fiindcă venise de curând la „Adăpost”, în urma unei trimeri din partea departamentului pentru adolescenți din cadrul spitalului psihiatric din zonă.

— Mi-au vorbit fetele despre Dee, râdeau de ea. Dar nimeni nu merită să moară așa, indiferent cum ar fi, nu crezi?

Merseră o vreme în tăcere, în compania croncănitului unor ciori adăpostite în copaci și a unui huruit îndepărtat de tractor.

— S-a plâns vreodată Margaret că ar deranja-o ceva? Încercă Holly, deși se aștepta ca Emily, o tipă slabă și cu atâtea probleme personale pe cap, să fi fost ultima persoană la care Margaret s-ar fi plâns de ceva.

Emily negă din cap:

— Nimic n-o deranja pe Margaret, părea că le văzuse și le făcuse pe toate.

Laurie, în schimb, o cunoștea bine pe Dee.

— Era genul ăla de fată care pierdea mereu vremea prin Mardle. Se dădea atât de des în spectacol, că n-o mai băga nimeni în seamă, ca ziarele vândute de cerșetori - sunt acolo, dar nu le vede nimeni, fac parte din decor.

În timp ce vorbea, Laurie răscolea cu bățul frunzele moarte de pe marginea drumului.

— Margaret credea că o perioadă la „Adăpost” o va ajuta pe Dee să-și pună lucrurile în ordine.

— Și nu s-a întâmplat așa?

— Pe naiba. Din clipa în care a ajuns aici a urât locul

ăsta. Mie îmi place la țară, dar ea nu știa altceva decât Mardle.

— Unde a stat înainte să ajungă aici? Holly spera să-și amintească toate detaliile astea când se întorcea la secție. Era terminată fără iPad.

— La închisoare. Se luase la bătaie cu un tip în Coble și a fost condamnată pentru atac la persoană. Avea deja o pedeapsă cu suspendare pentru furt din magazine. Când a ieșit, ar fi vrut să se întoarcă înapoi la bunică-sa, dar între timp pe bătrână o internaseră într-un azil. Supraveghetorul a adus-o la noi. Jane n-a vrut s-o primească, dar Margaret a convins-o să-i dea o șansă, adăugă și ridică din umeri. Știam de la început că n-avea să meargă treaba cu ea.

— Crezi că Margaret o știa pe Dee? Asta era, până la urmă, informația pe care o căuta Vera.

— Nu știu, poate. Sau poate o știa pe mama lui Dee, cred că așa stăteau lucrurile.

Laurie îi aruncă bățul câinelui și porni în goană după el. Dintre toate, ea părea să se integreze cel mai bine acolo.

— Familia lui Dee e dintotdeauna în Mardle.

Porniră spre casă pe altă parte, printre pomi, iar Holly se apropie de Susan. Femeia se chinuia să țină pasul și Holly era nevoită să o aștepte mereu. Vântul răscolea ramurile copacilor și trebuia să ridice glasul pentru ca Susan să o poată auzi. Celelalte o luaseră bine de tot în față.

— De cât timp ești la „Adăpost”? părea o întrebare inocentă, dar Susan intră în defensivă.

— Dar nu trebuie să mă mut, nu-i așa? Margaret mi-a promis că pot să stau cât vreau. Știu că trebuia să fie doar ceva temporar, dar mi-a zis că sunt un caz special.

Vocea o surprinse pe Holly. Era speriată, dar educată și blândă.

— O cunoșteai de mult pe Margaret?

— Oh, da, eram prietene de foarte mulți ani, spuse și făcu o pauză. Dar Margaret a fost întotdeauna mai

puternică ca mine. Eu am avut nervii slabi și acum mă lasă și memoria. Chicoti. Mă sfârșesc.

Celelalte dispăruseră deja din vedere. Pădurea se umpluse de umbre întunecate.

— L-ai cunoscut pe soțul lui Margaret?

— Nu, plecase deja când ne-am cunoscut. L-am cunoscut pe celălalt bărbat al ei, cel pentru care lucra.

— Malcolm Kerr? Holly se gândea că Verei o să-i placă chestia asta. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o conexiune neașteptată.

— Așa îl chema? și se uită pierdută în jurul ei, ca și cum n-ar mai fi știut unde e. Nu-mi amintesc numele.

— Locuiai în Mardle pe vremea aia? insistă Holly, sperând ca femeia să fie ceva mai prezentă. Poate că nici nu erau amintiri, doar niște fantezii bizare.

— În Mardle? Sigur, locuiam pe strada Portului, într-un apartament la parter. Margaret locuia la mansardă. Am avut o copilă odată, dar mi-au luat-o. Mă întreb câteodată unde o fi ajuns, e destul de mare de acum. Poate că a fost mai bine așa. Da, sigur a fost mai bine așa.

— Știi cu ce se ocupa Margaret, cum își câștiga pâinea?

Niciun răspuns. Holly credea că Susan n-o auzise și repetă întrebarea. Susan nu spunea nimic, în schimb începu să fredoneze. Inițial nu și-a dat seama ce melodie era, după care o recunoscu. Avusese odată un iubit pasionat de muzica anilor '90. Cânta „Luna albă de vară” a lui Katie Guthrie.

Când ajunseră împreună la casă, dădură din nou peste Emily, care aștepta nerăbdătoare la ușă. Laurie dispăruse și Susan se fofilă și ea, încă fredonând, într-o cameră de la capătul coridorului. De undeva se auzea, destul de tare, o emisiune la televizor. Holly o descoperi pe Jane în bucătărie, pregătind ceai.

— Ai aflat ce voiai? și se întoarse, strângând încă în mână cuțitul cu care tăiase prăjitura.

— Nu sunt sigură. *Da pe tine ce te privește, cucoană?* Poate era de vină asemănarea cu profesoara de la școală,

dar Holly nu avea deloc încredere în tipa asta. N-o plăcea deloc.

— Ce poți să-mi spui despre Susan?

— Ah, biata Susan. Suferă de depresie și de episoade de psihoză. A tot fost internată la psihiatrie. Știu că s-a încercat totul, de la psihoterapie la terapie prin șocuri electrice, dar mă îndoiesc că diagnosticul a fost pus corect vreodată. Deocamdată pare destul de stabilă.

— E de mult timp aici? și se așează la masă, notând discret în iPad informațiile pe care le aflase în timpul plimbării de mai devreme. Verei îi plăcea să știe exact cuvintele, expresiile folosite.

— De mai bine de doi ani. Teoretic, noi oferim adăpost în regim de urgență și, sinceră să fiu, ar fi trebuit să se mute de mult în altă parte, dar s-a integrat bine aici și n-am inimă să-i cer să plece.

Jane turnă două căni de ceai.

— Unde să se ducă?

— Spunea că a locuit cândva pe strada Portului, în Mardle.

— Da? Sunt sigură că nu are rude în zonă, serviciile sociale le-ar fi identificat, spuse și se așează și ea la masă.

— Mi-a spus că o cunoștea pe Margaret de ani de zile.

— Serios, nu trebuie să iei în seamă tot ce spune Susan, îi spuse pe un ton condescendent, ca de profesoară. Se pierde imediat, repetă ceea ce aude la alții sau transformă povestea altora în propriul ei trecut. Nu e un martor de încredere. Cuvintele ei sunau aproape ca un avertisment.

Se auzi o bătaie la ușă. Asistentul social ajunsese, totuși, mai devreme s-o ia pe Emily. Fata năvăli cu geanta de voiaj în bucătărie să-și ia la revedere și Jane o conduse la mașină.

— Sper să-i meargă bine, comentă Holly când Jane reveni în casă.

— Eh, n-aș băga mâna în foc. Data trecută maică-sa a reușit s-o țină o noapte, iar de dimineață era cu ea la ușa Asistenței Sociale, când încă nu se deschisese biroul. Are ea însăși probleme. Un nou iubit cu bani și niciun pic de

timp pentru Emily. De data asta, biroul de asistență socială va fi închis de Crăciun și mi-e teamă că va trebui să strâng eu cioburile. Își dădu seama că rostise ultima parte cu ranchiună și reveni pentru a îndrepta lucrurile. Scuze, am obosit să-mi fie milă. Am obosit cu totul.

Holly se simțea la fel de obosită și nu petrecuse decât o după-amiază acolo.

Capitolul 29

Profesorul Craggs locuia într-o casă joasă de piatră, într-un sat nu departe de Hexham și de Zidul Roman. Pe drum, Joe Ashworth se gândea că toată excursia nu e altceva decât o pierdere de vreme. Un telefon ar fi rezolvat totul. Vera, în schimb, era adepta întâlnirilor față în față: „E mult mai ușor să minți la telefon”, i-a spus înainte să plece. „Iar Craggs cunoaște toți suspectii de foarte mult timp. Află ce părere are despre ce se întâmplă în strada Portului și scoate de la el mai multe informații despre Kerr și Enderby. Știu că Holly a vorbit deja cu el, dar ea nu prea are răbdare să asculte, nu lasă oamenii să spună ce au de spus.”

Cu toate astea, se bucura că a plecat la drum și conducea. Charlie adormise imediat ce au ieșit din Kimmerston, iar Joe simți că are tot dreptul să aleagă ce muzică voia. Avea un CD cu corul în care cânta Jessie și încă îl asculta când s-au apropiat de casa lui Craggs. Alesese să meargă pe Drumul Militar construit de romani, care era drept cât vedeai cu ochii și se întindea în paralel cu Zidul lui Hadrian, iar traficul era destul de redus. Vocile suave ale copiilor se încadrau perfect în decorul larg și pustiu, bruiate pe alocuri de sforăiturile lui Charlie.

Joe îl scutură pe Charlie când intră pe aleea îngustă care ducea spre casă, o vilă joasă de piatră căreia nu i-ar fi prins rău o mână proaspătă de var. Profesorul era în curte, strângând frunzele uscate de pe o pajiște sălbatică. Auzi poarta și se răsuci, sprijinindu-se în greblă cu o atitudine nu tocmai încântată. Probabil se aștepta ca noii veniți să vândă ceva sau să fie Martori ai lui lehova, așa că Joe se grăbi să se prezinte:

— Detectiv Joe Ashwoth, Poliția din Northumbria. Colegul meu, Charles Laidler.

Craggs era un tip masiv și pătrășos, cu părul grizonat. Nu se bărbierise și avea găuri în tricou și în pantaloni. Pe deasupra purta o haină gri de ploaie, prinsă la brâu cu o

sfoară împletită. Dacă-l puneai pe strada Northumberland din oraș, cu un câine răpănos alături, ar fi fost doar unul dintre cerșetorii obișnuiți ai locului, doar că mai plinuț. Joe dădea mare importanță hainelor și nu s-ar fi îmbrăcat așa niciodată, nici chiar în grădină. Profesorul se asemena foarte bine cu Vera. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi condus ea până acolo să se întâlnească cu el.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule polițist? îi întâmpină Craggs, lăsând grebla deoparte.

— Aș vrea să vorbim despre moartea lui Dee Robson și a lui Margaret Krukowski.

— Am văzut la televizor că a avut loc o altă crimă. Oribil. Să intrăm în casă, oricum terminam curând. Mary pregătește cafea. Deși nu știu dacă vă pot ajuta cu mare lucru.

Profesorul își lăsă cizmele într-o verandă dezordonată, înghesuită în spatele casei. Era plină cu vase de semințe îngrămădite pe marginea ferestrei, plase de pescuit și jucării de plastic. Joe îl urmă printr-o bucătărie lungă și îngustă și apoi în camera de zi. Lângă fereastră, era așezată o masă acoperită cu mușama și un teanc de ziare. Lumina ferestrei cădea pe femeia așezată la masă, dar restul camerei era dominat de întuneric. Lui Joe i se păru că zărește peste tot hârtoage – cărți, dosare, carnete de notițe – împrăștiate pe rafturi, pe scaune și chiar pe jos, pline de praf. Femeia își ridică privirea și zâmbi:

— Soția mea, Mary, o prezentă Craggs.

Doar două vorbe, dar Joe înțelese imediat că profesorul o adora. Era scundă și avea părul prins la spate într-un coc.

— Ei sunt de la poliție, dragă, vor să vorbim despre crimele acelea groaznice din Mardle.

— Am să aduc atunci niște cafea.

Mary se ridică și Joe îi observă blugii tociți și sandalele, precum și tunica de bumbac indian viu colorată. Încă se îmbrăca, probabil, ca în studenție. Sub masă era dosită o cutie cu mere, fiecare învelit în hârtie de ziar. Toată camera era parfumată cu aroma lor.

— Aveți noroc că m-ați prins acasă, domnule detectiv. În vacanță suntem adesea ocupați cu nepoții.

Era un fel de a le reproșa amabil că nu își anunțaseră vizita.

— Am vrea să stăm de vorbă despre George Enderby.

Fereastra era într-un lateral al casei. O livadă mică, mărginită de un zid înalt de cărămidă, acoperit de iederă.

— Ah, bietul George, mi-e teamă că nu e cel mai bun moment din viața lui. Când i-am povestit lui Mary, a zis că e numai vina lui, că a tratat-o pe nevastă-sa cu dispreț în toți acești ani, dar mie tot îmi pare rău de el.

— Îl cunoașteți de mult timp?

De undeva se auzea un fierbător, zgomot de cești și lingurițe. Charlie lua notițe într-un colț.

— Casa aia din strada Portului a devenit un al doilea cămin pentru amândoi. Atmosfera de acolo e extrem de plăcută și de primitoare. Kate și copiii, Margaret Krukowski, atât de grațioasă și de amabilă. Eram câțiva care veneam mereu. Evident, situația s-a schimbat acum, dar cred că era inevitabil: Kate are alte priorități – Stuart, cu care este foarte fericită, se pare, plus un entuziasm renăscut pentru muzică. Din punctul meu de vedere, mă bucuram că fiecare își găsește încet-încet alt drum. Îmi e mai ușor să mă retrag, simt că nu am nimic de pierdut.

— Margaret avea și ea un alt drum?

Era pe moarte, se gândi Joe, e și ăsta un drum.

— Cred că și ea se schimbase, cumva. Părea distrasă la ultima mea vizită, cumva fără să se implice în ceea ce făcea.

— Ne puteți descrie după-amiaza aceea, când Margaret a fost ucisă?

Nu și-l putea imagina în rol de criminal, dar Vera descoperise niște nepotriviri în declarațiile lui și l-ar fi jupuit de viu dacă nu verifica informațiile.

— Ați ieșit cu barca cu Malcolm Kerr?

— Într-adevăr. Fac drumuri regulat pe Insula Coquet pentru programul meu de cercetare.

— Când ați revenit în Mardle?

— I-am spus detaliile astea și tinerei de la poliție care m-a vizitat la laborator. N-o spusese cu răutate, mai degrabă cu resemnare. Pe la trei după-amiază.

— Și ce ați făcut după aceea? Era o întrebare extrem de importantă, deoarece Craggs i-a spus lui Holly că plecase direct acasă, dar Enderby declarase că se întâlnise cu profesorul în strada Portului ceva mai târziu.

— Am plecat la Laboratorul Dove din Cullercoats. Trebuia să las echipamentul.

— Și apoi? insistă Joe, aplecându-se peste masă.

— M-am întors în Mardle, deși a fost o adevărată bătaie de cap. Ninge și de-abia așteptam să ajung acasă. Dar îmi uitasem geanta în atelierul lui Malcolm – un semn de bătrânețe care se repetă cam des în ultimul timp – și trebuia să dau un telefon important a doua zi dimineată. Aveam nevoie de dosare. Am și eu o cheie de atelierul lui Malcolm și de la hangar și nu era nevoie să-l deranjez și pe el. Pe strada Portului, m-am întâlnit cu George. Era așa de amărât, că nu-l puteam lăsa singur, așa că am băut ceva la cârciumă. M-am gândit că, dacă nu se oprea ninsoarea, nu era nicio problemă să rămân încă o noapte la Kate. Până la urmă, vremea s-a mai dres și am reușit să plec acasă.

Toată povestea se înșiruise teribil de cursiv. Poate prea cursiv, chiar. Joe se întreba dacă nu cumva repetase varianta asta.

— L-ați invitat pe domnul Enderby să-și petreacă noaptea aici, la dumneavoastră?

— Nu chiar în seara aceea, ci două seri mai târziu. Era teribil de amărât, cred că v-a spus deja că l-a lăsat nevasta. A plecat de acasă și s-a refugiat în strada Portului, mințind că trebuie să lucreze. Fiindcă nu era în stare să-i spună lui Kate adevărul, l-am invitat să stea la mine în seara în care ar fi trebuit să fie în Scoția.

Mary se întoarse cu cafea, după care dispăru iar, la fel de discret.

— Cum vi s-a părut cât timp a stat aici?

— Tulburat. Mi-a băut o grămadă de whisky și a devenit incoerent. Știam deja atunci că Margaret murise și părea

că moartea ei îl înnebunea mai tare decât faptul că-l lăsase nevasta. Am stat ore întregi de vorbă despre asta.

Profesorul își luase o cană de cafea și se lăsase pe spatele scaunului. Joe își închipuia că omul retrăiește acea seară în minte.

— Ce anume ați vorbit despre Margaret?

— Despre ce femeie minunată era. Nu înțelegeam cum de a părăsit-o bărbat-su cu ani în urmă. Plus că avea mereu un aer misterios, zâmbi Craggs. George e o fire romantică, mă tem. Cred că citește prea multe romane.

— L-ați întâlnit vreodată pe soțul lui Margaret? Dacă lucrați cu Malcolm Kerr de atâția ani de zile, e posibil să-l fi întâlnit și pe el.

Joe se străduia să calculeze în gând perioadele. Avea să pregătească o cronologie imediat ce se întorcea la secție.

— Nu, pe vremuri nu stăteam în Mardle. Nu exista pensiunea, iar strada Portului era destul de rău famată. Mai mereu se auzea de scandaluri izbucnite la Coble, bătaii în stradă și alte nebunii. Când era nevoie să merg pe insulă, veneam direct de la Newcastle. Evident, metroul a apărut abia în 1980, așa că foloseam mașina înainte de asta. Aveam o ruină de microbuz care tot timpul era stricat, povesti el zâbind de dragul amintirilor. Erau vremuri frumoase.

— Pe Margaret ați cunoscut-o cumva și înainte de înființarea pensiunii din strada Portului? continuă Joe, în ideea că în Mardle era o comunitate restrânsă cu 30 de ani în urmă, o mână de oameni care locuiau în blocuri sociale și care munciau în port și la pescării. Chiar și înainte de finalizarea metroului, zona era oarecum despărțită de restul orașului de liniile ferate ieșite din uz. I-ar fi plăcut să cunoască mai multe despre perioada aceea a orașului.

— Da, am cunoscut-o. Pentru scurt timp s-a ocupat de registrele lui Billy Kerr, tatăl lui Malcolm, după care omul a decis că nu mai are nevoie de serviciile ei. Cred că nu stătea bine cu banii. O mai vedeam uneori prin Coble sau pe stradă. Zâmbi: mereu extrem de mândră, extrem de elegantă. Kate Dewar a preluat casa acum vreo zece ani,

dar eu fac vizite regulate la Mardle de când eram student. Sunt sigur însă că soțul lui Margaret a plecat cu mult înainte. Eu am știut-o mereu ca fiind singură.

Joe avu un gând bizar:

— Se întâmplă să aveți fotografii din acea vreme? Sunt curios cum arăta strada atunci.

— Cred că da. Dacă vi se pare important...

Părea surprins și oarecum sceptic. Poliția bătuse atâta drum doar ca să se uite la poze?

— Aveam mereu aparatul cu mine ca să pozez speciemenle de pe insulă, dar îmi amintesc că am pozat și oamenii locului.

Se ridică și răscoli prin sertarele unei servante vechi. Joe tocmai se pregătea să-i spună să nu mai caute, că nu e important, când profesorul scoase un album care abia se mai ținea laolaltă. Îl așează pe masă și Joe se ridică să vadă mai bine. Charlie nu schiță niciun gest. Și iată, sub ochii lui, apăru strada Portului, familiară dar oarecum altfel, în imaginile ușor șterse. Un Malcolm Kerr tânăr pozat lângă digul portului alături de un tip în vârstă și având clădirea pescăriei în fundal, nouă și lucind în soarele vesel. Bătrânul zâmbea, tânărul era încruntat. În poza alăturată, o femeie împingea de zor un cărucior pe strada care trecea pe lângă biserică. Controla căruciorul cu o singură mână, deoarece în cealaltă avea o țigară.

— De ce-oi fi pozat asta? Nu mai țin minte, după atâta timp, își spuse Craggs.

Dădu pagina și descoperi un grup de oameni adunați în față la Coble. Era vară: femeile, în rochii fără mâneci și sandale, bărbații, încruntați de la razele soarelui. În mijlocul lor era Billy Kerr cu un rânjet mare de bețiv, lângă o femeie grasă într-o rochie largă cu flori.

— Îmi amintesc acea zi, spuse Craggs. Billy împlinea 50 de ani. Asta e Val Butt, și arată spre femeia grasă de lângă el. Era administrator la cârciumă. Iar asta e fiul ei, Ricky – contrabandistul local. Mereu avea bani și nimeni nu știa cum face rost de ei. Un tip insipid, a dispărut oricum rapid din peisaj. Cred că Mardle era prea puțin pentru el.

Joe îl privi pe Ricky Butt: un tip brunet îmbrăcat în denim, dar remarcă imediat femeia care stătea în fața lui – era Margaret Krukowski. Nu mai era tânăra din fotografia de la nuntă, avea deja vreo 30 de ani, dar la fel de frumoasă. Zâmbea încordat, de conveniență, ca și cum ar fi urât să fie pozată. Craggs dădu din nou pagina și acum privea o vedere asupra străzii Portului, cu casa mare de strajă la colț. Și de la distanță părea neîngrijită și dezolantă. Pe aceeași pagină era pozat atelierul lui Kerr. În locul hangarului acoperit cu tablă de azi se afla un depozit demontabil, destul de elegant și bine întreținut, pe ușa căruia scria „Servicii de transport Kerr”. Joe presupunea că de-acolo Margaret răspundea la telefon și făcea rezervări, înainte ca serviciile ei să devină prea scumpe.

— Margaret lucra deja aici când ați cunoscut-o?

— Nu, plecase deja de la Kerr când am început eu să fac drumuri în zonă. Curând după fotografia asta, clădirea pe care o foloseau pentru birouri a luat foc și au existat zvonuri că au făcut-o special ca să ia banii pe asigurare. Familia Kerr era datoare în tot orașul, nu era niciun secret. Cheltuiseră foarte mult pe o barcă nouă. Nu mult după aceea a apărut hangarul lui Malcolm, cel pe care-l are și azi.

Următoarea pagină era goală.

— E tot ce am, spuse Craggs. Doar dacă vă interesează și algele...

Joe zâmbi. Avea o perspectivă mai largă asupra cazului, dar venise totuși pentru informații ceva mai recente.

— George Enderby a stat aici în seara în care Dee Robson a fost ucisă.

— Așa e. Cred că ziua aia a fost.

— Pe la ce oră a venit?

— Era târziu, pe la opt. Mary ne lăsase ceva de mâncare și eu muream de foame. Chiar voiam să încep masa fără el.

Deci Enderby nu avea alibi nici pentru moartea lui Dee. Joe consideră că terminase discuția și se îndreptă spre ușă. Probabil că Mary Craggs îi pândise de undeva, că imediat apăru în spatele lor din bucătărie.

— Ai aflat tot ce voiai să știi, domnule detectiv?

— Da, soțul dumneavoastră ne-a ajutat foarte mult. Mulțumesc.

Se pregătea să iasă, dar se răzgândi:

— Îmi puteți împrumuta albumul de fotografii, domnule profesor? Îl voi returna imediat ce i-l voi arăta șefei mele.

Craggs dădu din cap aprobator și se întoarse în casă pentru a-i aduce albumul. Apoi cele două gazde îi conduseră pe Joe și Charlie prin grădină și rămaseră acolo o vreme, în dreptul porții, profesorul ținându-și soția pe după umeri și privind în zare, în urma lor.

Capitolul 30

Ședința de seară. Se întunecase, se circula greu. Era începutul weekendului de Crăciun și lumea pleca spre sud, în vizită la rude. Vera se închisese în birou și ieșise cu câteva clipe înainte de începerea ședinței. Își trecuse degetele prin păr și i se ridicase o şuviță la spate, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva. Se postase în fața sălii, cu picioarele depărtate și cu ochii aprinși:

— Hai să încheiem povestea asta înainte de Crăciun, oameni buni, nu credeți? Ca să ajungă toată lumea la timp acasă, la copii și să deschidă cadourile.

Câteva glasuri timide încercau să încurajeze. Vera nu era renumită pentru respectarea timpului personal.

— Încep eu prima, în regulă?

Îi provoca s-o contrazică. Arătă spre fotografia lui Margaret Krukowski în tinerețe, prinsă de panou.

— Prima victimă: o femeie de șaptezeci de ani, enoriașă în congregația Bisericii Sfântul Bartolomeu, voluntar dedicat la „Adăpost”, un hostel pentru femei fără locuință. De la început, am căutat aici un indiciu. A fost ea însăși o femeie abuzată? De aceea se împrietenise cu cea de-a doua victimă, Dee Robson?

Din spatele sălii, Joe se gândea că n-o mai văzuse niciodată pe Vera atât de implicată. Părea cu zece ani mai tânără. Se întreba dacă nu cumva umblase la sticla de whisky pe care o păstra în birou. Sau poate avea propriile informații care s-o anime. Vera continuă:

— Ieri, însă, un martor ne-a prezentat o nouă perspectivă asupra relației dintre Margaret și Dee. După cum știți deja, se pare că exista și un alt tip de legătură între cele două.

Liniște. Se uită la ei pe rând și Joe știa cât de mult o încânta atenția lor totală.

— Acum treizeci de ani, Margaret era ea însăși o prostituată, care lucra în casa din strada Portului, unde a locuit până în ziua morții. Discretă și elegantă, în ciuda

mediului în care trăia. Și cu ceva succes, fiindcă suma de bani pe care o strânsese nu putea proveni decât din acea perioadă. Mi se pare că avem răspuns la multe dintre întrebările de până acum. Ea vorbea adesea de secrete și sugerase întotdeauna un trecut misterios. Se explică, astfel, și reținerea lui Malcolm Kerr, care a fost obsedat de ea toată viața și care n-ar accepta în ruptul capului să-i întinăm memoria cu bârfe despre trecutul ei ca prostituată. Se mai explică și apropierea ei de Dee Robson. Bănuiesc că Margaret a început să lucreze după ce a lăsat-o bărbatul și și-a pierdut slujba la atelierul lui Kerr.

E trist că a preferat să-și vândă corpul în loc să se fi dus la părinți și să-și recunoască greșeala, dar era o tipă extrem de orgolioasă. Și pare că știa bine ce face. Booth nu a menționat prezența altui bărbat, mai ales că Margaret își prețuia independența.

Tăcu din nou și rămase privind în jur. Joe se întreba dacă aștepta oare un rând de aplauze pentru minunata prezentare a cazului. Holly ridică mâna:

— Cu ce ne ajută chestia asta în anchetă, șefa? S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Câți oameni prezenți azi știa că femeia își punea fundul la bătaie?

Of, Holly, își spuse Joe, când ai de gând să pricepi regula? Nu o contrazici niciodată pe Vera Stanhope când e pe val. Probabil că Vera se simțea generoasă în ziua aia, fiindcă remarca lui Holly n-o deranjă prea tare.

— E o informație relevantă, Hol. Ești foarte tânără încă și nu înțelegi ce înseamnă să ai regrete și remușcări legate de trecut. Poate că Margaret voia să dea în vileag trecutul înainte de a muri. Să clarifice lucrurile, ceea ce ar fi deranjat câțiva inși - foști clienți - extrem de respectabili azi. Ce-ai aflat la „Adăpost”?

— Una dintre rezidente susține că a trăit o vreme cu Margaret în casa de pe strada Portului. Susan Coulson. E puțin confuză și spunea ceva de un copil care i-a fost luat. Spunea că l-a cunoscut pe șeful lui Margaret.

— Ok, adică pe Malcolm Kerr sau pe taică-său, Billy. Măine vorbim din nou cu Malcolm. Nu cred că nu știa cu

se ocupa Margaret pe vremea aia. Mereu i-a fost un fel de confident, dar nu-l văd în postura de pește. Altceva?

— Atât de la „Adăpost”, continuă Holly citind notițele, dar am vorbit cu soția lui Enderby.

— Și?

— A confirmat că l-a părăsit. Prințesa Diana s-a îndrăgostit mai nou de grăjdarul care-i îngrijește caii, rânji Holly cu satisfacție. E foarte în formă, se pare, mi-a dat câteva detalii... I-am cerut lui Enderby hainele de exterior pe care le căra în troler pentru testare.

— Cum a reacționat?

— Mi s-a părut afectat: „Cum puteți crede că aş fi în stare de așa ceva?” Dar n-a comentat mai mult.

Vera privi din nou înjur.

— Alte contribuții la anchetă? Sau ăsta e un caz investigat doar de femei?

Joe ridică încet mâna.

— Da, Joe. Tu și Charlie ați petrecut o frumoasă zi la țară, în vizită la profesor, și indică poza lui Craggs de pe panou. Ce-ați aflat de la el? Bântuie prin Mardle de mult timp, la început ca tânăr cercetător. Crezi că era unul dintre clienți?

— Craggs a recunoscut că o plăcea, dar nu cred că a mers mai departe. Era deja însurat și se vede că o iubește la nebunie pe soția lui. O văzu pe Vera gata să pufnească – la orice aluzie romantică se prefăcea că vomită – așa că trecu rapid peste acest detaliu. Familia Kerr avea dificultăți financiare serioase în anii '80, datorau bani întregului oraș. Când a ars biroul, părea că lucrurile s-au potrivit de minune pentru ei, fiindcă banii de asigurare au picat la țanc.

Vera analiză informația și o catalogă ca irelevantă. O bănuia că avea deja propria teorie, ceea ce i-ar explica entuziasmul. Aștepta însă momentul potrivit să le-o dezvăluie. Continuă, totuși:

— Margaret știa situația financiară a familiei Kerr, doar le ținea registrele. Dacă tot era în pragul de a face dezvăluiri, poate avea de gând să vorbească și despre asta.

— E-o nimica toată, cui i-ar mai păsa după atâția ani?

Cu alte cuvinte, *vezi-ți lungul nasului*, își spuse Joe. *Totuși, Vera ar fi putut să ia în calcul ipoteza măcar pentru o clipă.*

Vera făcu un pas înainte, un star pregătindu-se să strălucească.

— Ți-a spus ceva Craggs despre Pawel Krukowski, soțul polonez?

— Nimic. Dispăruse deja când a cunoscut-o el pe Margaret.

Avea de gând să-i arate albumul foto, dar la cât era de încântată de propria găselniță, l-ar fi ignorat și ar fi făcut mișto de nimicurile lui. În sală era din nou liniște. Vera se uita iar la ei și Joe știa că urmează marea dezvăluire.

— Nu cred că Pawel a dispărut pur și simplu de pe fața pământului. Poate că Margaret ascundea mai multe decât faptul că a făcut sex pe bani.

Îi privea iar în tăcere, așteptând parcă aplauzele cuvenite.

— Crezi că și-a ucis bărbatul? Joe o bănuia de cai verzi pe pereți. Margaret Krukowski nu era o ucigașă, era o victimă.

— În acest moment nu am decât presupuneri. Povestim, construim teorii, dar mâine trebuie să verificăm niște date.

Se apropie de tabla de plastic și începu să scrie:

— Pawel Krukowski. Ce s-a întâmplat cu el? Pun pariu că-i mort și dacă aflu că trăiește fericit undeva prin Varșovia, dau prânzul cinci ani de-acum încolo. Charlie, ocupă-te să-l găsești mâine dimineață la prima oră. Iei legătura cu colegii europeni pentru ajutor. Hol, încearcă să afli informații despre incendiul de la atelier, dar nu pierde multă vreme cu chestia asta, și se opri cu marker-ul în aer. Ai întâlnit-o, Joe, pe Susan Coulson când ai fost la „Adăpost”?

Joe rememora scena și-și aminti femeia grizonată care amesteca supa, cu lacrimi și roind pe obraji. I se păruse ciudat la acel moment, o reacție așa de puternică pentru moartea unui străin, dar acum gestul avea sens, dacă

fuseseră prietene timp de 30 de ani.

— Da, am întâlnit-o.

— Mai stai de vorbă cu ea, dar undeva departe de hostel. Jane Cameron e obsedată de control, o înțeleg prea bine. Și n-am chef să tragă cu urechea la discuție. Încearcă s-o aduci în strada Portului, ia-i ceva de mâncare, pește cu cartofi sau un pahar de vin și-o limonadă la Coble. Poate își amintește ceva.

— Nu cred că poate fi un martor eligibil, șefa, orice avocat al apărării ar mânca-o pe pâine, interveni iar Holly.

Joe se întreba dacă nu-i convenea că îi fusese luat martorul, deși Holly n-ar fi avut răbdare cu Susan, care era bătrână și confuză. Vera își păstră calmul și de data asta:

— În momentul ăsta instanța e ultima mea grijă, Hol. Vreau doar să aflu cine le-a ucis pe femeile astea.

Când ajunse acasă, copiii de-abia îl așteptau. Părinții lui Sal îi duseseră la un spectacol de pantomimă la *Whitley Bay Playhouse* și cei doi mai mari erau teribil de entuziasmați. Michael urcase pe scenă și un clown îi scosese un iepure din ureche. Erau complet absorbiți de spectacol, chiar și Jessie, care pretindea că e suficient de mare ca să mai creadă în magie. Se întreba cum avea să se împace cu ea la adolescență, mereu arțăgoasă și în defensivă, și își aminti de elevele din metrou, în după-amiaza când murise Margaret Krukowski - zâmbeau prostește și intraseră în jocul băieților. Greu de crezut că-i mai încânta vreun show de pantomimă.

În pat, nu reușea deloc să adoarmă. Se gândea cum ar putea să-i facă Verei pe plac s-o aducă pe Susan Coulson în oraș. Jane Cameron îl cam intimidă și n-avea de gând să încerce o răpire. Imaginea ei, cu lacrimi pe obraji, îl mișca profund. Nu știa sigur dacă plângea moartea lui Margaret sau copilul care-i fusese luat demult. Reluă în minte și conversația cu Michael Craggs, de teamă că pierduse ceva important. Ultima imagine, chiar înainte să adoarmă, a fost cea a cuplului în vârstă, îmbrățișați la poartă, făcându-le cu mâna.

Când se trezi realiză, ca și cum ar fi fost parte din vis, că

nu-i arătase Verei albumul de fotografii.

Capitolul 31

A doua zi era senin și ger și Vera ajunse în Mardle înainte să se lumineze. I se părea că trage chiulul, când ar fi trebuit să fie în birou, coordonând și supervizând. Rolul unui inspector era cu adevărat strategic. Doar că ea fusese întotdeauna cucerită de detalii. Stabili să se întoarcă la birou înainte de prânz. Era vremea să clarifice lucrurile cu Malcolm Kerr. Îi tot vindea gogoși de ceva vreme și ura să fie dusă de nas. Prima oprire a fost în strada Percy. Perdelele erau trase și se gândi că tipul e încă acasă, dar ciocăni și nu răspunse nimeni. În spatele caselor descoperi o alee, separată de grădini cu un gard de lemn.

Pojghița de gheață care acoperea iarba se reflecta în lumina felinarului, la fel și gheața de pe asfalt. Ciocăni și la ușa din bucătărie, dar tot niciun răspuns, încercă ușa, dar era încuiată. Din casa de alături apărură un tip. Purta un hanorac și o căciulă de lână cu emblema Newcastle United, asortate cu niște mănuși în dungi alb-negru. Se ducea la serviciu și o privi pe Vera suspicios:

— Ce cauți?

— Nu știi unde e Malcolm, scumpete? Nu răspunde nimeni la el.

Respirația se transforma instantaneu în aburi. Tipul se grăbea și bănuia că Vera avea o funcție oficială.

— Nu l-am văzut de ieri dimineată, și o luă la goană înainte să mai fie întrebat ceva. Era tentată să intre în casă, sigur ar fi găsit o cheie de rezervă sub un vas sau preș, dar risca să fie acuzată de intrare fără mandat dacă Malcolm dormea înăuntru beat criță. Aerul încremenit al casei îi dădea impresia că, totuși, nu e nimeni, Malcolm fiind probabil la atelier. Și-l imagina în hangar înfășurat într-o haină veche și visând la dragostea vieții lui. Era în stare de orice pentru Margaret Krukowski și Vera se gândea că ar fi fost în stare să-l ucidă chiar și pe bărbatul ei sau, cel puțin, s-o ajute să scape de cadavru. Era una dintre teoriile care nu-i dăduse pace toată noaptea. Voia

să-l rețină pe Kerr, fără să-l sperie. Crimele recente ar putea fi rezultatul unei frici teribile a unui om încolțit, disperat să se salveze.

Porțile atelierului erau încuiate cu lacătul. Strada începea să se trezească alene, dar atelierul lui Kerr părea pustiu. Pojghița de pe asfalt era impecabilă. Începea să se panicheze. Malcolm Kerr părea un tip rătăcit și singuratic, care nu avea ce pierde. Atâta pagubă să se fi sinucis. Cu toate astea, se gândea că era disperat și că va încerca să riposteze. Se săturase de violență. Își evaluă opțiunile: putea obține un mandat să percheziționeze casa și atelierul. Orice dovadă ar fi fost circumstanțială și se baza pe ideea că i-a mințit, dar cu două femei moarte nu era greu de argumentat. Un telefon lui Holly ar fi pus procesul pe roate. Totuși, ezita. Știa că n-are sens, dar îl simpatiza cumva pe Kerr. Îl cunoștea din copilărie. Voia să aibă șansa să vorbească cu el înainte să-l catalogheze drept criminal.

Din impuls, porni spre pensiune. Îl observă pe George Enderby la micul dejun, la masa lui obișnuită de lângă fereastră. Uitase că-i spusese că stă o noapte în plus. Tipul privi pe geam și o zări. Brusc, deveni agitat. *Am acest efect asupra oamenilor oriunde merg.* Îi făcu semn cu mâna și zâmbi, în timp ce urcă scările și sună la ușă. Kate Dewar deschise. Se pare că era în mijlocul unei conversații care o făcea să râdă, fiindcă zâmbea încă în timp ce o primi.

— Doamnă inspector!

Oarecum prudentă, dar nu speriată. Vera n-o mai văzuse niciodată atât de fericită. În spatele ei îl observă pe Stuart Booth. Cu el se conversa Kate ceva mai devreme. Își imaginează că Booth nu-i mărturisise relația din trecut cu Margaret Krukowski. Prea delicat. Vera considerase întotdeauna sinceritatea ca pe o virtute supraevaluată. Mai puțin în cazul unei anchete criminalistice.

— Fiul dumneavoastră e acasă, doamnă Dewar?

Kate se îngrijoră.

— Ce vrei cu Ryan, ce-a făcut?

— Nimic, zâmbi Vera liniștitor. Îl caut pe Malcolm Kerr

și speram ca Ryan să știe unde-l pot găsi.

— Copiii sunt jos la micul dejun, noi tocmai ce-am terminat.

— Pot să merg la ei? Puteți veni și voi.

Bucătăria era cea mai călduroasă încăpere din casă, un fel de seră atunci când intrai de afară.

Chloe și Ryan erau la masă. Masa fusese pregătită pentru patru persoane, foarte dichisit cu o cană de lapte și un bol de marmeladă în mijloc. După ce administrase pensiunea toți acești ani, Kate nu mai suporta sucul în cutii de carton și untul în ambalajul de hârtie. Sau, poate, se străduia să-și impresioneze iubitul. Vera se mira că puștii se treziseră. Adolescenți în vacanță - nu se trezeau toți abia la prânz? Sau poate că Ryan avea de gând să lucreze la atelier în acea zi.

— Doamna inspector are câteva întrebări, îi anunță Kate, cu un ton ce suna a avertizare.

Ryan citea o revistă de muzică și avea o felie de pâine prăjită în mână. Își ridică privirea.

— Ce este?

— Malcolm Kerr, îi spuse Vera și se așeză.

Pâinea prăjită mirosea delicios și se simți din nou copil în casa lui Hector. Pâinea prăjită era unul dintre puținele lucruri pe care el le făcea ca lumea..

— Am fost la el acasă și la atelier și nu e nicăieri. Ai idee pe unde umblă?

— Nu, îmi pare rău.

— Ai stabilit să lucrezi azi la el? întrebă ea, dar nu era în stare să se gândească decât la o felie de pâine prăjită acoperită cu unt și-un strat subțire de marmeladă de fructe.

— Ba da, dar mai târziu.

— Aveți idee pe unde ar putea fi? De data asta îi adresă întrebarea și fetei, care stătea cu coatele pe masă.

I se părea destul de copilă, dar foarte serioasă pentru vârsta ei. Debusolată. Alt suflet împovărat de secrete. Frumușică. Când va crește, va fi ușor de confundat cu Margaret Krukowski în poza de la nuntă. Băiatul ridică din

umeri și se întoarse la revista lui. Hector l-ar fi pocnit pentru asta: „Fii respectuos, mucosule!”. Kate Dewar îl îndemnă aspru „să răspundă doamnei inspector”, după care se uită la Vera și își dădu ochii pe spate: *Copiii din ziua de azi! Ce să le faci?*

— Nu știu unde e Malcolm, pe bune.

O privi din nou cu niște ochi inocenți. Vera îl bănuia că ascunde ceva, că își protejează angajatorul. Nu era în stare să-și dea seama cum gândesc băieții la vârsta asta.

— E posibil să fie pe plajă, interveni Chloe.

Era prima oară când o auzea vorbind. Își rulase șervetul pe degete, astfel că tocmai crease un artificiu gras de Crăciun. *Al naibii Crăciun! N-ai cum să scapi de el în perioada asta. Nici măcar în gânduri.*

Toți o priviră pe Chloe și ea se apără:

— L-am mai văzut pe acolo, se plimbă doar și atât.

— Pe care plajă? continuă Vera pe un ton degajat.

— Din nordul orașului, explică fata, ca și cum răspunsul era evident. Parchează lângă dune și apoi se plimbă.

— Ryan? vocea Verei era ceva mai aspră. *De ce nu spusese el nimic, de ce o lăsase pe soră-sa să spună?*

— Se duce la căutat de lemne. Câteodată apar scânduri bune de la vasele norvegiene și el le folosește la atelier, dar trebuie să meargă dimineată ca să găsească marfă bună.

Vera îi privi pe amândoi și dădu din cap. Era ceva bizar cu familia asta, o tensiune între frați, pe care ea nu o înțelegea deloc. Ea nu avea frați, cel puțin din câte știa, îi era greu să înțeleagă relația dintre ei și cum își rezolvau conflictele. Poate că erau rivali pentru atenția și aprobarea mamei. Dar nu erau cam mari pentru asta? Apoi se gândi la Joe și la Holly și la faptul că unii oameni nu depășesc niciodată această fază. Zâmbi la ideea că echipa ei devenise o familie mare și disfuncțională. Reveni la Ryan.

— Ai cheia de la atelier?

Era posibil ca Malcolm să fi stat acolo toată noaptea la băut. Mai bine să încerce întâi varianta asta în loc să vâneze cai verzi pe pereți la plaja din nord. Puștiul scoase

o cheie din buzunar.

— Vreți să vin cu dumneavoastră?

Dintr-odată, părea dornic să iasă din casă. Din nou la plimbare? Colecționând secrete?

— Nu, nu e nevoie.

Luă cheia și plecă pe scări. Stuart Booth era încă în holul de la intrare ca și cum nu-și găsea locul: nici ca oaspete care-și plătește camera, dar nici ca membru al familiei, încă. Trecu pe lângă el fără niciun cuvânt.

Afară se luminase. Descuie porțile și intră în atelier, trăgând de mânușile care se lipiseră de mâner din cauza gerului. Tot drumul se gândise la familia din strada Portului nr. 1. Poate că, totuși, sufereau încă după pierderea lui Margaret și tensiunea pe care o observase nu era decât părere de rău.

Atelierul era pustiu, așa că încuie la loc și se grăbi să urce în mașină și să pornească spre plajă. Vechitura lui Kerr era parcată între dune, iar ea parcă *Rover*-ul imediat lângă el. Nu mai era nimeni pe-acolo. Urcă dealurile de nisip agățându-se pe drum de mănunchiurile de iarbă. În găuri se formaseră cuburi de gheață.

Alte amintiri cu Hector, de data asta un drum departe, pe o plajă din nordul Țării Galilor, după rândunici de mare. Se cazaseră la un motel îngrozitor, cu cearșafuri de nailon împuțite și cu rafturi pline de ornamente de sticlă: pisici, iepuri și un rând întreg de bufnițe albastre cu ochii ieșiți din orbite. Hector flirtase cu recepționera în speranța unui preț mai bun. După care se cățăraseră pe dune, Hector cu câte o cutie de ouă în ambele buzunare ale hainei lungi. Se ascuseseră pe coama dunei de un paznic aflat chiar dedesubtul lor. Un tânăr înghețat, care stătuse acolo toată noaptea, înfofolit doar într-un hanorac ieftin. Hector o trăsesese lângă el: „Așteptăm. Probabil a băut cafea toată noaptea, ca să nu adoarmă și să se încălzească. O să se pișe curând.” Vorbise în șoaptă, cu fața atât de aproape de-a ei că-i putea simți și acum asprimea părului din barbă. În cele din urmă, paznicul se ridicase. Deja apăruseră

oameni cu câini în celălalt capăt al plajei când trecuse grăbit pe lângă ascunzătoarea lor către toaleta publică din parcare, părăsind postul cu o expresie de jenă și de bun simț. Imediat, Hector sărise în picioare și aterizase în mijlocul coloniei de rândunici, luând la rând toate cuiburile de pe plaja albicioasă. La întoarcere, trecură pe lângă paznic și el le zâmbise frumos și-i salutase. Ce suspiciuni putea să atragă un tip în vârstă cu o fetiță supraponderală?

Revenind în prezent, Vera ajunsese pe ultima dună și privi în zare, pe plaja nesfârșită. La orizont se întindea un soare imens, portocaliu, un peisaj care-ți tăia răsuflarea. Valuri care se spargeau de țărm și miros de mare. Atât de mult spațiu că amețeai privindu-l. În depărtare, o siluetă deșirată, trăgând în urmă o scândură de lemn. Se întorcea la mașină, așa că-l așteptă, bucurându-se de priveliște. Se gândea că fata lui Kate avusese dreptate, Kerr venea aici destul de des, fiindcă aici se plimbase cu Margaret Krukowski, care-i mărturisise despre boala ei. N-o văzu decât când ajunsese la poalele dunelor. Mergea mereu cu ochii în jos, parcă pentru a evita contactul vizual cu străinii.

Se opri și privi în jur o clipă și atunci o remarcă pe Vera. Îl salută cu mâna, n-avea de gând să pară dură.

— Vreau să vorbim, îi spuse.

I se făcuse foame din nou - amintirea aromei de pâine prăjită.

— Putem mânca undeva? Nu voia să-l ducă încă la secția de poliție și să demareze procedurile care ar fi dus la arestarea lui.

Se opriră la o dugheană de pe drum să mănânce sandvișuri cu cârnați. La bar, un vas de ceai aburind și vreo doi șoferi nemți de autocamioane. Vera îl așează la geam.

— Margaret Krukowski a fost prostituată. Nu crezi că era important să știu?

— Nu, i-o tăie el, și Vera îl catalogă drept un băiat care uitase să crească. Nu voiam să-i pătez amintirea cu astfel

de lucruri.

— Dar *a fost* prostituată, insistă ea încercând să-i surprindă privirea, care rătăcea pe fereastră.

— Nu ca Dee Robson, menționează imediat și se înroși teribil. Nu era ieftină, nu se înjosea prin baruri. Avea prieteni bărbați care-i plăteau facturile. Trebuia să trăiască și ea cumva, spunea, după ce Pawel plecase și tata o dăduse afară. În plus, îi plăcuse dintotdeauna compania bărbaților.

Îi plăcuse sexul, dar nu ești în stare să spui asta.

— Nu cred că ai acceptat ușor situația, spuse și se aplecă ușor peste masă, unde zăceau încă rămășițele micului dejun. Gândul că iese cu alți bărbați. Doar o iubeai.

— Dar ea nu m-a iubit pe mine, rosti el atât de încet, că nu l-ar fi auzit dacă ar fi stat mai departe. M-am împăcat demult cu ideea.

Urmă un moment de tăcere. Nemții ieșiră sporovăind, lăsând în urmă un val de aer rece.

— Margaret voia să-ți lase niște bani, continuă Vera, suficient pentru o mașină decentă, măcar. Însă a fost ucisă înainte să semneze testamentul.

— Nu știam și nici nu-mi trebuie banii ei.

— Te-a rugat să ai grijă de Dee după moartea ei?

Malcolm își ascunse iar privirea:

— Da, m-a rugat.

— Și-ai acceptat? Bineînțeles că ai acceptat, nu puteai să-i refuzi nimic. Ți-ai fi ținut promisiunea? Nu e ușor de supravegheat o femeie ca Dee Robson.

Kerr ridică din umeri:

— M-aș fi străduit.

— Doar că acum femeia a murit și nu mai trebuie s-o faci, adăugă Vera și-și șterse grăsimea de la gură. Cred că te simți ușurat.

— Doar nu crezi că am ucis-o doar pentru că era greu de ținut sub control?

Se răstise la ea, iar femeia din spatele barului îi privi curioasă. Vera îi ignoră ieșirea și continuă:

— Acum suntem nevoiți să-i căutăm rudele, fiindcă nu are testament valid. Trebuie să dăm de Pawel, fiindcă am căutat și nu apare nicăieri că ar fi fost divorțați.

Se uită la el și, de data asta, îi prinse privirea:

— Ai idee unde e?

El zâmbi trist.

— Căutăm și alți oameni care trăiau aici pe-atunci, continuă ea. Familia aia, mamă și fiu, care administra Coble. Dacă tu nu vorbești, sunt alții care o vor face.

Ridică iar din umeri fără să spună nimic, doar că de data simți ceva bizar în gestul lui. Plăcere? Un interes ambiguu?

— Pawel s-a întors în Polonia. A găsit o muiere care i se potrivea mai bine și s-a întors acasă.

— Dacă știi ceva despre dispariția lui și nu spui, cred că alegi să joci un joc extrem de periculos.

Se simțea exact ca lângă Ryan la masa din bucătăria lui Kate Dewar: i-ar fi ars o palmă, să-i vină mintea la cap. Voia răspunsuri de la ei. Ambii știau mai multe decât voiau să spună.

— Poți fi acuzat de crimă, omule! Atâtea secrete și minciuni! Adevărul n-o mai poate răni pe Margaret acum.

El ridică din nou din umeri, adolescentul etern.

— Trebuie să mergi la secție să dai o declarație.

Nu pentru că se aștepta să afle mai multe - era prea încăpățânat - dar nu avea altă cale să se răzbune pe el. Kerr mai scutură o dată din umeri și o urmă cu mașina la Kimmerston. Pe drum, Vera își propuse să obțină mandatul de percheziție. Chiar și după atâția ani, era posibil să găsească în atelier urmele lui Pawel Krukowski.

Capitolul 32

Când Joe Ashworth ajunse din nou la „Adăpost”, nici urmă de Susan Coulson. Casa părea pustie. Drumul spre Holypool nu fusese curățat și derapase la virajul spre vilă. Totul în jur era alb, iarba, copacii, tufișurile toate erau acoperite de gheață. De pe câmp se ridica o negură densă. Pe drum nu mai erau alte urme de cauciuc. Ajuns la intrare, observă că nu era nimeni în birou, în schimb era o lumină în bucătărie. Jane și Laurie stăteau la masă, aplecate una spre alta, ca doi conspiratori. Sau doi iubiți. Nu-l observaseră. El rămase privind până când Jane Cameron își ridică privirea și-l observă jenată, ca pe un *voyeur*.

Deschise ușa să-l primească.

— Domnule polițist Ashworth, văd că devii un oaspete obișnuit!

Îl îndemnă să se așeze și îi turnă cafea.

— Făceam lista de cumpărături. Ultima înainte de Crăciun.

— Câte persoane veți fi? Întrebă și nu înțelegea cum de putea petrece Crăciunul cu acești oameni. Nu avea și ea propria familie, nu scăpa niciodată de aici?

— Laurie, Susan și cu mine. Și am invitat niște prieteni din oraș. Avem suficient spațiu, deci pot rămâne peste noapte. De-abia aștept, îi spuse și zâmbi. Fără bărbați care să ne încurce cu tot felul de pretenții.

— Deci părintele Gruskin nu e pe listă.

— Oh, Doamne, sigur că nu, părând îngrozită de idee. Babele de la Sfântul Bartolomeu sunt în stare să-și scoată ochii ca să-l aibă la masa de Crăciun, iar noi avem de gând să dăm o petrecere în toată regula.

— Ce dorești? îl întrebă Laurie privindu-l în ochi. Dacă ai treabă cu mine, grăbește-te, că trebuie să plimb câinele.

— Nu.

Îl luase prin surprindere, dar îl și amuza atitudinea ei autoritară. Niciun infractor nu-i mai vorbise așa vreodată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Laurie se ridică și plecă. O auzi vorbind cu cineva pe hol și apoi un lătrat de câine, după care Susan Caulson apărură în bucătărie. Era îmbrăcată cu un fel de pantaloni fără formă, de care purta și Vera în zilele proaste, și o bluză largă, trasă peste abdomenul umflat. Părul grizonat era prins într-o coadă la spate. Cășca, de parcă tocmai se dăduse jos din pat. Se temea că nu-l va recunoaște, dar ea îi făcu semn cu capul în timp ce punea ceaiul la foc. I se părea că arată mai bine ca la ultima întâlnire.

— Am aflat niște informații noi, anunță el. E posibil ca moartea lui Margaret să fi avut legătură cu felul în care a trăit cu mulți ani în urmă. Speram ca Susan să mă poată ajuta, și o privi atent. Tu ai cunoscut-o pe Margaret în tinerețe, nu-i așa? Locuiați amândouă în casa din strada Portului.

Susan se uită întâi la Jane, ca și cum i-ar fi cerut voie să răspundă, după care dădu ușor din cap. Atât, niciun cuvânt. Își stoarse plicul de ceai în cană, îl aruncă la coș și se așeză la masă.

— Ai vrea să faci o vizită în strada Portului? Să vezi cum arată casa acum?

Tăcere. Pe fereastră o văzu pe Laurie în cizme și haină groasă plimbând câinele pe pajiște. Pașii lor lăsau urme în pojghița de gheață. Soarele alunga alene pâda de pe câmp.

— Vrei să vin și eu cu tine? interveni Jane. Pot merge mai târziu la cumpărături cu Laurie.

De data asta, Susan dădu din cap și vorbi:

— Vreau să văd unde a trăit Margaret. Nu s-a oferit niciodată să mă ducă înapoi acolo. S-a gândit, poate, că am să sufăr prea tare. Sunt sigură că puștiul ăsta slăbănog o să aibă grijă de mine, și fața i se luminează într-un zâmbet. La vârsta mea, n-am nevoie de însoțitor.

Joe nu o întreabă nimic pe drum. Nu știa cum să înceapă și prefera să ajungă la fața locului. Susan se așezase în față lângă el, privind în jur ca un turist. Părea să se bucure de excursie, cu razele moi ale soarelui încălzindu-i chipul.

Din când în când, se lăsa pe spate și închidea ochii, iar Joe se întreba dacă nu cumva adormise. În apropiere de Mardle, se ridică în scaun și deveni ceva mai atentă.

— Povestește-mi cum era Margaret pe vremuri.

Opriseră în fața pensiunii. Susan se uita în jurul ei, dar nu dădea semne că ar vrea să coboare. Cel puțin în mașină era cald și nu îi asculta nimeni.

— Din ce își câștiga traiul?

Femeia se întoarse brusc spre el.

— Cred că știi deja, altfel n-ai întreba.

Joe se întreba cum naiba de-o crezuse nătângă sau înceată la minte.

— Făcea sex pe bani?

— Era o escortă, spuse Susan, dar de clasă. Ea alegea cu cine merge. Ar fi putut face o avere, dar nu era o tipă lacomă. Și avea mereu bani deoparte, eu nu eram în stare să strâng un chior.

— Lucrai în același domeniu?

— Neah, nu eram în stare. Zâmbi. Și n-aveam nici corp pentru asta. Am trăit din ajutor social. Am avut și un bărbat cândva, până când m-a părăsit.

— Îmi pare rău, îi spuse, fără vreo idee mai bună.

— Mie nu mi-a părut rău. Era un ticălos. Dar începusem să mă droghez deja, întâi cu tranchilizante de la doctor și apoi cam cu orice nimeream. Nu m-am putut opri niciodată pe bune. Nici când mi-au luat copilul.

Joe nu spuse nimic. Ar fi fost de prisos să-i spună din nou că-i pare rău.

— Dar la „Adăpost” ești curată, nu?

— Mda. Mai am zile proaste, zâmbi scurt. Și le trăiesc din plin când apar, fiindcă nu vreau să mă dea afară de acolo. Dacă li se pare că m-am făcut bine, or să mă dea afară, într-un loc unde să stau singură, cum au făcut cu Dee. Și n-aș putea suporta chestia asta.

— Ți place la „Adăpost”?

— Scumpete, e grozav. Mereu ai pe cineva să schimbi o vorbă, cam cum era pe vremuri în strada Portului.

Rămaseră o vreme tăcuți.

— Pot să merg înăuntru, unde a locuit Margaret?

— Nu văd de ce nu.

Ieși din mașină și ocoli pentru a-i deschide și ei portiera. Era încă foarte frig. Îl prinse de mână și se strădui să coboare, după care rămase o vreme privind strada în lung și-n lat. Pe trotuarul opus, părintele Gruskin tocmai intra în biserică.

— Putem intra întâi acolo? și arată spre biserică. De dragul vremurilor bune.

Joe nu știa ce va spune părintele că se plimbă aiurea pe acolo, dar era, până la urmă, un loc de rugăciune și aparținea comunității, nu lui. Îi oferî brațul și pornî spre biserică.

— Făceai parte din parohie?

— Am fost botezată aici și tot aici mi-am petrecut o mulțime de ore de suferință după ce mi-au luat copilul.

— Era băiat sau fată?

— O fată. Îi spuneam Ellen, după mama. Nu știu cum i-au spus noii părinți.

— Și n-ai încercat niciodată să afli ce s-a întâmplat cu ea? continuă Joe, încercând să-și imagineze ce-ar însemna să trăiești așa ceva. Să pierzi un copil după ce te-ai chinuit să-l naști și l-ai ținut în brațe. Toți hormonii care-ți bombardează mintea și sufletul.

— Neah, îi spuse, n-ar fi fost cinstit. Mai ales că aveau dreptate s-o ia. Ce viață aș putut să-i ofer eu?

Deschiseră ușa bisericii și Joe o lăsă să intre prima. În parte fiindcă fusese educat să lase femeile să intre primele pe ușă, dar și pentru că părintele Gruskin îl îngrozea teribil. Era obișnuit cu preoții metodiști, care se îmbrăcau normal, cu excepția unui guler alb. Gruskin nu era acolo, probabil se retrăsese în camera din spate. Se așezară o clipă în strană. Joe o privea și se aștepta să plângă iar, acele lacrimi mari și tăcute vărsate la moartea lui Margaret, dar ea privea pur și simplu altarul. După câteva minute se ridică și el o urmă spre ieșire.

— Îmi revin toate amintirile. Nu detalii - eram prea drogată de cele mai multe ori ca să mai rețin ceva - dar ce

simțeam.

— Spuneai că l-ai cunoscut pe șeful lui Margaret, spuse Joe ieșind din biserică și mijind ochii în lumina care părea deodată mult mai puternică.

— Așa am spus? părea încă preocupată de biserică și se întoarse s-o mai privească o dată.

— Te refereai la tatăl lui Malcolm, la Billy Kerr?

— Da, cred că de el vorbeam.

— Billy era unul dintre clienții lui Margaret? întrebă, deoarece i se părea plauzibil.

— Nu, scumpete, nu cred, dar Joe observă că ea se gândea la altceva și nu era atentă la răspuns.

Ciocăni la ușa pensiunii, fără să știe cum va explica această vizită. Le deschise Chloe, fata lui Kate. Rămase în ușă privindu-i, cu brațele încrucișate în jurul corpului firav, din cauza frigului. Avea niște papuci mari de pluș, ca Jessie.

— Mama e plecată cu Stuart, doar eu sunt acasă.

— Susan a locuit cândva aici, în casă, spuse Joe și se trezi vorbind încet și blând, ca unui invalid. Fata asta avea ceva atât de fragil, că trebuia să te porți cu mare atenție cu ea. Ar vrea să vadă camera lui Margaret. Am eu cheia. E în regulă dacă urcăm?

— Da, sigur, spuse părând total dezinteresată de femeia care-i apăruse la ușă.

Joe se gândea că la pensiune apăreau mereu persoane străine, exact ca la „Adăpost”. Era un fel tare ciudat de a trăi. El își considera casa un loc extrem de privat. Chiar și Vera știa că nu e bine să apară neanunțată.

Susan urcă treptele cu dificultate. Era mai tânără ca Margaret, dar complet ieșită din formă și greoaie. Sus avea câțiva stropi de sudoare pe frunte, în ciuda aerului rece din casă.

— Cred că locul arată cu totul altfel acum, spuse Joe. Dar Margaret a locuit aici mereu, nu?

— Da, îi plăcea să privească marea, și apoi zâmbi iar, amuzată: spunea că, dacă un bărbat nu e în stare să urce până la ea, n-are ce face cu el.

— Îi plăcea ceea ce făcea? continuă Joe, fiindcă nu reușea să înțeleagă cum de o femeie atât de inteligentă și educată ca Margaret putea să se bucure de traiul de prostituată. Vera îi spunea mereu că ar fi trebuit să se nască în secolul al XIX-lea, fiindcă avea mentalități victoriene. El știa însă că, dacă ar fi trăit în tinerețea lui Margaret, ar fi fost foarte tentat să alerge pe scări și să-i bată la ușă. Ar fi dat bucuros bani să petreacă timp cu ea, s-o atingă. Introduse cheia în broască și și-o imagină așteptându-l înăuntru. Din nou, se feri pentru a o lăsa pe Susan să intre. De data asta avea nevoie de un moment să-și revină.

— Așa arăta și pe vremea ta?

Arestase multe prostituate care lucrau în saloane obscure de masaj sau case dărăpănate în zone dosite ale orașului. Cu peștii pe trotuar privind de la distanță, o amenințare continuă ca femeile să nu vorbească. Erau dependente de droguri, cu părul dezlânat și chipurile ascuțite. Nimic blând sau ademenitor la trupul sau în patul lor. Susan intră și se așeză pe canapea.

— Bucătăria a fost amenajată, dar camera asta a fost mereu elegantă. Niciodată n-am văzut dormitorul, ținea mereu ușa închisă.

— Îi plăcea ce făcea? repetă el.

Gândindu-se mai bine, nu sexul pe bani îl șoca foarte tare, ci faptul că o făcea aici, în propria ei casă. Era o invazie teribilă a intimității ei, un alt exemplu de a trăi pentru slujbă. Înțelegea de ce nu mai chema pe nimeni la ea după ce se retrăsese.

— Zicea că e mai bine decât un serviciu normal. Odată ce-și fixase proprii clienți, cred că îi plăcea. Nu primea pe nimeni fără recomandare și n-a avut niciodată nevoie de reclamă.

— Spre deosebire de Dee Robson?

Susan chicoti.

— Biata Dee, era alcoolică și-i plăcea prea mult paharul să mai renunțe. Fiecare strop conta. Și avea mereu nevoie de atenție. Dar n-a fost niciodată o profesionistă, nu ca

Margaret.

— Ți-a vorbit vreodată despre vizitatorii ei? o întrebă și se așează lângă ea.

— Clienți, așa le spunea. Nu, nu vorbea de ei. Se considera un fel de doctor sau de preot, iar ce se întâmpla aici rămânea secret.

Joe o luă pe altă parte:

— Unde era camera ta?

— La parter, lângă intrare. Era curent mereu și niciodată n-a fost așa plăcut ca aici, spuse privind cu regret mobila lui Margaret. N-aveam ochi pentru amenajare.

— Dar vedeai oamenii care intrau și care plecau? insistă, în ideea că Susan ar fi fost curioasă, geloasă poate. Și-o imagina privind pe furiș, din spatele perdelei pătate, trăgând cu ochiul la vizitatorii lui Margaret care treceau pe trotuar.

— Câteodată, spuse și strânse brusc buzele, ca și cum tocmai își amintise că tânărul acela simpatic era polițist.

— Ne poate ajuta să aflăm cine a ucis-o, credem că are legătură cu ceva ce s-a întâmplat atunci.

— Neah, cum ar putea? Cui îi mai pasă ce s-a întâmplat atunci?

— Margaret era foarte bolnavă, era pe moarte. Avea cancer. Credem că voia să vorbească despre ce se petrecuse pe vremuri. Și poate cineva a vrut s-o împiedice.

Tăcere. De pe acoperiș se auzea scâncetul pescărușilor.

— Nu le-am știut niciodată numele și erau câțiva, doar.

— Dar i-ai văzut.

— Toți oameni respectabili, la costum și cu pantofi care luceau. Odată a venit un vicar, îi spuse și se aplecă spre el conspirativ, purta o eșarfă, dar când a plecat era desfăcută și i-am zărit gulerul acela alb.

Nu era Peter Gruskin, abia se născuse, probabil. Își aminti de Vera și de convingerea ei teribilă că Pawel Krukowski murise.

— Ce știi de soțul lui Margaret?

— Ce-i cu el?

— Cum era? insistă, dar ea părea din nou că nu-l aude. Joe se întreabă dacă se pierduse undeva, pe urma amintirilor, sau absența ei era, de fapt, o tehnică pe care și-o dezvoltase ca să-i convingă pe asistenții sociali că trebuia să rămână mai departe la „Adăpost”.

— Susan!

Își întoarse încet capul spre el și privirea îi era neclară, ca și cum l-ar fi văzut prima dată.

— Spune-mi despre soțul lui Margaret, Pawel. Polonezul.

— Nu l-am cunoscut, îi spuse cu capul într-o parte, ca și cum ar fi fost preocupată să asculte o voce îndepărtată. Dispăruse deja când m-am mutat în strada Portului.

Capitolul 33

Luară masa de prânz într-una dintre cherhanalele din Mardle, pește și cartofi. Mai erau câteva zile până la Crăciun și personalul purta căciuli de Moș, iar în fundal se auzea la nesfârșit *All I Want for Christmas Is You*. Nu se aștepta să mai obțină ceva de la Susan, dar Vera îi spusese s-o scoată la masă și, oricum, simțea că-i face o bucurie. O considera un fel de mătușă năpăstuită.

— Cherhanalele erau aici și pe vremea ta?

I se părea că Susan pierde adesea frecvența, ca un aparat de radio răpănos. Câteodată asculta și înțelegea, altădată părea complet pierdută în altă lume. Dădu din cap, cu gura plină:

— Doar magazinul de pește proaspăt și cel cu vânzare, nu erau restaurante.

— Cârциuma era?

— Da, și se încruntă, un fel de parodie a cuiva care gândea. Pe patroană o chema Val, a condus localul ani de zile. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, avea și un băiat.

Din nou, Susan se încruntă, ca și cum a-și aminti numele lui era un test pe care trebuia să-l treacă.

— Rick? Poate că Rick. Nu mi-a plăcut niciodată de el, era foarte rău cu mine și mă lua peste picior mereu. Nu e nimic inteligent în a râde de oameni, spuse ea și își duse mâna la gură, regretând parcă tot ceea ce spusese, și reveni la mâncare.

Era rândul lui Joe să cadă pe gânduri. Nu înțelegea ce legătură ar fi putut avea cu crima, dar își imagina localul în anii 70. Înainte de închiderea carierelor și a șantierelor navale. Puști în blugi evazați și fete în rochii înflorate. Cele două încăperi pline de fum și pereții înnegriți de nicotină. Se făcea comerț din plin cu pește pe-atunci și bărbații intrau adesea pentru o dușcă direct din barcă, dornici de sporovăială despre vreme și despre ce prinseseră. Oare ce credeau ei despre Margaret Krukowski? Poate că nu le păsa din ce trăia, dar unii și-au dat seama. I-ar fi văzut

clienții, deși nu erau mulți, dar clar deosebiți de restul lumii, în costumele lor elegante și gulerele preotești, ciocnind la casa de la nr. 1 de pe strada Portului. Ar fi devenit curioși, poate prindeau și ei ceva acțiune.

— Vrei să bei ceva? îi propuse. De dragul vremurilor bune?

Susan refuză din cap cu hotărâre. Poate se gândea că Rick, băiatul hangitei, mai era încă acolo să se ia de ea.

Joe scoase albumul foto din buzunar și-i arătă fotografiile.

— Recunoști pe cineva aici?

Susan întoarse paginile încet, fără nicio reacție, până la fotografia din fața cârciumii de la ziua lui Billy Kerr.

— Aici e Margaret, iar ăsta e Malcolm și ăsta e Billy!

— Altcineva?

— Val, patroana de la cârciumă, și arată spre femeia grasă.

Joe se aștepta să-l recunoască și pe Ricky, băiatul lui Val, dar Susan închise albumul fără o vorbă. Se întrebă din nou cu ce o supărase atât de tare puștiul.

— Ne întoarcem la „Adăpost”? zise el, deși nu știa la ce bun. Tocmai văzuse o dubă de poliție parcând la atelierul lui Kerr și se întreba ce se petrece.

— Da, ne întoarcem, dar mi-a părut bine să revin.

— N-au fost prea multe fantome?

Susan își reluase figura încremenită, de om care nu înțelege, și nu mai răspunse.

Ajunseră la „Adăpost” în același timp cu Laurie și Jane, iar Joe le ajută să care înăuntru pungile cu mâncare.

— Cum a fost? îl prinse Jane din urmă, chiar când voia să se suie în mașină. Era ceva complice în tonul ei, ca și cum ar fi fost doi specialiști care-și comparau părerile într-un caz comun.

Dar nu asta suntem, ar fi vrut să-i spună. Ești la fel de suspectă ca și Susan.

— A fost bine, răspunse și zâmbi tâmp. Cred că i-a plăcut, după care se sui în mașină și porni, înainte ca ea să

mai insiste cu întrebările.

Ajuns la secție, o caută pe Vera și o descoperi la cantină, privind în gol o cană de ceai. Se așează în fața ei.

— Ce-ai aflat de la Kerr?

Își ridică privirea.

— Mai nimic. Ascunde ceva, dar tace. Am luat mandat să-i percheziționez atelierul, fiindcă Pawel Krukowski pare să se fi evaporat, pur și simplu. Iar eu nu cred în magie.

— Echipa a ajuns chiar când plecam eu.

— Spune-mi că ai avut mai mult succes cu Susan Coulson.

— Nu știu. Locuia la parterul casei și vedea clienții lui Margaret venind și plecând. Nu prea mulți, dar toți persoane respectabile, spunea. Foarte eleganți, chiar un vicar a venit odată. Pretinde că nu le știa numele.

— Nu ne ajută prea mult.

Vera îl privi și el observă cât era de obosită. Se entuziasmase toată cu o zi înainte și acum poate nu mai era atât de convinsă că Margaret își ucisese soțul.

— Susan a zis ceva de patroana de la Coble, femeia pe nume Val. Și de fiul ei, Rick. Probabil că Val a murit, dar poate el mai trăiește. Ai idee dacă Charlie i-a dat de urmă?

— N-a zis.

Era distrasă, așa că Joe insistă.

— Umblau bârfe despre Margaret în cartier, doar nu era ceva să poți ține prea mult ascuns pe strada Portului, toți străinii ăia care-i băteau la ușă...

Joe continua să arunce idei, în speranța că va găsi ceva s-o anime din nou.

— Mă gândeam că n-ar fi rău să stăm de vorbă cu oamenii care au trăit atunci, dar care nu sunt parte din cazul nostru.

— Da, probabil nu e rău. Vezi dacă a aflat Charlie ceva de Rick, stă de pază la Kerr în strada Percy.

Nu era pic de entuziasm în vorbele ei și se ridică brusc, dispărând spre birou. Rămase acolo cu ușa închisă până la miezul zilei, când ieși și dispăru fără o vorbă. Joe știa că se ducea în strada Portului din nou. Tensiunea până la aflarea

rezultatelor percheziției o înnebunea, pur și simplu, și nu rezista să stea deoparte.

Charlie răspunse imediat și îi ceru să aștepte să poată ajunge într-un loc ferit.

— Cum merge? întrebă Joe și din primele secunde înțelese că Charlie era nemulțumit.

— Mă gândeam că sunt moduri mult mai plăcute de a petrece Crăciunul.

— Ai dat de mama și fiul care dețineau cârciuma? și Charlie răspunse imediat:

— Familia But? De băiat nu știu nimic, dar mama trăiește încă undeva în Mardle. Ai adresa pe biroul meu, și închise.

Joe ajunse acasă înainte ca puștii să se fi culcat. Aveau acea energie debordantă specifică unei zile petrecute în casă, cu prea mult zahăr și prea mult entuziasm înaintea Crăciunului. Jessie era îmbufnată fiindcă Sal nu o lăsase la Newcastle cu prietenii.

— I-am spus că e prea mică să meargă în oraș fără supravegherea unui adult, mai ales acum, când e o nebunie peste tot.

Sal era și ea obosită și țăfnoasă după ce discutase chestiunea întreaga zi. Joe își dădea seama că ar fi cedat, în cele din urmă, doar ca să aibă parte de ceva liniște. Erau momente când a fi părinte era cel mai complicat lucru din lume. La fel și a fi noră. Într-un moment de nebunie, Sal se oferise să gătească masa de Crăciun pentru părinții lui și acum se agita toată din cauza asta. Frigiderul era plin de mâncare și abia se închidea. Trimise copiii sus și îi turnă lui Sal un pahar de vin roșu, când sună telefonul. Vera, cu chef de vorbă.

— Cum merge? și se duse la bucătărie să n-o deranjeze pe Sal, care urmărea un serial.

Sal pricepu că e Vera și își dădu ochii peste cap.

— Deocamdată au oprit percheziția, o vor relua mâine dimineață. Cred că o să dureze câteva zile. Și chiar dacă ar fi ceva relevant în tot rahatul ăla, nu cred că noi ne vom da

seama.

O simțea frustrată și extenuată. Își pierdea încrederea în capacitatea ei de a finaliza cazul. I-ar fi propus să se întâlnească, nu l-ar fi deranjat să petreacă o vreme în casa ei dezordonată vorbind despre detaliile cazului. Dar știa că nu se poate, imediat ce avu această idee. Să s-ar fi opus. Fanteziile despre Margaret stând confortabil în mica ei oază în așteptarea clienților îi stârniseră imaginația. Prefera să bea o sticlă de vin cu soția lui și să se retragă devreme. Vera Stanhope trebuia să se descurce fără el de data asta.

Capitolul 34

Kate Dewar încercă să ajungă în capul străzii ca să întoarcă mașina. Îi plăcea mereu să parcheze pe banda corectă. Dar drumul era blocat și un polițist îi făcu semn să întoarcă. La poarta atelierului lui Malcolm erau o dubă de poliție și un minibus și mai mulți polițiști în haine bleumarin. Montau niște panouri, ca să nu se poată vedea nimic din stradă. Bandă alb cu albastru, ca în serialele de la televizor, dar întoarse cu spatele spre exterior, să nu se poată citi inscripționarea. *Poliția, nu treceți*, bănuia.

Toate astea însemnau că-l arestaseră pe Malcolm Kerr? se cutremură la gândul că fiul ei lucrase atât de aproape de acest om, un criminal. Poate că ancheta era pe terminate și aveau să-și reia viața normală în Mardle. Ea și Stuart avea planuri pentru noua lor viață împreună.

Chloe era acasă – o ajută pe Kate să care cumpărăturile în bucătărie – dar nici urmă de Ryan. Se întreba pe unde mai hoinărea acum. *Îi trebuie o prietenă, se gândi, o fată cumsecade, fără prea multă imaginație.* Îi părea rău că Ryan nu e acasă, el ar fi știut ce se petrece la atelier.

George Enderby era în salon, cu un pahar de whisky.

— Am pus niște bani pe servanta, îi spuse. Sper că e în regulă. Am vorbit cu polițista, mi-a spus că pot pleca mâine, așa că scapi de mine, Kate, o anunță cu un zâmbet trist și Kate își imaginează că și-ar mai fi dorit să rămână. Sau își dorea, poate, s-o audă spunând că-i va duce dorul.

— Ne vei lipsi, îi spuse, și se întreba dacă era vreo diferență între amabilitate și disperarea de a fi pe plac cuiva. Dar Diana se va bucura să te aibă acasă.

— Ah, Diana are alte planuri, are un nou bărbat în viața ei. Ca și tine.

Kate se întreabă dacă își petrecuse acolo toată după-amiaza bându-i whisky-ul sau în barul de la cârciumă, făcând cinste cu băutură în schimbul companiei. Nu părea beat.

— Ai idee ce se întâmplă la atelierul lui Malcolm? Dacă

fusesse la cârciumă, poate auzise niște zvonuri.

— Nu, și nici nu părea să-i pese.

Kate se întoarse în bucătărie și așază proviziile pentru Crăciun. Chloe era pe canapea în camera de zi, cu o carte alături. Se schimbaseră de haine, alegând o bluză pe care o prefera de regulă pentru ieșirile în oraș, și se fardase folosind tuș de ochi și rimel. Kate se întreba dacă avusesse prieteni în vizită.

— A sunat Stuart, o anunță Chloe, sugerând că telefoanele pentru maică-sa nu erau demne de ținut minte, dar totuși și-a amintit. Zicea că nu răspunzi la mobil.

Kate rămase în prag, strângând în brațe o pungă de detergent ca și cum ar fi dus un copil.

— Ce voia?

— Nimic, îi spuse indiferentă. Doar să-ți spun că a sunat.

Kate îl sună înapoi, dar nu răspunse, așa că îi lăsă un mesaj că se întorsese acasă. „Treci pe la noi, dacă nu ești ocupat. Ar fi frumos să te văd.” Simțea că balanța puterii se schimbaseră între ei. La început, Stuart fusese cel nerăbdător, apărând mereu la ușa ei dornic s-o vadă. Acum ea era cea dependentă, nesigură de afecțiunea lui.

N-avea stare și urcă treptele spre camera lui Margaret. De la fereastra rotundă putea să vadă atelierul lui Malcolm. Părea că poliția caută ceva anume. Aveau metoda lor: cărau cu meticulozitate toate lucrurile lui Malcolm într-o parte a curții. Aproape se întunecase și brusc se aprinseseră felinarele. Deodată îl zări pe Ryan cu claritate, trăgând cu ochiul printre garduri, printre panouri, laolaltă cu alți curioși fără ocupație. Fără îndoială, făcuse deja poze și le trimisese tuturor prietenilor săi. Nu mai zăbovi mult și plecă de acolo, lipăind pe trotuar, la fel de neliniștit ca întotdeauna. În bucătărie sună din nou la Stuart, dar tot niciun răspuns.

Capitolul 35

Vera ar fi continuat percheziția toată noaptea, de una singură, la lumina unei torțe și a felinarelor de pe stradă, dacă nu și-ar fi dat seama că devine ridicolă. Deja se strânsese lumea ca la circ: adolescenți, oameni care se întorceau cu metroul de la serviciu, în drum spre Coble, la un pahar înainte să ajungă acasă, personalul de la cherhanale, în pauzele de țigară. Malcolm nu era în zonă. Era acasă, în apartamentul cenușiu din strada Percy, sub atenta supraveghere a lui Charlie. Se simțea vinovată față de Malcolm, avea îndoieli.

Nu erau suficiente probe să-l condamne, dar localnicii îl catalogaseră deja drept autorul crimelor, chiar dacă nu se găsisese încă nimic acuzator în atelier. Evident, apăruse și presa înainte de plecarea echipei și Vera se aștepta la fotografii apocaliptice în ziarele de-a doua zi. Fosta nevastă dăduse deja un interviu în exclusivitate la un ziar de scandal, în care povestea cum fusese bătută odată de Malcolm. După plecarea echipei, la atelier și la apartament fură postați doi polițiști să asigure paza. Îl duse pe Charlie cu mașina acasă și rămaseră o vreme de vorbă. În apartament era lumină și perdelele trase, deci Charlie avea pe cineva, până la urmă. Vera se gândi că, până la urmă, nu era un detectiv chiar atât de prost.

— Cine e? Întrebă și arătă spre casă. Ești foarte discret, nu spui nimic de noua dragoste din viața ta.

— Nu e nouă, cel puțin nu cum crezi tu.

— Atunci cine?

— E fiica mea. A terminat universitatea astă-vară și n-a găsit de lucru. Se pare că nici cu maică-sa nu se înțelege prea bine, așa că s-a întors la mine, îi spuse și rânji.

— Și vă descurcați? Vera se gândea că ar fi trebuit să știe că Charlie are o fată, dar nu-și amintea nimic despre asta.

— De minune, și din nou un zâmbet larg. Face practică la o firmă din Blyth, crede că poate primi și o slujbă acolo

la final, adăugă cu mândrie.

— Bravo ei, îi spuse sincer.

Charlie era un singuratic ca și ea de când îl lăsase nevastă-sa, dar acum părea că Vera rămăsese ultima rață între lebede. Se simțea oarecum părăsită, abandonată. După ce Charlie dispăru în casă, îl sună pe Joe. Ar fi vrut să stea de vorbă, dar era clar că n-are de gând să iasă: nevastă-sa îl voia acasă, la un pahar de vin, colinde și rahaturi siropoase la televizor. Așa că plecă acasă și rămase singură în încăperea rece. Cu o sticlă de băutură alături, ca în vremurile bune, înainte să-i interzică doctorul chestia asta. Era cumplit de speriată că nu vor găsi nimic în atelierul lui Malcolm și că nu vor ajunge la niciun rezultat. În plus, va irosi toată munca și efortul unei echipe întregi și va ajunge de râsul întregului departament.

A doua zi era prima în sala de ședințe. Mahmură, mohorâtă ca o vânătaie sau ca o durere surdă în umăr. Toți apărură la timp, nerăbdători să audă rezultate, fiindcă ea fusese atât de entuziasmată cu o zi înainte. Stătea în fața lor, încercând să-și mențină nivelul de energie.

— Hol, Charlie, ceva noutăți legate de prietenul nostru dispărut, Pawel?

— Nu încă, spuse Holly vădit dezamăgită. Am preluat căutarea ieri după-amiază când Charlie a plecat la Mardle, dar se pare că funcționarii nu mai lucrează cu cel puțin o săptămână înainte de Crăciun. Mai am câteva contacte de încercat azi.

— E principala prioritate. Echipa se întoarce la atelier la prima oră și trebuie să știm cu ce ne confruntăm dacă descoperă ceva. Avem nevoie de o dată la care omul ăsta trăia cu siguranță. Charlie, cum era Malcolm ieri? Ți s-a părut deranjat că-i răscolim atelierul?

— Nu chiar. Era oarecum încremenit. Ca și cum îi e indiferent ce se întâmplă.

— Joe?

— Eu merg la fosta șefă de la Coble. Profesorul Craggs mi-a arătat fotografii din care reiese că toți erau prieteni

pe vremea aia - familia Kerr, Margaret, patroana de la cârciumă și fiu-său. Poate și Pawel. Susan Coulson de la „Adăpost” îi știa pe toți, dar de soțul lui Margaret nu-și amintește nimic. Numele patroanei este Valerie Butt și Charlie a găsit-o la o adresă în Mardle, încheie pe un ton resemnat, știind că informațiile nu ajutau prea mult.

Își dădea seama că Vera avea nevoie de o dovadă că polonezul murise: oase, dinți sau un martor care-l văzuse murind.

— Mă gândeam că poate își amintește zvonuri despre dispariția bruscă a lui Pawel. Încă nu știu exact în ce perioadă a dispărut el din oraș și cred că discuțiile cu oamenii ăștia ne pot ajuta.

Vera nu-și făcea iluzii, dar nici n-avea chef să-l mai înjosească în fața celorlalți. Indiferent de scăpări, rămânea favoritul ei.

— Sigur, de ce nu, merită o încercare.

Se luminase și echipa era deja cu siguranță în strada Portului, așa că se grăbi să ajungă acolo. Avea o fascinație teribilă pentru acest loc, fiindcă știa că totul se poate duce de râpă dacă nu găseau ceva rapid. Dacă Pawel nu fusese ucis de Kerr sau cu ajutorul acestuia, Margaret nu avea ce mărturisi și Kerr nu avea motive s-o omoare. Vera era sigură că Margaret ascunsese un secret mult mai adânc decât profesia ei. Fără cadavru, trebuia să ia ancheta de la capăt. Imediat după ședință se întoarse în Mardle, spunându-i doar lui Joe unde se duce. Când ajunse la atelier, mare parte a locului fusese cercetat. Mai rămăsese doar un fuzelaj ruginit și hangarul lui Malcolm. Se rezemă de gard, simțind tensiunea cum îi cuprinde oasele, ca gerul din jur. Nu avea stare, dar știa că n-are ce căuta între legiști. Îi stresa suficient doar stând acolo, în loc să-i lase să-și vadă de treabă. Și ea ar fi urât să aibă un superior care să-i sufle în permanență în ceafă.

Știa cam ce gândeau: *Da' femeia asta n-are altă treabă?* În cele din urmă, nu mai suportă tensiunea și plecă după cafea, cu mușchii încordați și nervii întinși la maximum. De cealaltă parte a străzii îl zări pe Peter Gruskin fâțâindu-se

pe trotuar, curios la ce se întâmpla vizavi. Părea un corb la pândă deasupra unui hoit, un animal de pradă pe urmele nefericirii altora. Probabil că moștenise antipatia lui Hector față de oamenii bisericii.

Ajunse în cafeneaua elegantă de lângă policlinică, unde își comandă o cafea neagră și un croasant. Era umplut cu cremă de alune, foarte dulce, și simți curând valul de adrenalină provocat de zahăr și de cafeină. Trebuia să se întoarcă la Kimmerston, acolo era locul ei, la birou. Trebuia să lase altora munca de teren. Dar se gândi că încă o oprire la atelier n-avea ce să strice. Poate găsiseră ceva între timp. Era o nebunie să treacă pe acolo fără să verifice.

Nu era nicio urgență, însă. Majoritatea polițiștilor erau adunați la ceai lângă gard, doar doi dintre ei scoteau resturile din hangar. Inițial, o înfurie imaginea asta, după care se resemnă dezamăgită. Renunțaseră. Trecu pe sub bandă să li se alăture. Hangarul era golit și nu mai rămăsese nimic altceva decât soba mică, așezată direct pe ciment. Intră și-l găsi pe șeful echipei.

O privi, parțial cu milă, parțial cu batjocură.

— Nu e nimic, îi spuse cu un accent de Liverpool și părea că scuipă fiecare cuvânt. Nicio cârpă care să dateze din acea vreme, nimic care să-i fi aparținut tipului pe care-l cauți. Niciun semn că a fost ars ceva sau că betonul a fost răscolit cu vreun scop.

— Cu excepția acestui loc.

Cafeaua, zahărul și o nouă ipoteză o iluminaseră brusc. Trecuse și mahmureala.

— Înainte de acest hangar, aici era o construcție temporară din lemn, care folosea drept spațiu de birouri. Elegant și conectat la utilități. Doar că a ars la un moment dat. Au existat suspiciuni că focul a fost pus intenționat pentru banii de asigurare. Poate că Malcolm încerca de fapt să ascundă un cadavru, o dovadă a crimei. Un incendiu oferea motivul perfect ca să înlocuiască podeaua. La puțin timp a apărut hangarul, fix în același loc. Cine ar fi putut remarca diferența? Clienții care intrau în atelier

sputeau presupune că orice lucrare are legătură cu reparațiile după incendiu.

— Vrei să scoatem betonul de aici? și o privi mirat, de parcă ar fi fost nebună.

— Da, cam asta vreau, zâmbi ea, perfect conștientă că părea isterică, scăpată de sub control. Fă-i pe plac unei bătrâne nebune, vrei? La câți băieți cu brațe zdravene ai acolo, nu cred că durează mai mult de câteva minute.

Se depărtă de el, în cealaltă parte a atelierului, cu haina fluturându-i în urmă. Ieși din spatele panourilor pe trotuar și imediat fu orbită de blițul unei camere. Presa era deja acolo. Alți prădători. Se duse la mașină și plecă spre Kimmerston. Nu mai putea suporta stresul: oameni cu cazmale și lopeți, grămezile de moloz și bombănelile pe care le aruncau la adresa ei. Așteptarea i-ar fi aruncat tensiunea în aer.

Mai avea un motiv să plece: nu mai trebuia să stea acolo, fiindcă știa cine are dreptate. Era convinsă. O simțea în oase, așa cum simțea și remușcarea lui Margaret – pentru că nimic altceva n-ar fi avut sens. Era mai bine să fie la birou când va primi vestea, pentru a anunța echipa. Și vestea sosi, mai repede decât se așteptase. Făcuse ceai, trecuse pe la biroul lui Holly să vadă cum se descurcă și se întorsese în biroul ei. Lăsase ușa deschisă. Câteodată încăperea părea o celulă și ea simțea nevoia de aer.

Toți o văzură ridicându-și pumnul în aer, semn al succesului și al răzbunării. O văzură strălucind și toți veniră spre ea să afle marea veste.

— S-a găsit un cadavru sub hangarul lui Malcolm Kerr, îi anunță tremurând, încercând totodată să-și păstreze calmul. Se pare că stratul de beton e subțire ca o coajă de ou. A fost înlocuit după incendiu pe locul fostei clădiri. Nu avem mai multe detalii. Paul Keating și Billy Wainwright sunt deja pe drum. Dar șeful echipei crede că scheletul aparține unui bărbat.

Tăcu câteva clipe, pentru a se bucura din plin de propria-i glorie.

— Un bărbat tânăr!

Toată lumea aplaudă și se auziră câteva urale.

— E cazul să-l reținem pe Malcolm Kerr, nu credeți? Charlie, te ocupi de asta?

Se opri iar câteva clipe. Știa că, într-un spectacol, coordonarea înseamnă tot:

— Nu v-am spus eu că terminăm chestia asta înainte de Crăciun?

Capitolul 36

Se pare că Val Butt nu era atât de bătrână sau de fragilă pe cât se așteptase Joe. Fotografia de grup din fața cârciumii Coble fusese făcută în 1975; data era trecută pe spate cu creionul și, în timp, se estompase. Margaret avea 32 de ani pe atunci; Val Butt, grasă și grosolană, avea vreo 40 și deja părea obosită și trecută de vârsta a doua; fiul ei, Rick, avea 20 și ceva. Val nu era mai mult decât un copil ea însăși când l-a avut și nu era simplu să fii o mamă adolescentă nici pe vremea aceea. Joe încercă să facă un efort de imaginație și să privească strada Portului cum ar fi arătat cu un an înaintea nașterii sale, dar exercițiul îl depășea complet. Mai bine o vizita pe Val pentru asta.

Femeia locuia singură într-un bungalou pentru mineri al serviciului de asistență socială, undeva la marginea orașului. Era uimit câte personaje implicate în acest caz locuiau încă în Mardle sau aveau legături cu orașul. Ca și cum ar fi fost complet lipsiți de ambiție sau de încrederea în sine de a-și încerca norocul în altă parte. Se întreba dacă Kate Dewar avea să se mute acum, împreună cu Stuart și cu copiii, într-un oraș nou pentru un început nou. Spera să o facă. Nu era superstițios, dar începea să creadă că Mardle avea un spirit nociv, că era ceva toxic în atmosferă.

Nu își anunțase venirea și dură o vreme până când femeia ajunsese la ușă, chiar când el se pregătea să plece. Auzi un scârțâit prelung și ușa se deschisese. Val Butt era imensă. Încă în pijama, cu o cămașă de noapte roz care abia îi cuprindea linia taliei. Se deplasa cu ajutorul unui cadru și, înainte să spună ceva, își desprinsese o mână și-și scutură țigara chiar în fața lui.

— Cine ești? întrebă și își miji ochii spre el. *Aceeași privire, se gândi el, cu care obișnuia să-și întâmpine clienții minori la Coble, înainte să le dea de băut oricum.*

Joe se prezentă și scoase legitimația:

— Ai venit să mă întrebi de Maggie Krukowski, constată

și horcăi, încercând să-și recapete aerul.

— Și despre Dee Robson.

— Ah, da, pe asta n-am cunoscut-o, spuse și se retrase prudentă pe holul de la intrare. Poți să intri. Dee își făcea veacul în Coble când eu plecasem deja de acolo.

La indicațiile ei, Joe pregăti un ceainic.

— Dimineața nu e preferata mea.

Se instală pe canapeaua care ocupa mare parte din camera din față și își ridică picioarele pe un scăunel bine postat în dreptul ei.

— Îngrijitorii ar trebui să fie aici în fiecare dimineață la opt să mă schimbe, dar de fiecare dată întârzie. Majoritatea nici nu vorbesc engleză.

— Ai cunoscut-o pe Margaret în anii 70, '80?

Val ignoră ceaiul și biscuiții pe care Joe i le așezase la îndemână și își aprinse o altă țigară. Camera putea a fum de țigară, iar tavanul era pătat de nicotină. Joe așează fotografia pe mânerul canapelei, ca ea să o vadă fără să se miște. O ridică și o studie cu atenție.

— 1975, spuse, fără să se uite la data de pe spate. Ziua lui Billy Kerr.

— Stai bine cu memoria, remarcă el impresionat de-a binelea.

— A fost anul în care am obținut licența pentru bar. Înainte avusesem un local pe West End în Newcastle, dar n-a mers niciodată prea bine. Mereu aveam necazuri acolo și-mi era greu, femeie fiind. Coble era un pas înainte pentru noi, ceva mai respectabil.

— Locuiai singură cu fiul tău?

Zâmbi amar și făcu încet cu ochiul.

— Da și nu. Ocazional mai apărea câte un individ în zonă, mărturisi și își stinse țigara în farfurioară, după care înghiți la repezeală ceaiul. Dar numele meu a fost mereu pe ușă, indiferent de situație. Am stat acolo până m-am retras.

— Margaret Krukowski, continuă Joe, fiindcă era timpul să ajungă la subiect.

— Oh, da, Margaret cea superbă. Putea curma o

conversație în bar doar dacă deschidea ușa, spuse și Joe remarcă o urmă de ranchiună în vocea ei, probabil gelozie. Majoritatea femeilor erau, probabil, geloase pe Margaret în zilele ei de glorie.

— Nu o plăceai prea tare?

— Nu aveam încredere în ea.

— Povestește-mi de ce, o rugă, amintindu-și sfatul primit de la Vera, într-o seară la ea acasă: *Cere-le să-ți povestească, poveștile contează cel mai mult. Sigur că pot să-ți îndruga o grămadă de minciuni, dar tot vor strecura și ceva util printre ele.*

Val se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii pe jumătate închiși.

— Maggie se credea mai bună ca oricare dintre noi. Ura să i se spună Maggie și eu o făceam special s-o enervez. Avea un accent ciudat și haine fițoase. Odată i-am spus: „Noi două suntem la fel: părăsite de bărbați, nevoite să ne descurcăm singure.” Vai, cum s-a uitat la mine! De parcă nu eram suficient de bună nici să-i curăț ghețele.

— Ai mai văzut-o în ultimul timp? Joe se întreba încotro merge povestea asta. Nu era deloc convins că ceea ce se întâmplase cu peste 40 de ani în urmă avea vreo relevanță pentru ancheta lor, așa cum nu credea nici în semnificația unui eventual schelet îngropat la atelier.

— Neah, n-am prea văzut-o după petrecerea aia când cu poza. S-a cam retras din viața noastră, spuse și se opri să mai înghită niște ceai. De fapt, nimic n-a mai fost la fel de atunci.

— Ce vrei să spui?

Afară se auzea poștașul, ultima livrare înainte de Crăciun, cu geanta burdușită și grea. Val îl zări și ea și rămase cu privirea la el: un moment de speranță, de așteptare. Dar omul trecu mai departe de ușa ei. Ridică resemnată din umeri, cât era ea în stare.

— Nimic deosebit, doar că n-a mai intrat în bar de atunci.

— Ce vrei să spui că s-a retras din viața voastră?

— Cum vrei să mai știu după atâția ani? și îl privi direct,

provocându-l parcă s-o contrazică. Joe era convins că-și amintea perfect.

— S-a întâmplat ceva anume în seara petrecerii lui Billy Kerr?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, și își strânse buzele cu încăpățănare, ca un copil care refuză să-și mănânce legumele.

Rămaseră o vreme în tăcere.

— L-ai cunoscut pe soțul ei, pe Pawel?

Dădu din cap. Mai avea trei fire de păr.

— Dispăruse cu mult înainte să ne mutăm noi pe strada Portului.

În cazul ăsta, își spuse Joe, teoria Verei nu mai era validă. Dacă Pawel era îngropat sub hangarul lui Malcolm Kerr, înseamnă că se afla încă în strada Portului în seara incendiului.

— Ești sigură? Din informațiile noastre, el se afla încă în zonă în acea perioadă.

Val ridică din umeri:

— Poate că era, dar nu mai trăia cu Margaret Krukowski.

— Margaret mai lucra pentru familia Kerr când ați făcut această poză? Joe simțea că-i scoate vorbele cu cleștele și nu se întrevedea nimic concret de la ea. Se întreba de ce naiba venise până aici, mai bine rămânea la atelierul lui Kerr să supravegheze lucrările. Se antrenase cu câțiva dintre membrii echipei de cercetare și i-ar fi părut bine să mai stea de vorbă cu ei.

Val scoase un horcăit ciudat, jumătate tuse, jumătate chicoteală.

— Când am cunoscut-o eu, era deja pe cont propriu, dacă mă înțelegi. O profesionistă, și fiecare cuvânt sună ca un dispreț profund.

— La ce te referi? se prefăcu Joe.

— Femeia era târfă de lux și se juca cu focul. N-avea niciun bărbat să aibă grijă de ea, nicio protecție. Dacă ar fi fost ucisă *atunci*, nu m-aș fi mirat deloc.

Joe era uimit de vehemența afirmațiilor ei.

— Dar și tu erai tot o femeie singură, fără un bărbat care să-ți ofere protecție.

— Eu îl aveam pe Rick și el era un băiat bun.

Care te-a părăsit, își zise Joe. Brusc, îi veni un gând. Un fiu care nici măcar o felicitare de Crăciun nu scrie.

— Cam în preajma petrecerii lui Billy Kerr, a avut loc un incendiu la atelier. I-a ars tot biroul atunci.

Val se uită la ceasul de pe marginea ferestrei:

— Ai naibii asistenți, vin tot mai târziu.

— Trebuie să-ți amintești de foc, s-a zvonit că a fost pus pentru banii de asigurare.

— Așa s-a zvonit? Părea cu adevărat mirată. Eu nu am auzit niciodată povestea asta, și se opri din nou, scotocindu-se după un alt pachet de țigări. S-a întâmplat chiar în noaptea petrecerii sau ceva mai târziu, spre dimineață. S-a tot vorbit în bar că ar fi fost premeditat, dar n-am crezut o clipă chestia asta. Oamenilor le place să inventeze, nu crezi?

— Deci nu ne poți ajuta cu informații pentru anchetă? Joe își pierduse răbdarea și voia să se care cât mai repede din casă, înainte ca femeia să-și aprindă altă țigară. Ura să-i pută părul și hainele a fum. Îi făcea greață.

— Nu m-am priceput niciodată să ajut poliția. Nu am încredere în polițai, mai ales că cei ca mine nu se bucură de vreun favor din partea lor.

O mașină cu emblema Primăriei opri în față și două femei în uniforme roz își făcură imediat apariția.

— E cazul să pleci, îi spuse Val, doar dacă n-ai cumva de gând să le ajuți să-mi facă baie.

Joe părăsise casa înainte ca femeile să apuce să descuie ușa de la intrare.

Ajuns în mașină, îi sună mobilul. Vera Stanhope, veselă ca o vrăbiuță:

— Cum merge, slăbănogule? îi spunea așa doar când era într-o dispoziție foarte bună sau când voia să fie sarcastică.

— N-am obținut mare lucru de la fosta patroană de la Coble, dar știa că Vera nu era atentă. Sunase să ofere

informații, nu să primească.

— Am găsit cadavrul, îl anunță cu voce ascutită de la atâta emoție. Era sub hangarul lui Malcolm. Cred că a dat foc la construcție nu pentru banii de asigurare, ci ca să ascundă dovada uciderii lui Pawel.

Joe nu spunea nimic, convins fiind acum că Val Butt îl mințise. Pawel se-nvârtea tot pe strada Portului în 1975, când atelierul luase foc, iar ea ar fi știut asta cu certitudine. Ar fi știut orice se întâmpla în zonă, era genul de femeie căreia nu-i scăpau astfel de lucruri. Și, oare, ce s-a întâmplat în seara petrecerii lui Billy Kerr de s-a ajuns la crimă? O bătaie scăpată de sub control? Doi tineri bătându-se pentru Margaret, ca doi dulăi pe un os?

— Ei bine? continuă Vera indignată. Se aștepta la felicitări. Acum avem totul: motiv, oportunitate și un schelet în dulap. Sau sub beton, de fapt. L-am trimis să-l rețină pe Malcolm Kerr. Sunt sigură că va vorbi, n-are de ce să tacă de-acum, când va fi acuzat de crimă cu premeditare. Terminăm până la cinci și apoi fac cinste.

— Ce vrei să fac eu? continuă Joe și mai privi o dată casa, gândindu-se dacă ar trebui să se întoarcă să vorbească din nou cu femeia dinăuntru. Nu suporta nepotrivirile din declarații și nu înțelegea de ce ar fi mințit Val Butt în legătură cu soțul lui Margaret. Ea ce avea de ascuns despre acea perioadă din viață? Observă pe geam cum îngrijitoarele o ridicaseră deja și se îndreptau spre baie.

Cămașa de noapte i se prinsese în elasticul chiloților și lăsa la vedere o bucată din coapsă. Decise că oamenii în vârstă au tendința de a încurca lucrurile și că nu mai avea ce vorbi cu ea.

— Întoarce-te la secție, îi spuse Vera, poți asista la interogatoriu.

Joe închise și continuă să rămână pe loc, în stradă, în fața bunglourilor de bătrâni. Avea o altă criză de conștiință. Poate că trebuia să bată la ușă și să stea de vorbă cu Val Butt din nou, să o întrebe dacă știa ceva despre cadavrul îngropat sub hangarul lui Malcolm Kerr.

Momentul trecu rapid și se trezi zâmbind. Când Vera era bine dispusă, starea ei era molipsitoare. De ce să nu se bucure și el de succes? Porni motorul și plecă spre Kimmerston.

Ajuns la secție, se aștepta la o atmosferă de petrecere, râsete și voie bună, o relaxare inevitabilă după tensiunea acumulată în timpul unei anchete. În schimb, Vera spumega de furie. O auzea înjurând de jos. Era atât de ocupată să-i facă albie de porci pe toți incompetenții care ajunseseră în poliție în ziua de azi, că nici nu-l observă intrând. Se strecură lângă Charlie.

— Ce s-a întâmplat? șopti, dar Vera oricum n-ar fi auzit o formație de 5 cântăreți de jazz cântând de zor în colțul camerei.

— Malcolm Kerr a dispărut. Rămăsese un singur polițist de serviciu în fața ușii și Kerr s-a strecurat prin spate la prima oră a dimineții. Acum dă vina pe mine, fiindcă i-am spus că, după mine, tipul nu mai are pic de vlagă în el să se opună anchetei.

— Neah, dă vina pe ea însăși.

Deodată se lăsă tăcerea, mai terifiantă însă ca rafalele de înjurături. Vera se oprise în mijlocul sălii și îi privea pe fiecare în parte.

— Așadar, unde credem că se poate ascunde Malcolm? Idei, vă rog.

Joe ridică mâna:

— Știm cu certitudine că se ascunde? Probabil că își dă seama că va fi prins oricum, doar nu e vreun mafiot cu vilă de lux în Marbella. Mie mi se pare că tipul e deprimat și disperat, iar o celulă nu diferă cu mult de apartamentul ăla din strada Percy.

— Ce vrei să spui, Joe? Vocea Verei era atât de înceată, de parcă erau numai ei doi în sală.

— Mă întreb dacă nu are cumva ceva de terminat.

— Explică, te rog.

Joe nu putea explica prea bine, știa că ar fi trebuit să discute despre asta cu Vera între patru ochi. Nu era sănătos să-i pună la îndoială teoriile în public.

— Nu cred că Malcolm Kerr a ucis-o pe Margaret. O iubea la nebunie, nu? Poate că are propriul lui plan: știe cine e criminalul și are de gând să se răzbune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, majoritatea brutalor pe care le-am arestat că și-au bătut nevestele pretindeau că le iubesc.

— E adevărat, recunosc el și pierduse deja acea sclipire, acea teorie năstrușnică care-i dăduse suficient curaj să-și contrazică șefa. Probabil ai dreptate.

Urmă un alt moment de tăcere, după care Vera începu să dea ordine:

— Vreau să-l prindeți și să-l aduceți la secție într-o oră, înainte să ne linșeze presa pentru incompetență. Din nou! Dacă nu-l prindem până la finalul zilei, scriu eu însămi articolul și-l dau pe mâna jurnaliștilor. Știm cu ce rablă de mașină umblă, căutați-l pe camerele de supraveghere. Hai, la treabă toată lumea!

Se treziră parcă toți la realitate și câteva secunde se auzi numai târșăit de scaune. Curând, Joe era singurul care mai rămăsese. Vera se sprijini de birou:

— Plaja din nordul orașului, acolo vreau să mergi, îi spuse. E locul în care Malcolm merge să gândească. M-aș duce eu însumi, dar trebuie să rămân pe loc, între rahat și ventilator.

Joe dădu din cap și se ridică.

Era miezul zilei. Liniște. Niciun ins care să-și plimbe câinii la ora aia. Mașina lui Kerr nu se vedea nicăieri, dar Joe merse, totuși, până la malul mării. Vera își imagina că omul ar putea fi aici și de regulă avea dreptate. Dar singurele siluete, destul de îndepărtate, erau niște copii care alergau cu mingea. O sună pe Sal din vârful dunei de nisip, apucându-l deodată dorul de ea și gândindu-se că ar trebui să vină cu copiii aici, în vacanță. Tuturor le-ar fi prins bine o zi în aer liber și zgomotul valurilor spărgându-se ușor de țărni.

— Ce faci, cum merge?

Știa că Sal e prinsă cu totul de ideea Crăciunului. Își

crease în minte un vis despre cum ar trebui să arate Crăciunul în familie. Perfecțiunea întruchipată. Iar realitatea nu se ridica niciodată la așteptările ei. În plus, anul ăsta se temea că va fi judecată și de părinții lui Joe.

— Ce fac copiii?

— Jessie a plecat în oraș, îl anunță cu o voce sfidătoare, știind că el n-ar fi acceptat niciodată. Credea că fetița lui e prea mică să meargă la Newcastle fără un adult însoțitor. E-n regulă, sunt în gașcă și câțiva dintre ei sunt ceva mai mari. Mama Sarei îi va însoți în metrou și va rămâne după aceea în oraș. Mai are cumpărături de făcut și e cu telefonul la îndemână, în caz că au nevoie de ea.

— În regulă. Ce altceva ar fi putut să spună? Deja se decisese fără el. Rămase o clipă să privească soarele apunând peste valuri, după care se sui în mașină și porni înapoi spre Kimmerston.

Capitolul 37

Malcolm stătea în metrou pe un scaun din mijloc, lângă o femeie corpolentă cu un copilaș pe genunchi. Trenul era plin. Ultima zi de cumpărături înainte de Crăciun. Nimeni nu-l băga în seamă. Era un tip cenușiu, bătrân și ineficient. Fără vlagă. *Dar le-arăt eu lor!*

La început, nu era foarte sigur ce avea să facă. Nu plecase de acasă cu gândul să evadeze, ci să ia o gură de aer. Fusese pe plaja din nordul orașului să vadă răsăritul cenușiu deasupra dunelor, apoi se întorsese în oraș și îi venise ideea să recreeze ultimii pași ai lui Margaret. Se gândi că ar putea, cumva, să-i simtă prezența, așezându-se pe scaunul din metrou. Era conștient că e o nebunie, dar, în acele clipe, simțea cum creierul începe să-i fie devorat dinspre margini spre interior, ca și cum niște șoareci ar roade un covor zdrențuit. În urmă, gândurile lui rămâneau tocite și zdrențuite.

Imediat ce se sui în metrou, remarcă un chip cunoscut și se ascunse într-un colț, să nu fie văzut. Parcă era un semn. Oare Margaret încerca să-i spună ceva din mormânt? Ar fi vrut ca el să-și găsească o viață nouă, fără ea? Sau voia altceva de la el? În spațiul dintre uși se așezase un grup de copii. Râdeau și Malcolm îi disprețui. *Cum îndrăznesc să râdă?* Îi auzi vorbind despre cele două crime. O remarcă imediat pe fata care vorbise și o urî instantaneu. Era machiată, deși evident prea mică pentru așa ceva: „Tatăl tău e polițist, Jess. L-au prins pe criminal?” insista, cu o voce voit stridentă ca tot vagonul s-o poată auzi. Ceilalți pasageri priveau cu atenție grupul și poate că asta și dorea. Fata pe nume Jess părea mai mică decât ceilalți. Slabă și timidă, dar dornică să se facă plăcută de gașcă. Malcolm știa foarte bine sentimentul ăsta.

— Am fost în metrou când s-a întâmplat, spuse Jess, cu un sentiment de mândrie în voce. Eu am găsit prima cadavru.

Malcolm privi mai jos, pe coridor, spre ochii curioși și

atenți și în mintea lui urla la fată: *Nu, nu trebuia să fi spus asta!!! Nu trebuia să știm.* Era o complicație în plus.

Pe drumul spre oraș, continuă să privească în jurul său în alertă, ca un câine de vânătoare, atent la fiecare pasager, întrebându-se cum îl va recunoaște pe cel căutat în mulțime. Simțea că o ia razna complet. Nu mai dormise de ceva vreme și avea 40 de ani de stres în urmă. Credea că nu-i mai pasă, că era mort în sufletul lui, ca speciemenle pe care profesorul le păstra în laboratorul din Cullercoats. Arătau proaspete și lucioase în exterior, dar erau goale și înghețate în interior. Era ca și mort, cel puțin. Fără sentimente, fără suflet.

Acum, însă, întrezărea o posibilitate de scăpare. De a trăi din nou, de a se simți întreg și îi licări în minte o rază de speranță. Dar trebuia să separe grupul și să aleagă individul. Simți un fior de agitație, același entuziasm distructiv avut cu 40 de ani în urmă.

Se prefăcea că citește un ziar gratuit găsit la stația Partington și arunca adesea ochi peste marginea lui. Oare vânatul îl observase cumva? Nu era sigur și nu putea risca. Se ghemui la loc în colț și mintea o porni galop pe urma amintirilor, cu ziarul ca ecran între prezent și trecut.

Ziua de naștere a tatălui său, împlinea 50 de ani. Toată strada se adunase la Coble din clipa în care ei doi se întorseseră cu barca. Urale când au deschis ușa să intre. Billy Kerr fusese mereu tratat ca un erou în strada Portului. Valerie făcuse rost de tort de undeva și, până ajunseseră să-l taie, mare parte dintre ei erau deja bine abțiguiți. Au ieșit afară să facă o poză. Nu toată lumea, evident, unii au rămas înăuntru. Nu toți oamenii din strada Portului aveau chef să apară în poze.

Își amintea în amănunt cu ce era îmbrăcată Margaret: o rochie de bumbac indian și o bluză albă de pânză. Era încălțată cu sandale și curelele fine de piele erau strânse în fundă în jurul gleznei. Nu erau hainele obișnuite de lucru. La lucru, se îmbrăca exact ca și cum s-ar fi dus la birou. Lenjerie neagră și portjartier negru. Ciorapi transparenți și pantofi cu vârful ascuțit și tocuri atât de

înalte, de te întrebaai cum de-și mai ține echilibrul. Piele și mătase. O văzuse odată când se îmbrăca pentru serviciu. Pleca în larg să-și adune coșurile și obișnuia să arunce ancora în golf, de unde se vedea geamul lui Margaret, și se zgâia la ea cu binoclul profesorului. Ea nu știa că e privită, nu se gândea că se poate vedea prin geamul ei în dormitor, fiindcă în fața ferestrei nu era decât marea. Silueta i se contura în lumina palidă a zilei. Stătuse într-un picior, dreaptă ca o balerină, și își trăsese încet ciorapul de mătase pe celălalt picior. Complet echilibrată și relaxată. Pentru cine te îmbraci, Margaret? O urmărise cum se întoarce și cum deschide ușa camerei, probabil pentru un client.

Unghiul era prea îngust ca să mai vadă cine intrase și ce se întâmplase după aceea. Își imagina, însă. De multe ori. În seara petrecerii tatălui său, Margaret era liberă, spusese asta foarte clar. De-aia purta rochie de pânză, o bluză albă și sandale. Băuse și el știa că ea nu bea niciodată când lucrează. Îi spusese asta într-o altă zi liberă. O dusese pe insula Coquet la picnic. În ziua aceea purtase jeans, un tricou de bumbac și pantofi de pânză. Băuseră o sticlă de vin și ea adusese sandvișuri și prăjituri de casă. Malcolm știa că taică-său avea să spumege de furie dacă afla - Billy dezaproba ostentația lui Margaret - dar nu prea îi păsa. Îi era de-ajuns să zacă la soare de vorbă cu ea. *Nu muncesc azi*, îi spusese. *Nu beau niciodată când lucrez*: Pe drumul de întoarcere spre barcă, îl luase de mână. Trenul se opri în stație.

Malcolm privi peste ziar. Nu ajunseseră la Newcastle și credea că tot acolo merg și copiii. De ce n-ar merge? Ce alt motiv ar avea să se afle aici, dacă nu pentru cumpărături și distracție în oraș? Iar ei râdeau în continuare și făceau gălăgie în mijlocul vagonului, ca niște copii de 3 ani. Se urcară alți pasageri, dar prada lui își păstra locul. Privi pe fereastră câmpia netedă a coastei și, în mintea lui, reveni la seara petrecerii tatălui său. O seară senină, caldă, cu toată zăpușeala zilei adunată în strada Portului. Mijlocul anilor '70 adusese veri toride și secetoase, în care secaseră

până și râuri. Algele se împuteau pe pietre în dogorea soarelui.

În seara aia, Margaret îi ceruse un serviciu: „Clarifică lucrurile, Malcolm, te rog. Vorbește cu el. Fă-o pentru mine.”

Și, evident, el făcuse cum i-a cerut ea. Cum îi spusese și polițistei grase, ar fi înotat gol de trei ori în jurul insulei Coquet dacă i-ar fi cerut.

Restul serii era în ceață. Prea mult alcool, tensiune ridicată, ca o electricitate statică. Frânturi de imagini se înșirau în minte, precum diapozitivele profesorului Craggs folosite la ore, fiecare iluminat individual de un proiector demodat. Spectacolul se încheia cu dansul flăcărilor pe podeaua biroului lui taică-său, limbi portocalii de foc teribil de fierbinți. Stătuseră cu spatele la șinele de tren privind cum se topește lemnul în dogoarea focului, negru și neputincios ca o carne arsă. Flăcările se înălțaseră așa de mult, că se dăduseră în spate uimiți de scânteile care ajungeau la cer.

Fusese oare prima noapte fără somn? Cu siguranță, el și taică-său erau în aceleași haine din ziua precedentă când poliția ciocăni la ușă a doua zi și-i anunță că focul fusese pus intenționat. „E vreun motiv să fi pus cineva focul?”, îi întrebasese polițistul, dar ochii lui îi acuzau direct, fără a fi în stare s-o spună. Prea mult tărăboi și apoi era și el un biet funcționar. Dacă afacerea mergea prost, ar fi înțeles nevoia de a încasa banii de asigurare.

„Nici vorbă”, îi spusese Billy. „Doar dacă n-o fi pus focul vreun puști de la petrecere, ca să facă o glumă bună.” Și așa a mers vorba mai departe. Că niște băieți de la petrecere băuseră cam mult și o luaseră razna la gândul că ar fi foarte tare să dea foc. Iar familia Kerr nu se va supăra, fiindcă banii de asigurare le vor veni mănășă, plus că ei toți erau prieteni în strada Portului. Billy se dusese la Coble imediat ce deschisese la prânz, împrăștiind povestea. Era un tip respectat și tot orașul căsca gura la el, toți ajungând la concluzia că tinerii pot fi extrem de nesăbuiți. Val Butt credea la fel, cu mâinile proptite în

șoldurile ei mari. Știa și ea bine cum se întâmplă chestiile astea: „Câteodată, copiii ăștia nu mai pot fi controlați.”

În acea dimineață, cu fumul încă în nări, Malcolm privise de la distanță cum taică-său rezolvă lucrurile, cum făcea de fiecare dată. El nu se pricepea să țină secrete. Să fi știut el, chiar și abia atunci, că simplul fapt că era la curent cu motivul incendiului avea să-l țintuiască de pământ ca o ancoră de oțel, târându-l la fundul apei și nenorocindu-i viața...

Trenul ajunsese la stația Haymarket. Îi privea atent pe ceilalți. Niciunul nu-l remarcase, poate nu remarcău de obicei persoanele în vârstă. Se întreba dacă fetele vor coborî aici. Erau sprintene și agitate ca niște fluturi, dar rămaseră pe loc până la stația Monumentului, unde toată lumea părăsi trenul. Malcolm își împături ziarul, îl dosi în buzunar și le urmă pe scara rulantă, spre străzile aglomerate.

Capitolul 38

Vera se considera singura vinovată de dispariția lui Malcolm. Ar fi trebuit să-l rețină de când începuse cercetările la atelier, cu probe sau fără. Tipul era periculos și disperat. Era pironită la biroul din Kimmerston, deși ar fi preferat să fie la locul crimei, în atelierul lui Kerr, în căutare de informații noi de la Billy Wainwright și Paul Keating. Sau pe teren, în căutarea criminalului. Joe Ashworth sună:

— Spune-mi că ai ceva. În mintea ei, Malcolm se plimba dezolat pe plajă, iar Joe îl băgase deja legat fedeleș în mașină și-l aducea la secție, dispus să mărturisească.

— Nimic, și Vera trânti o palmă pe birou de-o ustură pielea.

Imediat primi un alt telefon. Mașina lui Kerr fusese descoperită în parcare de la stația de metrou Partington. Se urcase în metrou până în Newcastle și de atunci putea să fi ajuns oriunde în țară până la ora aia. Sau ar fi putut să meargă până la aeroport și să fie deja oriunde în lume. Cumva, însă, Malcolm nu părea genul de călător internațional. Oare avea pașaport? Verifica chestia asta la telefon, când apăru Holly ciocănind. Oarecum timidă, dar la fel de arogantă. Vera n-o putea suferi când era arogantă.

— Șefa? Vera îi făcu semn să intre. Am dat de urma lui Pawel Krukowski.

— Cum adică ai dat de urma lui? E într-o groapă în Mardle. Doar dacă Paul Keating nu a emis autorizație să fie dus la morgă.

— Nu e. Are o agenție de turism în Cracovia și aranjează călătorii în Anglia pentru studenți și muncitori. Trăiește cu o poloneză și au trei copii și cinci nepoți.

Vera se panică.

— Poate e alt Krukowski, spuse, conștientă fiind că se agăța de iluzi și că toată teoria ei se ducea de râpă.

Holly dădu din cap:

— Am vorbit cu el, vorbește foarte bine engleza. A plecat

din tară în 1970. S-a însurat cu Margaret fiindcă a crezut că e bogată. Când a aflat că banii nu sunt ai ei, a mai așteptat vreo doi ani, în ideea că familia se va da pe brazdă și-i vor reprimi în mijlocul lor. Cum nu s-a întâmplat așa, s-a cărat urgent.

— Când a ars atelierul lui Kerr? Vera încerca să-și păstreze calmul analizând date.

— Pe 15 iulie 1975, răspunse Holly, fiind cea mai pricepută la date din toată echipa.

— Era ziua de naștere a lui Billy Kerr.

Joe era cel care menționase chestia asta, încă îmbrăcat și sprijinit de ușă.

— Și de ce m-ar interesa chestia asta? se răsti Vera, dornică să-și verse nervii și tensiunea pe cineva.

— Pentru că se strânseseră toți la Coble să chefuiască.

Joe scoase o fotografie veche din buzunar și le-o puse în față, pe birou. Se aplecă și indică fiecare personaj.

— Asta e Val Butt, patroana din acea vreme. În acel an a primit licență de funcționare și s-a mutat la Mardle după câteva scandaluri în West End. Cel puțin așa susține.

— Ai vorbit cu ea?

— Ți-am spus de dimineată că merg s-o vizitez, și Vera simți nerăbdarea din vocea lui Joe. Oare credea despre ea că nu mai e la fel de ageră? Poate că avea dreptate.

— Așa e, mi-ai spus, continuă.

— Acesta e Billy Kerr, și Vera recunoscă imediat asemănarea cu Malcolm. Billy era ceva mai pătrășos, mai deschis la față și mai robust, dar asemănarea era evidentă. Mike Craggs, acum profesorul Craggs, pe atunci însă abia doctorand; Malcolm Kerr, Margaret, bineînțeles; iar acesta este Rick, fiul lui Val.

— Mi-ai mai spus de el până acum?

— Susan Coulson a pomenit de el. Spunea că o lua la mișto mereu. Mi s-a părut că se temea de el, așa că i-am verificat cazierul. A intrat în tot felul de belele în tinerețe, fiind înhăitat cu golanii din West End. Din 1974 nu mai apare nimic, însă.

— Câți ani ar avea acum?

— 66.

— Și unde stă?

— Nu apare nicio adresă în prezent și nici că ar fi locuit undeva de la mijlocul anilor '70.

Tăcere. Din sala de birouri de alături răzbătea un murmur de voci.

— Și crezi că, de fapt, el e grămada aia de oase din curtea lui Kerr, continuă Vera și se lăsă pe spate, analizând noua teorie.

De ce l-ar fi ucis Malcolm pe fiul patroanei de la bar? A fost o ceartă între bețivi la petrecerea tatălui său? Și ce legătură ar fi avut cu Margaret Krukowski, 40 de ani mai târziu? Joe ridică din umeri:

— Măcar știm că nu e Pawel.

Vera decise că nu mai putea sta în birou, altfel se va urca pe pereți ca o nebună.

— Mă duc să vorbesc cu maică-sa.

Își trase haina și se îndreptă spre ieșire.

— Rămâneți aici să păziți cetatea. Vreau să știu imediat ce dați de Malcolm, strigă ea peste umăr, în timp ce cobora treptele.

O zări pe femeie prin fereastră. Era întinsă pe canapea cu picioarele ridicate pe un scăunel, privind la televizor. O bucată de beteață întinsă pe policioară era singura concesie făcută sărbătorilor. Vera se gândea că ar fi cazul să se reapuce de înot și să mai dea jos câteva kilograme. Nu-și putea imagina ce înseamnă să fii bătrân și captiv într-un corp monstruos, înghițind rahat de la televizor, ca Valerie Butt.

Ciocăni la geam să-i atragă atenția. Val îi făcu semn să intre. Ușa era descuiată, poate aștepta pe cineva.

— Alt polițist? remarcă Val și închise sunetul televizorului. Pe ecran continuau să se perinde imagini cu case elegante de provincie.

— Am mai găsit un cadavru, anunță Vera și se strecură lângă ea pe canapea. Nu exista alt loc.

Val nu spuse nimic, așa că Vera continuă:

— Povestește-mi despre fiul tău, Rick.

De data asta, Val părea interesată.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Era foarte cald și nu se dezbrăcase de haină. Simțea că leșină.

— Cu mulți ani în urmă, îi spuse. Avea probleme și a trebuit să plece.

— Ce fel de probleme? și își scoase mâinile din haină.

— Se înhăitase cu niște nemernici când locuiam în West End. Căuta aventură și senzații tari. Avea orgoliu masculin și nu-i plăcea să fie priponit. De-asta ne-am mutat aici după aceea, nu credeam că prietenii lui îl vor găsi aici, pe coastă.

Vorbea și se uita la ecran: o femeie prezenta bucătăria mare cât tot bungaloul lui Val.

— Și crezi că l-au găsit?

— Nu știu. Se întâmplau tot felul de lucruri. Poate că avea microbul în el și voia să facă pe durul, să fie respectat pentru cine era. Câteodată cred că băieții au parte de o soartă mai grea. Oamenii se așteaptă să fie niște duri. Rick și-a dorit mereu să pară un dur.

— Din cauza asta nu prea-l plăcea lumea, spuse Vera și se gândea că a atins cheia problemei. Îi încolțise o idee care prindea tot mai mult contur în mintea ei și schimba complet perspectiva cazului. Era un tip crud și oamenii se temeau de el, fiindcă voia mereu să fie cel mai tare.

— Doar se dădea mare, spuse Val. Era doar un copil când a dat de greu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vera. Ce s-a întâmplat la petrecerea lui Billy Kerr? Seara incendiului.

Val se lăsă pe spate, în canapea, ca și cum ar fi obosit dintr-odată.

— Nu știu ce s-a întâmplat exact. Rick parcă înnebunise în seara aia, se drogase, cred. Lua tot felul de chestii. Nu vrei să crezi că propriul tău copil poate fi un om rău. Fiindcă ar fi vina ta, nu-i așa? Pe cine altcineva să dai vina?

Vera îi atinse brațul:

— Povestește-mi. *Vreau să știu povestea ta.*

— Am decis să facem o petrecere pentru Billy Kerr. Băieții de la atelier au organizat totul. Au plătit niște mâncare, una dintre neveste a făcut un tort. Era foarte cald, era arșiță în fiecare zi. De la început mi-am dat seama că vom avea necazuri. Era o tensiune în aer și un cuvânt era de-ajuns să stârnească furiile.

Val se întoarse și o privi în ochi:

— Femeia aia, Margaret Krukowski, era cauza tuturor relelor. Îi înnebunea pe bărbați, pe toți. Am citit în ziar despre moartea ei și nu am recunoscut-o în descriere. Vorbeau despre ea ca de o sfântă, care mergea adesea la biserică și muncea voluntar într-un adăpost pentru femei cu probleme. Ei bine, cred că știa totul despre problemele femeilor.

— Rick o plăcea, așa e?

— Nu! Cuvântul țâșnise ca un glonț în liniștea camerei și femeia continuă în șoaptă. Rick se plăcea doar pe el însuși. M-am întrebat, la un moment dat, dacă-i plăceau bărbații, dar n-a dat semne concrete. Era un singuratic. Interesul lui la Margaret era... se opri puțin să găsească cuvântul potrivit, profesional.

Și Vera înțelese:

— Voia să fie peștele ei.

— El credea că un bărbat s-ar ocupa mai bine de interesele ei, spuse și se uită pe fereastră, după care continuă pe un ton defensiv. Umblase cu găștile de băieți din oraș, știa cum merge treaba și credea că poate încerca aceleași scheme și aici, pe coastă.

— Îi vindea droguri lui Susan Coulson? Vera și-l imagină pe omul din fotografie: păr negru, lăsat peste urechi, și ochi cenușii cu o privire aspră. Îi aducea în minte o imagine ceva mai recentă.

— Ar fi vândut-o și pe mă-sa, dacă prețul era corect.

Vocea i se înăspri. Vera clipi și imaginile din mintea ei se schimbă iar.

— Dar tu ai acceptat și l-ai lăsat să opereze din barul tău.

— E fiul meu!

— Așa că, în noaptea aceea, la petrecerea lui Billy...
Spune-mi povestea mai departe.

— În noaptea aceea se întâmpla ceva. L-am luat deoparte și i-am spus că n-am chef de scandal. Dar era deja prea târziu, simțeam tensiunea în aer. El era țăfnos și iritat. Poate că îl amenințau cei din vechea gașcă, cred că le datora ceva.

Femeia închise ochii o secundă. În mintea ei, se afla încă la bar, turnând halbe de bere, râzând la glume și așteptând în acest timp ca fiu-său să distrugă toată munca ei de-o viață. Era nevoie de ceva curaj să n-o iei razna.

— Toți băuseră prea mult și era agitație și zgomot, unii ieșiseră în stradă. Nu l-am mai zărit pe Rick, dar nu puteam pleca să-l caut. Se întunecase, însă era încă foarte cald, de parc-am fi fost în Africa. Ți-ai fi dorit o furtună, să mai limpezească aerul, sau măcar o adiere de vânt.

O clipă, televizorul îi fură iar atenția: un cuplu de vârsta a doua cu un câțel la picioare, mână în mână în fața casei lor de vis. În alt univers, probabil.

— Și atunci am văzut focul din șantier. Flăcările erau atât de înalte, că se vedeau din bar, nu doar de-afară. Trecuse de miezul nopții și eu continuam să vând, deși depășisem ora de închidere, fiindcă nimeni nu se aștepta să închid de ziua de naștere a cuiva. Când am văzut focul, am știut că o să vină poliția și că îmi va anula licența, așa că singura mea grijă era să eliberez cât mai repede locul și să închid.

Vera se întreba de câte ori trăise femeia asta scena în minte. Probabil de sute de ori, dar niciodată nu vorbise despre ea. După cum rostea cuvintele, se vedea că vorbește pentru prima dată despre asta și că este o ușurare, în același timp.

— Nu l-am mai văzut pe Rick în seara aia. Am crezut că a dispărut, obișnuia s-o facă adesea și se pricepea foarte bine. Fugea de poliție, de asistența socială, de ofițerul supraveghetor - mereu știa unde sunt și unde să se ascundă de ei.

O privi pe Vera cu ochi chinuiți. Avea o mărturisire de făcut:

— Mi-a părut bine. Mi-am zis: bine că ai plecat înapoi la prietenii tăi mafioți de la oraș. Lasă-mă pe mine în pace să-mi fac viața cum vreau.

— Asta ai presupus că s-a întâmplat? Ai crezut că a fost implicat în incendiu și că a fugit la Newcastle?

— Așa mi-a spus Billy Kerr. A venit a doua zi, era liniște și totul duhnea a fum. Nu mai rămăseseră decât ruinele biroului și locul arăta ca după bombardament. Mi-a zis că n-am să-l mai văd pe Rick o vreme: „Fii-tu a înnebunit de tot, Val, mi-a dat foc la atelier. Nu pot accepta asta. I-am zis să nu-l mai prind pe strada Portului. Nu am nimic cu tine, dar cred că mă înțelegei.” Iar eu am dat din cap. L-am trădat, oare? Parte din mine cânta de bucurie, fiindcă scăpasem o vreme de stres. De când era mic, mereu mă temeam de ce prostii va face.

— Ai idee unde e acum? Vera o ținea încă de mână. În ciuda căldurii din cameră, avea pielea rece și lipicioasă.

— Habar n-am; era încă o confesiune. Nu l-am mai văzut din ziua aceea. Inițial, nu m-am chinuit prea tare să-l găsesc. Am întrebat colo și colo. Nimeni nu spunea nimic. După o vreme, am încetat și eu. Dacă el nu voia să mă vadă, nu vedeam de ce m-aș chinui eu. Îmi era bine de una singură, fără alte probleme pe cap. Mă gândeam că am să aud de el când va da din nou de necaz.

— Și-acum?

— Acum ar fi probabil în vârstă, cu nepoți, poate. Ceva mai calm, probabil. Mi-ar plăcea să-l văd, ar fi cineva cu care să schimb o vorbă. Poate mă ajutați să-l caut.

— Scheletul pe care l-am găsit e destul de vechi și bănuim că victima a murit în noaptea incendiului din atelier.

— Poate fi Rick? și Val scânci.

— E cadavrul unui tânăr.

— În tot acest timp mi-am spus că nu-i pasă de mine și nu-l interesează ce fac, spuse plângând. La fiecare onomastică așteptam o felicitare. Și mă gândeam: la naiba

cu tine, Rick! și uite că el a fost aici tot timpul, în strada Portului.

— Încă nu știm sigur, se mai fac teste.

— Eu știu, și Val se întoarce, astfel că Vera nu-i mai vedea chipul.

Vera plecă spre strada Portului. Fără vreun motiv anume, doar că nu era pregătită să se întoarcă la birou. Dacă ar fi apărut vești despre Kerr, avea cine s-o anunțe. Și mai era un gând, o scânteie pe care trebuia s-o clarifice în liniște. Aici începuse totul și aici avea să găsească răspunsul.

Pe stradă era liniște. Coble era deschis pentru băutorii de la ora prânzului, dar cherhanalele închiseseră pentru Crăciun. În curtea lui Malcolm era încă destulă forfotă, dar nu se vedea mare lucru din cauza paravanelor montate împotriva gurilor-cască. Prin fereastra casei de oaspeți, îi zări pe Kate Dewar alături de Stuart Booth în salon. Ea cânta la pian, iar el era aplecat peste umărul ei, indicând ceva pe partitură. Făcea notițe cu un creion, iar ea se întoarce și îi mângâie obrazul cu degetul. Vera parcase în față, dar cei doi n-o observaseră. Încă în mașină, o sună pe Holly:

— Vreau să verifici una dintre mărturii din cazul Krukowski.

Apoi îl sună pe Joe, fiindcă avea și pentru el o întrebare. Doar că Joe era disperat și nu se putea vorbi cu el, aproape că urlase la ea să închidă telefonul, fiindcă aștepta un alt apel. Jessie se separase de prieteni în oraș, își lăsase telefonul acasă și nimeni nu știa unde e.

Capitolul 39

Malcolm Kerr era încă în misiune, dar nu-i plăcuse niciodată orașul și se gândea să renunțe. Ce treabă avea el, până la urmă? Se gândea să se întoarcă la Partington, să se suie în mașină și să se ducă la secția de poliție din Kimmerston. Îi făcea plăcere gândul că polițista cea grasă ar fi putut fi acolo, așteptându-l. Se va bucura să-l vadă. Și-o imagină zâmbind, poate îi va oferi un ceai și chiar un strop de scotch, dacă avea la îndemână. Iar el îi va spune tot. Să se ocupe ea de acum înainte.

Își strânse gulerul și rămase pe loc, astfel că mulțimea trecea pe lângă el ca valurile lângă o stâncă. Peste tot era zgomot. Flașnetari cu volumul la maximum și urlete de copii și vânzători ambulanți, fiecare oferindu-i tinichele și jucării de plastic.

O cameră liniștită de interogatoriu, doar el și plinuța. Pereți vopsiți neutru, nimic care să atingă simțurile. Părea deodată cel mai plăcut loc din lume. Grupul de tineri din fața lui se mișcă la venirea unui alt grup de șase tineri din direcție opusă. Era devreme, dar deja începuseră să se trateze cu cidru și să înjure de zor. Malcolm era furios. Ar fi vrut să le dea o lecție de bune maniere. Dar nici el nu fusese mai breaz în tinerețe. În confuzia generală, puștii se mișcă care încotro. O singură siluetă rămăsese în urmă, nesigură și izolată. Se întuneca. Începuseră să cadă rafale aspre de lapoviță, care alungau trecătorii înapoi în mall-uri. Era momentul decisiv. Putea să renunțe la el sau putea să îndrepte lucrurile odată pentru totdeauna. Ezită și brusc îi veni în minte imaginea vicarului, părintele Gruskin.

Gruskin apăruse la ușa lui a doua zi după ce Deborah îl părăsise, oferindu-i susținere și sfat. Malcolm crezuse atunci că Margaret îl trimisese pe popă, fiindcă se temea să nu facă vreo nebunie: să se sinucidă sau să-l omoare pe iubitul neveste-sii. Gruskin luase loc în camera de zi, fără să fie în stare să spună ceva. Venise pentru că așa îi ceruse Margaret, mărturisise. Alt bărbat care făcea orice îi cerea

ea. Bălmăjise ceva și se cărase repejor. Vicarii ar trebui să fie oameni de ispravă, nu? De regulă, iau decizii corecte. Ce-ar face Gruskin în situația de față?

Malcolm își aminti cum se holba Gruskin la Margaret, sorbind-o din priviri când pleca de la biserică. Era suficient de în vârstă cât să-i fi fost mamă. Mai în vârstă, chiar. Și totuși, omul o privea cu ochi singuratici și flămânzi. Nu mai existau oameni de ispravă în Mardle? În acel loc nu creșteau decât mincinoși și golani?

O iau razna. Tata zicea mereu că ar trebui să fiu închis.

Vântul sufla tot mai tare și cerul se umpluse de stropi de gheață, iar strada Northumberland aproape se golise. Ce-ar fi vrut Margaret să fac? Malcolm privi pe stradă și remarcă pe partea opusă două siluete. Se îndepărtau de el, una în urma celeilalte. Ezită o clipă, apoi plecă în urma lor.

Capitolul 40

Joe Ashworth se întoarse acasă. Sal era isterică și nu îi spusese nimic clar la telefon. Tot drumul ar fi vrut să urle la cineva. La Sal că fusese atât de scrântită la cap încât să lase copilul singur în oraș, mai ales cu o gașcă de adolescenți pe care nu-i știa. La mama aceea care se angajase să aibă grijă de ei, dar și la Jessie, care-i bătuse la cap luni la rând să-i cumpere un mobil și acum că-l avea, îl lăsa acasă, în singurul moment esențial în care chiar ar fi avut nevoie de el. Era furios pe sine, în primul rând. Conducea pe drumurile pustii de țară și își imagina scenarii. Vera le-ar fi numit povești. Margaret Krukowski fusese ucisă în metrou. Dee Robson fusese în același tren cu Margaret și fusese, la rândul ei, ucisă, probabil pentru că văzuse criminalul sau intuise ce se întâmplase. Înțelegea acum ce-i scăpase în tot acest timp: poate și Jessie era martoră la crima lui Margaret. Jessie, care avea un spirit de observație extrem de ascuțit și o memorie de elefant. Dispăruse, la fel ca și suspectul principal, a cărui mașină fusese descoperită la stația Partington. Poate era doar o coincidență, dar Joe era atât de copleșit de grijă că nu mai credea în coincidențe. Și-o imagină pe Jessie în tren cu prietenii ei, sporovăind și râzând în spiritul Crăciunului, simțind pentru prima oară gustul libertății. O văzu pe Jessie privind în jurul ei pasagerii din tren și recunoscând pe cineva exact în mijlocul mulțimii. Cineva care fusese în metrou și în seara când Margaret a fost înjunghiată. Își imagină cum se priviseră amândoi. Apoi criminalul o urmărise și, din disperare de a scăpa, decisese s-o omoare și pe ea.

Casa lor se afla la marginea unui sat construit pe o veche carieră și un cârd de găște îl salută din aer, în timp ce urca poteca către casă. Le privi, înainte să intre. Copiii mai mici erau în camera de zi, la un film pe DVD, iar el se retrase cu Sal în bucătărie, vorbind în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? Încerca să se convingă că nu era de

fapt vina lui Sal și că femeia eram, oricum, devastată de situație, dar nu-și putea reprimă un ton acuzator în voce.

— Mama lui Sarah a observat că Jessie lipsește abia când s-au întâlnit la *Blake* să ia masa de prânz, îi spuse și izbucni în lacrimi. Se ținuse tare până atunci ca să nu sperie ceilalți copii, dar acum nu mai rezista deloc presiunii. Joe o strânse în brațe.

— O să fie bine, o știi pe Jessie, are un simț al orientării extraordinar. Ții minte când s-a pierdut în magazinul *Boots* din Morphet. Mai spune-mi odată ce s-a întâmplat exact. Ceilalți nu au văzut-o plecând în altă parte? Păstra o voce calmă, relaxată – ar fi fost un actor grozav.

— Se pare că s-au separat în două grupuri și fiecare a crezut că ea a rămas cu ceilalți. Abia când s-au reunit la prânz au văzut că lipsește. Câțiva dintre cei mai mari s-au întors s-o caute, dar n-au mai găsit-o, spuse ea și se întinse după un șervețel de hârtie cu care să-și șteargă ochii. Mama lui Sarah a crezut că Jess a plecat spre casă. De-aia a sunat, sperând să fi ajuns deja aici.

Joe nu spuse nimic, dar se încruntă nemulțumit de iresponsabilitatea acelei femei și de neglijența prietenilor lui Jessie.

— A sunat și șefa ta, îi spuse.

Nu știa de ce, Sal nu pronunța niciodată numele Verei.

— M-a rugat să-i trimit pe e-mail o poză a lui Jessie, spunea că oricum verifică toate camerele de supraveghere din oraș, așa că o să instruiască oamenii să se uite și după Jess.

Joe se gândea că mintea Verei funcționează la fel ca a lui. Deja căutau imaginea lui Malcolm pe camerele din oraș, acum îi puteau căuta pe Malcolm și Jessie împreună.

— Ai văzut, deja au început căutările. Sunt sigur că o să fie acasă cât de curând.

În timp ce vorbea, se întreba dacă e bine să-i dea speranțe. Poate ar fi trebui s-o pregătească și pentru posibilitatea ca Jessie să fi fost răpită. Va auzi oricum de la știri că principalul suspect în cazul crimei a scăpat bine mersi din mâinile poliției și sigur va fi furioasă pe el că i-a

ascuns chestia asta. Dar nu era în stare să-i spună acum.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Nu pot face mare lucru de aici. Te sun dacă aud ceva. Se simțea ca un laș. Deschise ușa camerei și salută copiii de-acolo, care-i zâmbiră, apoi plecă.

Conduse ceva mai departe pe șosea și se opri după colț, s-o sune pe Vera.

— Unde ești? îl întrebă ea. Trebuie să stai cu Sal, o ia razna altfel.

— Tocmai am plecat de-acasă, îi spuse, nefiind în stare să adauge că nu era capabil s-o mintă pe nevastă-sa, dar nici să-i spună adevărul. Vreo veste despre Malcolm Kerr?

— Am pus patrula să-i urmărească mașina în stația Partington.

Joe se întreba unde era Vera. I se părea că aude pescăruși.

— Mă îndoiesc că va fi suficient de idiot să se mai întoarcă la mașină, dar nu cred că mai gândește foarte limpede acum.

— Vrei să mă întorc la secție? Aș putea să merg în oraș să o caut pe Jessie. Știa că pare patetic, dar nu era în stare să zacă de pomană la birou, cu mintea răvășită de imagini cu sânge și cuțite, incapabil să se concentreze la ceva și cu inima cât puricele la fiecare apel al telefonului.

— Da, sigur, e o idee bună, îi spuse Vera, iar el credea că voia oricum să scape de el, cât timp mintea lui era în cu totul altă parte.

— Ție chiar nu-ți pasă deloc de ea? Era o lovitură sub centură. Un posibil martor la crimă și principalul suspect în libertate?

Imediat ce rosti întrebarea, știa că era de neiertat. Nimeni n-o putea acuza pe Vera Stanhope de indiferență. Probabil că și ea făcuse aceleași conexiuni în minte ca și el.

Se aștepta să se dezlănțuie împotriva lui, furioasă la asemenea acuzații, dar urmă o pauză atât de lungă încât se gândi că probabil închisese dezgustată, fără să-și ia la revedere.

— Fă ce crezi de cuviință, scumpete. Te anunț imediat ce aflu ceva, îi spuse cu voce blândă. Și vinovată.

Joe conduse înapoi în Mardle, atras parcă de un câmp magnetic. Avea de gând să ia metroul de la capătul liniei, în ideea că poate Malcolm se distra cu ei și de fapt nu făcea altceva decât să se plimbe cu trenurile. Mulțimea era un loc potrivit să se ascundă. În plus, metroul avea să-l ducă în oraș, în locul unde Jessie fusese văzută ultima oară.

Sună telefonul, era Sal. Inima îi bătea cu putere: Jess era acasă, întreagă și în regulă. Dar Sal n-avea vești, doar întrebări:

— Ai aflat ceva? îl întrebă cu vocea spartă și disperată.

— Mă duc în oraș acum, am s-o găsesc. Nu-ți face griji.

Înainte să mai spună ceva îi închise telefonul, fiindcă nu se mai putea preface că are situația sub control. Parcarea de la metrou era plină și fu nevoit să lase mașina pe strada Portului, chiar vizavi de biserică. Trecu pe lângă Sfântul Bartolomeu și încercă ușa de la intrare, care era deschisă. Fusese educat în credința într-un Dumnezeu metodist al echității sociale și al muncii cinstitute și respectabile. Tatăl său fusese un preot laic și văzuse multe nedreptăți în exploatarea, sărăcia și opulența decadentă a oamenilor din sud. Joe nu era în stare să perceapă răutatea ca pe un rezultat inevitabil al sărăciei și al traumelor familiale. Nu exista nicio scuză pentru omul care plănuia răul fiicei lui.

Se strecură în strănă și încercă să se roage: „Adu-o înapoi în siguranță pe Jessie și fac orice vrei de la mine.” Încerca să-și imagineze un pact cu Dumnezeu, dar nimic nu părea suficient de important pentru a echivala viața lui Jessie. Era liniște deplină în biserică. Se aplecase în față cu fruntea proptită în mâini, și abia când se ridică își dădu seama că nu era singur. Peter Gruskin stătea în fața altarului, uitându-se la el. Joe nu era în stare să dea explicații, așa că se ridică și plecă.

Dinspre mare se porniseră rafale de ploaie: stropi de apă amestecați cu gheață. Mai departe, în insulă, probabil

ningea. Se întunecase, deși era încă după-amiază, iar la pensiune nu era nicio lumină aprinsă. Părea că trecuseră luni de zile de la prima vizită aici, alături de Vera. Își aminti treptele spre demisol și întâlnirea cu femeia al cărei hit fusese muzica de fundal a dragostei lui cu Sal: „Luna albă de vară” îi răsuna din nou în minte. Își dădu seama brusc că ignoranța îl făcea responsabil de crimă. Se întreba dacă o viață marcată de remușcare ar fi echivalat cu întoarcerea în siguranță a fetei lui acasă.

Capitolul 41

Când o sună pe Vera, chipurile pentru a întreba de Malcolm Kerr, dar sperând în sinea lui să primească vești despre fată, inspectorul se afla în fața „Adăpostului”. Un stol de pescăruși culegeau semințe de pe un câmp proaspăt arat din spatele hambarului de grâu. Vera avea propriile idei despre unde ar putea duce ancheta. Ciocăni la ușă și intră, fără să mai aștepte să fie invitată înăuntru. Laurie și Susan erau în bucătărie, ca de obicei, iar câinele își făcea de lucru fericit prin preajma cuptorului.

— Unde e Jane? Voia cu disperare ca povestea să se încheie mai repede și nu mai avea chef de politețuri. *Gata cu crimele*, gândi ea. Și așa, cele două păreau deja o cumplită pierdere. Nu existase vreun motiv întemeiat pentru ele, nicio explicație plauzibilă. Dar știa deja cine le ucisese pe Margaret și pe Dee și mai știa și cine îl ucisese pe acel tânăr îngropat sub atelierul lui Kerr cu 40 de ani în urmă. Era convinsă că Joe i-ar fi confirmat teoria, dacă n-ar fi fost complet înnebunit de propriile probleme și mult prea afectat ca să mai judece limpede. *Gata cu crimele!*

— Nu e, a plecat în oraș să se întâlnească cu prietenii, o anunță Laurie pe un ton defensiv, fidelă crezului ei de a nu coopera cu copoii.

Vera se gândi o clipă, poate că nu era nevoie să vorbească cu Jane, de fapt.

— Târgul de Crăciun, povesteți-mi despre el.

— A fost un eveniment de strângere de fonduri și social, în același timp. Jane i-a invitat pe mulți dintre foștii rezidenți, copii, un prieten de-ai lui Margaret îmbrăcat ca Moș Crăciun, enumeră Laurie plictisită, convinsă că era o pierdere de vreme.

— George Enderby?

— Da, el. Cred că a cheltuit o avere pe gherete, pe lângă cărțile pe care le-a donat. Le împachetase pe toate în ambalaj de Crăciun și i-am găsit și un sac, ca să joace rolul corespunzător, povestea Laurie cu o voce ceva mai blândă,

iar Vera dădea din cap, imaginându-și situația. Îl vedea perfect pe George Enderby în postura de Moș Crăciun, jovial și generos și vesel. Era soare și montasem gheretele și afară, în hambar, și în casă. Am invitat și oameni din Holypool și mulți chiar au venit să ne cunoască. A fost foarte frumos, până la un moment dat când Em a avut unul dintre momentele ei de panică.

— Din ce cauză? Nu era sigură că are timp pentru astfel de amănunte, dar putea fi important.

— A apucat-o din senin, zicea că nu e în stare să suporte și că trebuie să se întoarcă la spital. Jane a domolit-o în final.

— Ai cumva adresa lui Emily? Pentru asta venise Vera, de fapt. S-a întors acasă la mama ei de Crăciun, nu-i așa?

Laurie o privi cu același dispreț de mai înainte:

— Ce vrei de la ea? Nu e deloc bine.

— Vreau să opresc o altă crimă, asta vreau! urlă Vera și își simți cuvintele ca un pumnal înfipt în gât. Dacă nu te deranjează pe dumneata, duduie, am de gând să-i pun niște întrebări. Încet și amabil, fiindcă am nevoie de răspunsurile ei.

Laurie continua să se holbeze, de data asta cu ceva mai mult respect.

— Locuiește undeva în Tynemouth. Ar trebui să avem adresa în birou, pe computerul lui Jane. Dar e protejat cu parolă.

— La dracu!

Se uitară una la alta, într-un moment de comunicare tacită. Dacă Susan urmărea conversația, nu părea să dea vreun semn în sensul ăsta. Stătea pe un scăunel lângă cuptor, croșetând ceva roz. Lâna era așezată într-un coș, lângă picioare

— Cred că o pot afla, continuă Laurie, deși nu cred că e legal să tragi cu ochiul în calculatorul altuia, mai ales în baza de date a serviciului de asistență socială.

— E foarte legal! și Vera observă că Laurie era încântată de idee. Uite ce e, îmi asum eu întreaga responsabilitate, doar să-mi găsești adresa aia.

Rânjetul lui Laurie dispăru. În scaunul din colț, Susan zâmbea ușor și continua să croșeteze. Nu era conștientă de prezența Verei. Era asta una dintre zilele ei proaste? Sau doar se prefăcea că e distantă și înceată la minte, ca să nu fie dată afară de la „Adăpost”?

— Spune-mi despre Ricky Butt, Susan, îi ceru Vera. L-ai cunoscut bine. Era fiul lui Val și locuia cu ea la Coble.

Susan își ridică privirea tulbure. Vera credea că încă ia medicamente. Citise despre oamenii care devin dependenți de tranchilizante și Susan le lua de ani de zile, deja.

— Ricky Butt, repetă ea.

— Șeful lui Margaret, spuse Susan.

— Asta era? Peștele ei? Așa voia el, cel puțin.

— Ea îl ura, continuă Susan. Și eu la fel.

— Ai fost și tu la petrecerea de la Coble de ziua lui Billy Kerr?

— În noaptea în care a ars atelierul? spuse Susan și închise ochii, făcând parcă un efort de memorie.

Înainte să poată răspunde, Laurie năvăli înapoi în cameră cu o bucată de hârtie.

— Am adresa. Floare la ureche, ar trebui să le spui că au nevoie de un sistem ca lumea de securitate.

Afară era frig. Vântul sufla dinspre est și avea un gust metalic, de gheață. Sună telefonul. Era Joe.

— Joe! aproape că leșină de emoție. Dacă i se întâmpla ceva copilului, el avea să plece din poliție și n-ar mai fi vorbit cu ea în veci. Ceea ce demonstra că era cea mai egoistă vacă din univers. Un copil era în pericol, iar ea nu se putea gândi decât la riscul de a pierde singura persoană cea mai apropiată de noțiunea de prieten.

— Vreo veste?

— Nu încă, și nu mai spuse nimic, fiindcă orice cuvânt putea fi fatal.

— Cred că știu ce căutăm acum, și el rosti un nume și un motiv. Confirma în totalitate teoria Verei.

— Of, Joe, marile minți gândesc la fel.

— Știai deja? Și chiar disperat cum era, îl simți oarecum dezamăgit.

— A spus cineva ceva și mi-am dat seama. Tu cum ai aflat?

— La fel. Și apoi o amintire care să confirme. Mă simt un idiot.

Un alt val de lapoviță se lovi cu furie de parbriz. Era atât de zgomotos, că îl rugă pe Joe să repete.

— Ce facem? întrebă el.

— Ne mișcăm încet. Avem nevoie de dovezi de data asta. Fără presă, fără agitație. Tu încearcă s-o găsești pe Jessie.

Emily locuia într-o casă mare la marginea orașului Tynemouth. Era nouă și mare, construită din cărămidă roșie și cu portic în față. Prin fereastra camerei de zi, Vera zări o canapea de piele albă un televizor plat, un brad artificial de Crăciun care părea real și mai multe cadouri împachetate sub el. Vera se gândi deodată că Margaret Krukowski ar fi vomitat într-un astfel de loc. Mult mai plăcut îi era ca prostituată într-o casă dărăpănată din Mardle. Și tot nu cumpărase un cadou de Crăciun pentru Holly, fir-ar să fie! Sună la intrare.

Îi deschise un tip în tricou și pantaloni de pânză. Dinăuntru se revărsa un val de căldură și își dădea seama că n-avea nevoie de haine mai groase.

— Da.

Avea accent elegant de oraș. *Un businessman în civil*, își spuse Vera.

— Aș putea vorbi cu Emily, vă rog? continuă, perfect conștientă că arăta mai dezlânat ca de obicei. Nu dormise suficient și suferea de mahmureală, plus că nu mai avea timp de spălat haine, de călcat nici nu se mai punea problema. Îi oferi, în schimb, ceea ce ea spera că va fi un zâmbet câștigător.

Tipul o privi ca și cum ar fi venit să vândă tinichele și vechituri și nici nu se deranja să-i răspundă.

— Jackie, cineva o caută pe fiică-ta.

Pe fiică-ta. Deci el era tatăl vitreg. Iar fata le cam stătea în drum.

Nu o invită înăuntru. Vera rămase în prag și așteptă. În

cele din urmă, își făcu apariția o femeie corpulentă cu un bronz neobișnuit, doldora de bijuterii din aur. Părul blond era vopsit, dar culoarea pielii părea reală. Vera se întreba dacă Emily fusese internată la „Adăpost” pentru ca adulții să poată petrece o vacanță într-un loc exotic.

— Da?

Mama lui Emily nu era o tipă dură, cum părea la prima vedere. Părea să nu stea prea bine cu nervii, fiindcă avea un tic nervos și un zâmbet încordat. O femeie nevoită să aleagă între cele mai importante persoane din viața ei. *Lasă-l în plata Domnului*, i-ar fi spus Vera. *Există lucruri mult mai grave decât să fii singur*. Decise că existau pe lume mai multe forme de prostituție. Poate că ceea ce făcuse Margaret nu era cea mai degradantă dintre ele.

— Cred că Emily m-ar putea ajuta, îi spuse Vera. Ea nu are probleme, dar mi-ar prinde bine să stau puțin de vorbă cu ea.

— Ești de la serviciile sociale?

Doamne, arăt ca și cum aș lucra la asistența socială?

— Nu, sunt de la poliție. Cum spuneam, Emily nu a făcut nimic, doar că e posibil să aibă niște informații importante.

Vera respiră. N-ar fi fost bine s-o sperie dacă o zorea mai tare să priceapă, era cazul să fie cât mai politicoasă cu puțință.

— Cum se descurcă acasă?

— Bine, presupun, fiecare zi e altfel.

Femeia părea recunoscătoare că cineva se interesează de chestia asta.

— E suficient de bine cât să vorbească cu mine?

Jackie nu răspunse, dar se dădu în lături și o lăsă înăuntru.

— Nu știu cum de-am ajuns aici. Mergea așa de bine la școală. Ascultătoare, silitoare. N-am știut o clipă că are probleme. Tăcu o clipă și urmă un moment de sinceritate. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu ea, dar am trecut prin divorț și munca părea singurul refugiu care mă ajuta să nu-mi pierd mințile. E un copil tăcut, dar așa a fost mereu și e bine să fie tăcut, nu-i așa? Înseamnă că e bine

crescut.

Vera era conștientă de trecerea timpului; în plus, nu era popă plătit să ofere iertarea păcatelor.

— Dacă aş putea sta de vorbă cu Emily, doamnă James...

— Sigur.

Ticul îi revenise. Credea că Vera o judecă pentru starea copilului? Sau că o va acuza că este un părinte deplorabil fiindcă Emily obișnuia să se taie. Poate că Joe și Sal credeau că lumea îi va acuza că și-au lăsat copilul să se bucure de-o gură de libertate.

Emily părea în regulă, ceva mai liniștită decât ultima dată când o văzuse Vera. Era foarte frumoasă. Părul lung și cârlionțat îi amintea Verei de o pictură din perioada preraphaelită, pe care o văzuse la galeria de artă Laing, cu ani în urmă, în vizită cu școala.

— Să rămân și eu? întrebă Jackie, încă nervoasă și dornică să facă lucrurile așa cum trebuie. Era mai tensionată decât fata ei acum. Vera se gândea că e o șansă ca situația să se îndrepte pentru ele.

— De ce nu? spuse Vera. Doar să stăm de vorbă, nimic mai mult.

Mai târziu, pe aleea din fața casei, își verifică telefonul. Îi oprise soneria înainte să intre. Ratase un apel de la Holly, care o anunța că îl găsiseră mai devreme pe Malcolm pe camerele din metrou, dar acum îi pierduseră urma din nou. Trenurile erau atât de pline că era imposibil să identifici pe cineva, iar de Jessie nu aflaseră încă nimic. „Așteptăm un semnal, doamnă, nu prea știm încotro s-o apucăm de aici.”

Vera parcă mașina în strada Portului și plecă spre plaja din nord într-o mașină nemarcată. Avea o bănuială. Era locul în care Malcolm îi făcuse promisiuni lui Margaret Krukowski și locul unde venea să gândească. Trebuia să stea de vorbă cu el înainte să facă vreo nebunie.

Se întunecase complet, dar cerul era senin acum. Era din ce în ce mai frig, iar în gropile de nisip săpate în vârful dunelor se iviseră ochiuri de apă înghețată. Luna era mare

și albicioasă. Poate că artista Kate Dewar se va simți din nou inspirată să compună un cântec despre ea, special de sărbători. Vera alese un punct cu vizibilitate bună pe dune. Vedea parcare în spate și plaja largă în față. Ceva mai la sud, în depărtare, se vedeau luminile din Mardle și digul portului. În golf era ancorată o barcă, iar în larg se vedea silueta unui cargobot în drum spre Tyne. Era liniște. Nici măcar urletul valurilor, fiindcă vântul se oprise și apa se întorcea alene la țarm. A doua zi era ajunul Crăciunului și părea că totul încremenește în așteptare. Telefonul bâzâi, un mesaj de la Holly: *Kerr a luat mașina din Partington. Un pasager.* Un nume. Ceea ce însemna, credea Vera, că Malcolm nu mai gândea rațional dacă-și închipuia că nu va fi prins. Mai degrabă, nu-i păsa ce se întâmpla cu el.

Răspunse: *Pe poziții. Păstrați distanța.* Risca din nou, știa. Poate că ar fi trebuit să-l salte imediat, cu cătușe și tot tacâmul. Presa și superiorii abia așteptau. Dar știa că Malcolm se simțea încolțit și disperat și n-avea nimic de pierdut. Ca o mantra sau un refren renumit, în capul ei suna îndemnul: *Gata cu crimele!* Aștepta. Încă nimic. Niciun sunet de mașină și ar fi ajuns cu siguranță până acum dacă Malcolm plecase din Partington. Era la doar câțiva kilometri. I se părea uneori că aude ceva – pași pe nisipul înghețat sau un hruit de motor – dar era numai în imaginația ei. Îi era frig, în ciuda hainei groase, a mănușilor și a cizmelor. Chiar dacă Malcolm ar fi apărut, simțea că nu mai e în stare să se miște.

Întâi apăru lumina farurilor, alunecând căutătoare peste câmpul din spatele dunelor, peste rămășițele a ceea ce odată fusese o regiune de cariere. Vera se ghemui ca silueta ei să nu apară la orizont în lumina lunii. Mașina parcă ceva mai jos de unde se afla ea. Auzi portierele închizându-se, ambele portiere, deci erau două persoane, așa cum spusese Holly. Chiar și în lumina lunii, îi era imposibil să vadă cine era. Doar niște forme întunecate. Și era imposibil să-și dea seama dacă veniseră de bună voie sau unul era prizonierul celuilalt. Strada din urmă era pustie. Dăduse ordin ca patrula de urmărire să lase mașina

mai departe și să se apropie pe jos. Era vital să nu sperie pe nimeni. *Gata cu crimele!* Spera ca totul să se termine înainte ca ei să ajungă aici. Nu mai vedea cele două siluete. Porniseră urcușul către plajă și erau acoperite de umbre. Se chinuia să audă ceva. Departe, în golf, observă farul insulei Coquet și mintea îi zbură din nou la Hector și la raidurile lor în căutare de ouă de rândunici de mare. O instruisese bine. Ce altă pregătire mai bună i-ar fi putut oferi pentru această meserie?

Auzi foșnetul nisipului și mișcarea celor doi atât de aproape de ea, că era gata-gata să se ciocnească de ei. Mormăiau ceva și gâfâiau: Malcolm, ieșit complet din formă, cu respirația îngreunată de aerul rece. Vera așteptă. Avea impresia uneori că-și petrecuse toată viața așteptând, cu sufletul la gură. Pe Hector sau poliția, speriată de zgomote de aripi sau de pași grei.

Se auzea însă și un zgomot familiar: patrula de urmărire, în sfârșit, la câțiva pași de plaja cea plată. Și îi putea întrezări: două siluete întunecate apropiindu-se încet de apă, două umbre în lumina lunii. Vera își mișcă și ea oasele înțepenite și porni. Pentru o femeie așa corpolentă ca ea, se mișca destul de agil. De mică fusese grasă, iar batjocura lui Hector nu o lăsa să uite nicio clipă chestia asta. *Pentru Dumnezeu, fato, vrei să ajungem amândoi la închisoare că nu ești în stare să te miști?*

La poalele dunelor, se opri. Auzea vocile. Una singură, de fapt. Era Malcolm și părea că el n-avea de gând să se oprească sau să-și tragă sufletul. Era o înșiruire de acuzații aspre, rostite într-o șoaptă hârșăită, o voce asemănătoare unui iubit trădat. Vera își închipuia să acuzațiile se vor opri doar când obiectul furiei sale avea să fie mort.

Și atunci strigă și ea și își aprinse lanterna spre ei, rostind fiecare cuvânt cu aceeași greutate și importanță:

— Gata cu crimele!

Capitolul 42

Joe încheie convorbirea cu Sal și se întoarce în Mardle, conducând prea repede pe drumurile înghețate. Era seara dinainte de ajunul Crăciunului și se lucra în ore suplimentare, așa că primăriile ezitau să cheme încă utilajele de dezăpezire. Se simțea responsabil pentru Vera, o considera invincibilă și în stare să controleze orice situație cu forța personalității ei. Putea fi o vacă arogantă uneori, incapabilă să sesizeze pericolul. De aceea nu putea lăsa să i se întâmple ceva.

Parcă într-o alveolă în dreptul unei benzinării care se pregătea să închidă. Drumurile erau pustii. Coborî din mașină și fu luat prin surprindere de valul de ger care-i tăie respirația. Luna făcea ca totul să pară monocromatic și feeric, iar umbrele erau extrem de întunecate. Se îndepărtă de drum și porni spre plajă. Auzi un zgomot de motor pe drumul spre parcare și se afla suficient de aproape încât să recunoască mașina lui Malcolm, hârșăitul specific și silueta modelului. Se ascunse în spatele unui tufiș de mur și observă alte două siluete mergând prudent spre plajă. Joe așteptă să se creeze suficientă distanță între ei și porni în urma lor, atent să nu facă zgomot.

Probabil că alesese un drum greșit, fiindcă deodată se trezi privind în jos la drumul principal, iar luminile orașului se zăreau undeva în depărtare. Poate că Jessie îi moștenise simțul orientării. Trăi un moment de panică, realizând că Vera e implicată în situația asta de una singură. Voia să afle unde e. Ajunsese acum pe cel mai înalt deal de nisip, de unde avea o perspectivă clară asupra întregii plaje. În lumina lunii, sclipea agale spuma valurilor destul de liniștite în acea seară. Aceleași două siluete, una lângă alta, mergând spre apă. Ce făceau, voiau să meargă mai departe, eventual spre Scandinavia, până i-ar fi oprit înecul sau temperatura extrem de scăzută a apei? Ciudat pact de sinucidere. Parcă erau pe platoul unui film alb-negru mut. Nu se auzea nimic, în afară de huruitul

ocazional al unui motor pe șoseaua îndepărtată. Era atât de liniște, încât cele trei cuvinte care apărură senin căzură ca un șoc:

— Gata cu crimele! Un muget ca de elefant.

O zări pe Vera, ușor de recunoscut din cauza siluetei, mișcându-se de-a lungul plajei cu o viteză ce părea imposibilă pentru o asemenea statură. Un mecanism uriaș, ce nu părea să atingă pământul. Ceilalți doi erau probabil la fel de șocați, fiindcă se opriseră și o priveau apropiindu-se de ei. Porni și el la vale de-a lungul nisipului înghețat care-i zgâria pielea și gleznela, încercând să nu fie observat sau auzit. Fiindcă Vera era în pericol de data asta. Chiar și pentru ea, doi asasini erau cam mult să le facă față. Pe plaja plată se opri și ascultă.

Luna desena o cărare peste apă și dincolo de ea, de-a lungul malului crestat. Trei siluete conversau: Malcolm Kerr, cocoșat și debusolat; Vera Stanhope, triumfătoare; și Ryan Dewar, adolescentul care ucisese două femei și care îi amenințase fiica. Kerr avea mâna înfiptă în gâtul băiatului. În cele din urmă, Kerr împinse puștiul spre Vera și ridică mâinile în semn de predare și recunoștință.

În zorii zilei de Ajun, se strânseseră în secția de poliție din Kimmerston. Vera și Joe se pregăteau de interogatoriul lui Malcolm Kerr. De Ryan se vor ocupa mai târziu, odată ce soseau mama și avocatul lui. Gândindu-se la ceea ce se putea gândi Kate Dewar, lui Joe îi veni rău și se întristă. Malcolm Kerr îi salvase fiica. Kate era și ea un părinte îndurerat, dar fără șanse la un final fericit și o familie normală de acum înainte.

Vera era în elementul ei, parte Maică Stareță, parte Femeia Fantastică, descoperind trecutul ca un cititor în stele. Pe masa dintre ei se afla un platou cu sandviciuri cu bacon, Dumnezeu știe de unde făcuse rost de ele la ora aia de dimineață. Mirosul de bacon și de cafea umpluse încăperea și, când avea să le descrie mai târziu scena și abordarea fantastică a Verei, avea să constate că acel miros i se întipărise puternic în minte. I-au oferit lui

Malcolm un avocat din oficiu, dar el refuză: „Nu-mi trebuie.” Joe își închipuia că tipul e ușurat de cum se terminase totul. Închisoarea nu era o alternativă prea rea la apartamentul trist din strada Percy.

— Ricky Butt, începu Vera. Un adolescent oribil.

— Ricky era psihopat, răspunse Malcolm. Joe parcă n-ar fi fost în cameră, toate răspunsurile se adresau exclusiv Verei. Își relua postura de observator, a doua ei pereche de ochi.

— Îi plăcea să le facă rău oamenilor, trafica heroină, femei. Nu eram nici noi îngeri în strada Portului, dar nu eram obișnuiți cu așa ceva. Nu era vina mamei-sii, Val e o tipă mai dură, dar are inima bună.

— Îi făcea greutate lui Margaret?

— Venise în Mardle de câteva luni și deja deranja pe toată lumea. Avea o atitudine aparte, o aroganță supărătoare. Un tip foarte crud. Avea mereu la el un cuțit, să pară fioros și puternic. Zicea că nu poate accepta ca Margaret să lucreze pe cont propriu pe teritoriul lui. Fie muncea pentru el, fie pleca. Sau avea să se ocupe el de mutra ei, ca să nu mai muncească niciodată. Îi puneă cuțitul la față și-o amenința. De-abia aștepta un motiv să treacă la fapte.

Vocea lui Malcolm era plată și apăsată. Joe credea fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Și ați decis să puneți capăt situației, constată Vera, îndemnându-l cumva să continue.

— Am decis să stau de vorbă cu el.

— În seara petrecerii tatălui tău, seara în care ați făcut fotografia, spuse Vera și se aplecă peste masă cu ochii sclipind. N-ai fi crezut că nu dormise deloc de 48 de ore.

— I-am cerut să ne întâlnim la atelier, că am ceva afaceri să-i propun. Era singura chestie pe care o înțelegea, afacerile, și tuși la ultimul cuvânt, ca și cum spusese o sudalmă. Tăcu o vreme și continuă. Era foarte cald. În timpul zilei, soarele topise asfaltul. Căldura înnebunea pe toată lumea, inclusiv pe mine. Butt era un puști, dar nu respecta pe nimeni și nimic, nu-l interesa de mersul

lucrurilor în strada Portului.

— Tatăl tău avea o poziție importantă în comunitate, remarcă Vera, era timonierul bărcii de salvare. Era moștenire de familie, ceea ce înseamnă că și tu aveai acest statut aparte.

Malcolm dădu din cap, Vera înțelesese corect lucrurile.

— Ricky Butt mi-a oferit o parte din câștiguri. Se așezase pe scaunul din biroul de la șantier și se bălăngănea întruna vorbind despre Margaret ca de o zdreanță, un nimic. Și rânjea. „Are clasa”, zicea, „și clasa asta valorează o avere. Ad-o la pripon și îți fac parte.” Dar Margaret nu era genul ăsta de femeie.

Era întuneric deja, dar Malcolm privea pe fereastră, undeva departe.

— Ți-ai ieșit din minți, continuă Vera abia șoptit.

Altă pauză, altă îngânare din cap. Și un rânjel satisfăcut.

— L-am lovit. Nu se aștepta, așa că n-a avut timp să-și scoată cuțitul. S-a rostogolit cu scaunul și s-a lovit cu fruntea de podea. Cred că lovitura asta l-a dat gata, era sânge și creier în tot locul...

Joe credea că Malcolm ar fi vrut să continue, să mărturisească o altă lovitură pe care i-o dăduse ca să fie sigur că tipul era mort de-a binelea, sau din cauză că el o luase razna de nervi și de căldură. Dar Vera îl opri, cu mâna ridicată, în mijlocul confesiunii.

— Nu a fost crimă, în acest caz, a fost omor prin imprudență, dacă nu ai vrut de la început să-l omori.

Malcolm ridică din umeri, îi era totuna.

— Apoi l-ai adus pe tatăl tău, care s-a ocupat de toate. A rezolvat situația, pentru că așa fac părinții în general.

— A învelit cadavrul în foaie de cort și l-a ascuns într-o dragă veche pe care o țineam în curte, explică Malcolm, încă foarte mândru de taică-său și încă ascuns în umbra lui. După care a dat foc la birou. A doua zi, când a venit poliția și un pompier, erau interesați doar de incendiu. Nimeni nu s-a deranjat să caute în vechea barcă pregătită să devină scânduri.

— Mai târziu, ai avut ocazia perfectă să îngropi

cadavrul, după care ai turnat un strat de beton și ai ridicat hambarul. În fiecare zi petrecută în acel loc, cred că ți-ai amintit de Ricky Butt.

Malcolm se gândi o vreme la chestia asta:

— Neah, noaptea aia a fost ca un vis pentru mine. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase.

— I-ai spus lui Margaret că l-ai omorât pe băiat?

— Nu, răspunse el imediat. I-am spus că l-am speriat.

— Dar ea și-a dat seama vreodată? insistă Vera și Malcolm îngână din cap.

— Nu puteai să ascunzi prea multe de Margaret. I-am spus că nu era vina ei, dar se simțea responsabilă și vinovată de cele întâmplate.

Bineînțeles că se simțea vinovată, se gândea Joe. Vina o transformase în persoana care a devenit ulterior. Nu prostituția o îndemnase să meargă la biserică și să le ajute pe toate acele femei năpăstuite. Nu-i fusese niciodată rușine de ceea ce făcea, de serviciile pe care le oferea. Povara era faptul că un om murise din cauza ei. Vera voia să continue și aduse atenția în prezent.

— Probabil că Ryan Dewar îți amintea de Ricky Butt, remarcă ea, dar Malcolm nu părea s-o audă, nu revenise încă din trecut. Încă trăia în acea seară caldă de vară. Își ridică ochii spre Vera în timp ce ea repeta întrebarea.

— Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta, voiam să am o părere bună despre el dar, din păcate, și puștiul ăsta e psihopat. Mai isteț ca Butt și ceva mai credibil, dar fără pic de conștiință sau rușine.

— Când ți-ai dat seama că el a ucis-o pe Margaret?

— Nu mi-am dat seama, am ghicit. Am intuit, de fapt. Am știut sigur când l-am văzut ieri în metrou, pândindu-i pe copiii aceia care vorbeau despre crime. Era foarte plin de el, ca o vedetă sau așa ceva. Când ne-am plimbat ultima oară pe plajă, Margaret mi-a spus că Ryan este... și încercă să-și amintească același cuvânt... *iremediabil* și că ar putea fi nevoită să cheme poliția. Cumva reușise să-i afle trecutul și încerca să stoarcă bani de la ea. Înainte de asta, a încercat să-l salveze, să-l schimbe. De-asta m-a implicat și

pe mine, s-o ajut.

— Ți-ai dat seama că va aduce necazuri și totuși ai acceptat să-l primești la muncă, constată Vera și se lăsă pe spătarul scaunului. Pentru prima oară de la începutul interviului, Joe îi remarcă oboseala.

Malcolm ridică din nou din umeri:

— M-a rugat Margaret.

— Știu, îl liniști Vera. Și dacă te ruga ea, erai în stare să înoți de trei ori în jurul insulei Coquet.

El dădu din cap și zâmbi înapoi.

— Gol!

— Of, scumpete, sper că a meritat!

Se pregăteau să iasă din sala de interogatoriu, dar Joe se opri și se întoarse:

— Mi-ai salvat fata, îi spuse. Mulțumesc. Îmi poți spune ce s-a întâmplat? Era destul de amețită când au adus-o acasă.

— Era fata ta? îl privi Malcolm. Un copil tare cuminte. Era în metrou cu prietenii ei și povestea cum a găsit cadavrul lui Margaret. Ryan Dewar era de față și a auzit ce povestea. L-am zărit imediat ce m-am suit în tren. Soarta, presupun, sau un mesaj de la Margaret. Când au ieșit din metrou, fata s-a separat de prieteni și Ryan era deja pe urmele ei. Îi era teamă, probabil, că l-ar putea identifica.

Se opri. Se uita iar pe fereastră, rememorând scena.

— Ryan intrase în vorbă cu ea când i-am ajuns din urmă. Era foarte amabil și se oferea să o ducă acasă în siguranță. Doar că ea îl recunoscuse și se speria tot mai tare. În acel moment a trecut pe acolo o doamnă de la poliția locală și i-am rugat-o să aibă grijă ca flica ta să ajungă acasă. Între timp, îl înșfăcasem pe Ryan - care n-avea de gând să facă scandal în stradă, cu poliția lângă el - și l-am luat mai departe cu mine. Se crede un dur, dar e doar un puști. Nu se poate pune cu mine.

— L-ai fi ucis acolo pe plajă, dacă nu apărea doamna inspector?

Malcolm îl privi aspru și tăcu.

Capitolul 43

Kate Dewar era singură acasă când auzi o bătaie în ușa de la intrare, familiară ca un ton de apel personalizat. Chloe îi spusese că iese afară cu un prieten: o suspecta că era băiat, dar nu întrebase nimic. Ryan era plecat în hoinărelile lui. Stuart avea să vină mai târziu. Kate deschise ușa, recunoscând deja bătaia familiară a doamnei inspector Vera Stanhope. Femeia părea epuizată și venise singură.

— Intră, o invită și o conduse în salon. Bei ceva? Whisky?

Părea o vizită informală, vedea asta în expresia de pe chipul inspectoarei. Părea mai blândă și mult mai umană.

— Mai bine nu, scumpete, lucrez încă. Poate ar fi bine să bei tu ceva, totuși.

Și atunci Kate avu sentimentul că se întâmplase ceva groaznic și că lumea ei se va schimba pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat, a mai murit cineva? întrebă ea, fiindcă polițistul care o anunțase de accidentul lui Robbie avusese exact aceeași expresie.

Vera dădu din cap.

— L-am arestat pe Ryan, e acuzat de crimă.

— Nu! urlă ea. N-ar fi făcut asta, nu pe Margaret, doar o iubea! dar Kate se întreba deja, în timp ce vorbea, dacă era adevărat ce spunea. Dacă fiul ei era capabil să iubească pe cineva.

Vera tăcu o vreme și apoi dădu din cap și continuă:

— O șantaja, voia bani de la ea. Îi plac foarte mult banii lui Ryan al tău, banii și fetele. Și să fie propriul lui șef.

Nu îl judeca. Era o simplă observație. Kate știa că Vera nu minte. Probabil că se temuse de această bătaie la ușa de când Margaret murise. Se temea să afle că fiul ei cel distant, hoinar și furios era, de fapt, și criminal.

— Ce s-a întâmplat? Kate o privea speriată. Vera îi turnă de băut și Kate luă paharul cu ambele mâini. Vera se așeză în fața ei.

— Ryan fura, îi spuse. Când hoinărea noaptea pe străzi, fura. Fura și din cutiile mii organizate de Margaret. Am verificat cu vicarul de peste drum, în ultimele șase luni, colecta lui Margaret se diminuase simțitor. Ea se scuzase, evident, dar bănuia deja ce se întâmpla. Obişnuia să fure și de la tine, de la Stuart sau Chloe?

— Câteodată aveam impresia că îmi lua bani din geantă, dar fura inteligent niciodată prea mult odată și nu știam sigur, recunoscui Kate, deși n-ar fi crezut că e în stare să spună lucrul ăsta cuiva.

— Fura și de la Stuart. Poate nu bani, dar a furat o fotografie, una compromițătoare. O folosea ca s-o șantajeze pe Margaret.

— Nu înțeleg, spuse Kate și sorbi din pahar băutura care-i ardea gâtul. Ce legătură să fi avut Stuart cu Margaret? Încă o înghițitură și simți că toată camera se învâрте în jurul ei.

— Nu e nevoie să știi acum toate detaliile, îi spuse Vera scurt, le poți afla mai târziu. Ryan fura și de la „Adăpost”. La acel târg organizat pentru copii, când a participat și George Enderby, care arunca cu bani în stânga și-n dreapta. La final, însă, Jane Cameron nu pricepea de ce naiba aveau totuși atât de puțini bani. Ryan se ocupase de profiturile lor. Și Dee Robson era acolo. Poate că nu înțelegea ea multe, dar la bani se pricepea destul de bine.

— Din cauza asta le-a omorât? Pentru *bani*? Lui Kate îi părea un motiv josnic și patetic.

— Pentru ce ar fi putut face cu banii ăia: putere, control, influență. Credem că se ocupa și cu traficul de droguri. E un tip cam sadic, puștiul ăsta al tău, și îi place să cam facă tot ce vrea. Margaret credea că-l poate salva. Se simțea vinovată față de el pentru ceva ce se întâmplase cu ani în urmă și îi intrase în cap ideea că, dacă îl determină pe Ryan să se poarte frumos, își va găsi liniștea. Se amăgea, desigur, și cred că a înțeles și ea în cele din urmă.

Kate o privea încremenită. Auzea vorbele, ca un fredonat ritmic în mijlocul unui cântec, dar nu pricepea o iotă din ele, habar n-avea ce înseamnă. Se auzi o cheie în broască.

Se întoarseră amândouă și în ușă apăru chipul lui Stuart.

— Tocmai am auzit știrile la radio, au arestat pe cineva. Un tânăr.

Se apropie de Kate și o luă în brațe. Ea își imagina că el știa deja că despre Ryan era vorba. Nici el nu era surprins, se pare, și totuși nimeni nu făcuse nimic. Vera Stanhope se ridică și se îndreptă spre ieșire.

— Să nu dai vina pe tine, nu tu le-ai omorât pe acele femei.

Kate știa că, într-un fel, era și vina ei. Și se gândea că și Vera crede același lucru.

Capitolul 44

Abia mai târziu în acea zi avu loc interogatoriul lui Ryan. „Să-l lăsăm să-și facă somnul de frumusețe”, spusese Vera. „E încă foarte tânăr și n-am vrea să ne acuze vreun avocat fițos că n-am respectat procedura.” Joe nu se oferise s-o însoțească la Kate Dewar și nici ea nu-l rugase. Când se întorsese din strada Portului, Vera își acordase o jumătate de oră să ațipească și să facă un duș. Avea mereu un schimb de haine la birou, în caz că era chemată de urgență în instanță, de aceea apăru neobișnuit de elegantă în sala de interogatorii, alături de Joe, căruia putea să îi citească în ochi faptul că aprecia transformarea. Era o nouă zi rece și senină, iar acoperișurile care se zăreau prin fereastra secției erau acoperite de o pojghiță fină de gheață.

Vera abia o recunoscuse pe Kate când intră în secție, așa cum arăta, dintr-odată foarte ridată și ofilită. Îmbătrânise, pur și simplu, peste noapte. Ryan era detașat, stând relaxat la masă și bucurându-se din plin de atenția pe care o primea. Instanța va fi un vis pentru el. După toți acești ani în care trăise în umbra soră-sii, venise în sfârșit momentul să se bucure de gloria meritată. *Ce te-a făcut să te schimbi? Faptul că ți-ai pierdut tatăl când erai mic? Că l-ai privit adesea cum o bătea pe maică-ta? Sau așa te-ai născut, pur și simplu, cu răutatea în sânge? Psihologii aveau să aibă o zi plină.*

Vera nu vorbea direct cu băiatul, ci cu avocatul lui. Era felul ei de a-i arăta că nu e chiar atât de important pe cât credea.

— Sper că clientul dumneavoastră este dispus să coopereze, domnule Watson.

Omul dădu aprobator din cap. Ea știa că are și el copii adolescenți. Oare se întreba cu ce se ocupă când nu sunt acasă? Vera se întoarse spre Ryan:

— Să-ți spun câte ceva despre acea zi din metrou în care ai ucis-o pe Margaret Krukowski. Ai plecat din nou de la școală la prânz și te-ai dus în oraș să te întâlnești cu un

prieten și vreo două fete de la școala de fițe. Pun pariu că se simțeau foarte mature pentru că ieșeau cu un cretin periculos ca tine, ba hoț, ba un amărât de traficant de droguri dar, întotdeauna, un puțoi bun de nimic. Am vorbit cu Emily Robertson, care mergea la școala Sf. Ana și știe foarte multe despre tine. Tu ești unul dintre motivele, de fapt, pentru care a ajuns la „Adăpost”. Te-a recunoscut la târgul de Crăciun și a luat-o razna de frică – prefera să se întoarcă în spital, decât să mai aibă de-a face cu tine și cu batjocura ta de doi bani, spuse Vera și făcu o pauză. Și iată-te pe tine, mândru nevoie mare că te plimbi prin oraș când, cine apare la orizont, nimeni alta decât Margaret Krukowski.

Vera se opri din nou să-și tragă răsuflarea. Remarcă soarele ivindu-se din spatele clădirii de vizavi și mintea-i plecă la plimbare. De-abia aștepta să ajungă acasă, să bea ceva cu vecinii ei. Un pahar mare, nu oricum. Aveau să aștepte împreună Crăciunul. N-avea de gând să stea singură la noapte, visând femei vulnerabile și bărbați violenți. Poate că Joe Ashworth va scăpa și el din lesă o oră și avea chef să treacă pe la ea. Reveni curând la băiat, pe care-l considera de acum reîncarnarea lui Ricky Butt.

— Te-a văzut și ea: chiuleai din nou și îți mințai mama. Poate atunci a decis că nu mai poate lăsa lucrurile așa, că nu era în stare să te salveze de tine însuși. Până la urmă, nu erai tu calea ei de a-și spăla păcatele.

Vera își dădea seama că ceilalți o priveau ciudat și continuă pe un ton clar și aplicat:

— Evident, Margaret te mai văzuse și altă dată prin oraș. În ziua în care a mers la cumpărături cu Dee Robson, să-i cumpere haină de iarnă. I-a spus lui Dee că va lua bani pentru haină din banii donați la „Adăpost”, dar nu era adevărat, a dat de la ea. Margaret era o femeie cu suflet bun. Un om bun. Te-a zărit hoinărind prin oraș, în stare de orice doar ca să-ți iasă niște bani. Știa că maică-ta era îngrijorată pentru tine și a alergat să te prindă, să-ți bage mințile în cap. Tu ce-ai făcut? Ai fugit de ea.

Pentru prima oară de când începuse să vorbească, Vera

se uită la Kate Dewar. Și ea era un om bun, o femeie care încerca să vadă binele în fiul ei. O femeie care spera la o fărâmbă de bucurie și emoție în partea a doua a vieții.

— Dee Robson te-a văzut, continuă Vera, te-a văzut dispărând în mulțime. Și se afla în metrou în ziua în care ai ucis-o pe Margaret. Numai că era beată și nu mai știa de capul ei, dar și tu o cunoșteai, nu-i așa? Toată lumea din strada Portului o știa pe zdreanța de Dee Robson.

Băiatul își ridică privirea, provocat să răspundă. Urmă un moment de liniște și Vera schimbă brusc subiectul.

— Spune-mi despre fotografie, Ryan. Cea pe care ai furat-o din portofelul domnului Stuart. Vera știa că cele spuse o vor afecta și mai rău pe Kate, dar în acel moment era mai important să-l facă pe Ryan să vorbească decât să apere trecutul lui Stuart Booth. A fost un gest absolut greșos.

Ryan se înroșise tot de indignare și vorbe:

— Era vulgar. Margaret, fără aproape nimic pe ea, pozând în ciorapi de plasă. Ca fluturașii ăia răspândiți în metrou de Dee Robson.

Vera se uită la Kate, dar femeia era împietrită. Părea că nu mai e în stare să proceseze alte informații.

— Ai căutat bani în portofelul lui Stuart?

— Avea o grămadă, spuse Ryan și rânji încet și viclean. Mi i-ar fi dat, dacă ceream. Dar n-aș fi suportat predica aferentă.

— Te-ai gândit că fotografia e mai valoroasă?

— Am fost șocat, mărturisi Ryan. Nu m-am gândit pe moment, am luat-o pur și simplu.

Și te-ai lăudat cu ea și te-ai gândit cum s-o valorifici mai bine.

— I-ai arătat-o lui Margaret. Nu-i o întrebare. Vera nu știa exact cum se petrecuseră lucrurile, dar nu voia ca puștiul să-i ghicească nesiguranța.

— I-am oferit șansa să explice, continuă el. Așa mi s-a părut corect.

— Când se întâmpla asta, Ryan? Întrebă ca și cum avea nevoie de un exercițiu de memorie.

— Cu câteva seri înainte...

— Înainte s-o omori?

— Am urcat la ea și am ciocănit la ușă.

Vera și-l imaginează sprijinit de ușa femeii, arogant datorită fotografiei. *Informația înseamnă putere*. Dar încă nesigur de sine. Mai rămăsese ceva în el din copilașul care avea coșmaruri și care alerga speriat de Margaret în oraș.

— Te-a lăsat să intri? îl întrebă oarecum surprinsă. Era o femeie care ținea la intimitatea ei.

— Mi-a spus că vrea să stăm de vorbă, spuse el ceva mai nesigur. Mi-a făcut ceai.

— Iar tu i-ai arătat fotografia.

— Am pus-o pe masă, spuse și se uită furios în altă direcție.

— Iar ea s-a înfuriat. Cred că s-a înfuriat chiar foarte tare.

— Dar n-avea niciun drept, izbucni Ryan cu chipul aprins. Ea era cea îmbrăcată ca o curvă. A ei era poza din portofelul lui Stuart.

— Ce ți-a spus ea, Ryan? E foarte important, trebuie să știm cuvânt cu cuvânt.

— A zis că dacă mă aștept să plătesc pentru acea fotografie mă înțel amarnic.

Ryan imita foarte natural oamenii și, pentru o clipă, Verei i se păru că aude vocea lui Margaret. Clară, hotărâtă.

— A mai zis că era gata să ierte purtarea mea, fiindcă avusesem parte de necazuri în viață. Îl rugase pe Malcolm să-mi dea de lucru și era mulțumită de progresul meu. Însă era ultima șansă pe care mi-o dădea. Dacă mă mai prindea că fur sau că chiulesc de la școală, se ducea la poliție. Avea să le spună că furasem de la Stuart și de la „Adăpost” și că încercasem să o șantajez.

Încheie descrierea și reveni la tonalitatea lui normală:

— De parcă-mi păsa de chestiile astea! Era o vacă îngâmfată și o curvă.

— Ce s-a întâmplat cu fotografia, Ryan? Nu o găsiseră în cameră, dar nici la el nu rămăsese.

— Mi-a luat-o și a ars-o, spuse îmbufnat ca un țânc. A ținut-o la flacăra unei lumânări.

— Să revenim la după-amiaza crimei. Prietenii tăi coboară din metrou, iar Margaret Krukowski se urcă. Femeia care-ți putea veni de hac oricând. Îți mai dăduse o șansă, iar tu hoinăreai din nou chiulind de la școală. Ce ți-a spus? De fapt, indiferent ce ți-a spus, a fost destul de intens, fiindcă ai urmat-o până la locul unde se așezase și ai scos cuțitul pe care-l ai mereu la tine... *Exact ca Ricky Butt*, își spuse Vera. Când s-a întors cu spatele la tine - când a îndrăznit să-ți întoarcă spatele - ai înjunghiat-o.

Vera își decorase vorbele cu ceva dispreț. Kate Dewar se smiorcăia. Probabil că asta făcuse toată noaptea.

— Ei bine, Ryan? insistă Vera. Îl văzu stând drept în scaun, extrem de încordat. Retrăia umilința de a fi pus la locul lui de o femeie în vârstă. Era palid de furie.

— Nu mi-a spus nimic. Nici nu era nevoie. Doar m-a privit. Cu blândețe, ca și cum aș fi fost doar un puști zvăpăiat și atât. Dar ea fusese prostituată! N-avea niciun drept să se uite așa la mine.

— Și ai ucis-o.

— Da! strigă el cu toată furia sufocându-i aerul, astfel că vorbele păreau mai degrabă un răget.

Se ridică puțin și se aplecă peste masă, iar când vorbi din nou împrăstie pe masă stropi de salivă.

— Am omorât-o!

Se lăsă liniștea, întreruptă uneori de scâncetele maică-sii. Vera îi făcu semn lui Joe să continue.

— Am fost și eu în acel metrou. Te-am văzut cu acele fete și-mi amintesc că te-am urât pentru cum te purtai cu ele. Dar nu m-aș fi gândit niciodată că poți fi și criminal. Doar un puști agresiv și arogant, mi-am spus. Și exact asta ești: un puști agresiv și arogant, care s-a crezut suficient de inteligent cât să vândă droguri copiilor și să înjunghie o femeie în vârstă.

— Ai coborât la stația Partington cu restul pasagerilor, interveni Vera. Ți-ai ascuns urmele în zăpadă. Ai luat autobuzul până la Mardle și ai ajuns acasă destul de târziu.

Dar maică-ta nu și-a dat seama de asta. Credea că te-ai întors de la școală cu Chloe.

Kate își ridică privirea:

— L-am auzit când a venit.

Era șocată, ca și cum acest exemplu mărunț al ignoranței ei o transforma într-un complice la crimă.

— Am auzit ușa, dar mi-am spus că e cutia de scrisori care zdrăngăne. Mereu se întâmplă așa când bate vântul din nord.

— Chloe știe de crimă? continuă Vera și se gândi că ar fi fost un păcat și mai grav ca Ryan să-și implice sora în povestea asta, s-o pună să aleagă între loialitatea frățească și dreptatea față de Margaret. Pentru că ea se va simți vinovată orice-ar fi – copilul favorit și inteligent, lumina ochilor mamei lor. Vera retrăi un scurt moment din trecut: era împreună cu vecinii ei și, după câteva pahare, și într-un rar moment de sinceritate, le povestise cum eșuase într-un caz; Jack, vecinul ei, înțelept și blând ca întotdeauna, îi spusese „Hei, Vera, mai lasă jos vina.”

Ryan ridică privirea în defensivă; îi trecuse furia, dar încordarea era încă la locul ei:

— Nu i-am spus lui Chloe.

— Dar și-a dat seama?

Puștiul se întoarce și tăcu. Vera îi făcu din nou semn lui Ashworth, urma partea lui:

— Când am ajuns prima oară în bucătăria casei voastre, am avut o senzație familiară. Un fel de *deja vu*. Tu erai acolo, întins pe canapea, un copil doar în uniforma de școală. Nu am făcut legătura cu puștii pe care-i văzusem în metrou. Apoi am recunoscut-o pe mama ta – i-am fost fan în tinerețe – și am crezut că așa se explica sentimentul de familiaritate. Dacă mi-aș fi amintit de atunci corect, te-am fi reținut mult mai devreme și povestea s-ar fi încheiat până acum. Mai mult, Dee Robson ar fi fost azi în viață.

Vera știa că Joe avea să trăiască cu această remușcare tot restul vieții, chinuit de ideea că s-a lăsat amețit de versurile siropoase ale unui cântec la modă. *Lasă jos vina, scumpete*. În cele din urmă, povestea lui Val Butt despre

sadicul de fiu-său l-au adus pe Joe pe linia corectă. Dacă l-ar fi arestat pe Ryan din prima zi, n-ar fi găsit niciodată cadavrul lui Ricky Butt sub hangarul lui Malcolm Kerr. Vera nu știa deocamdată ce să creadă despre toată acea poveste din trecut și nici ce consecințe va avea pentru Malcolm. Câteodată, poate e mai bine să lași cadavrele să doarmă. Dar imediat realizează că n-ar fi fost o lume prea bună acea în care un om îl poate ucide pe altul și scăpa fără nicio problemă, chiar dacă victima era un nemernic ca Butt. Plus că Malcolm avea nevoie de liniște și pace. Și-l imaginează lucrând la biblioteca închisorii, reluând din urmă cititul de care nu prea avusese parte în copilărie. Se gândea chiar să-l viziteze, la un moment dat.

Soarele trecea de acum prin fereastra îngustă, dublată cu grilaj a sălii de interogatoriu, iar Joe continua să pună întrebări.

— De ce a fost nevoie să moară Dee Robson?

Ryan nu spuse nimic și se uita într-un punct fix pe masa scrijelită.

— Pentru că te-a văzut în tren în acea seară? Vera interveni cu un ton ridicat, care cerea un răspuns. A făcut legătura cu puștiul care a fugit de Margaret în oraș? Te văzuse și la târgul de Crăciun de la „Adăpost” – poate chiar își dăduse seama că le-ai furat banii.

— Era în autobuzul care ne-a dus de la Partington la Mardle. Nu puteam să risc să-i spună cuiva despre mine, nu? îi privi Ryan, din nou agresiv, dar și mândru că avusese curajul să omoare două femei.

Avocatul îl atinse pe braț, într-un gest de avertizare, dar Ryan nu-l băgă în seamă și Vera bănuia că și acesta, ca toți ceilalți, era la fel de dezgustat de ce auzea. Evident, nu mai încercă să-l oprească din declarații.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, Ryan, reveni Joe. Cum ai intrat în apartamentul ei? Avea o voce calmă, ca de profesor de școală. Ar fi putut să fie un fel de Stuart Booth. *Explică-ne ecuația, te rog, Ryan.*

— Ea m-a invitat să intru, mărturisi el și rânji sălbatic. Era beată și s-a ciocnit de mine pe drum, când se întorcea

acasă. Mi-a propus să facem sex, vacă idioată ce era! De parcă eu trebuia să plătesc pentru asta.

— Continuă, te rog, iar vocea lui Joe nu avea nimic acuzator în ea. Vera se simțea mândră. Era protejată ei și învățase atât de bine să-și controleze emoțiile. Era moale ca o cârpă când l-a cunoscut.

— Apartamentul ăla era o împuțiciune, spuse Ryan, ca și cum asta era o scuză pentru ce se întâmplase mai târziu. O mizerie incredibilă. Ea s-a dus în dormitor să se schimbe. Îmi venea să vomit doar uitându-mă la ea.

— Și apoi?

— Pe masa din camera de zi era un cuțit. Un cuțit de bucătărie. Nu știam dacă puteam să fac ceva cu el, dar m-am gândit că e mai sigur decât să-l folosesc pe-al meu.

O privi scurt pe Vera. *Doamne, vrea o medalie de aur pentru cât a fost de deștept!* Vera strânse din buze, era mai bine să tacă. Lui i-ar fi convenit orice răspuns, altul decât să fie tratat cu indiferență.

— Și cuțitul a funcționat? continuă Joe părând cu adevărat interesat.

Ryan nu răspunse imediat:

— Am dat televizorul tare, în caz că făcea zgomot, după care am intrat în dormitor.

Ridică ochii spre Joe:

— Lama era puțin îndoită și tocită, a fost nevoie de ceva forță ca să între ca lumea. Dar a mers, până la urmă.

— Ce-ai făcut după aceea, Ryan?

— M-am dus la baie și m-am spălat și mi-am șters amprente de pe mânerul ușii și al cuțitului. Apoi am plecat la școală. Aveam muzică și n-aveam chef să-i spună Stuart mamei că am chiulit din nou.

Capitolul 45

Era deja miezul zilei și încheiaseră tot înainte de vacanță. Stuart Booth venise pentru a o aștepta pe Kate Dewar. Vera se întreba ce fel de Crăciun va fi în acea casă și dacă relația lor avea să prindă primăvara. Stuart coaliza cu Kate și-i turna ceea ce ea voia să audă: că Ryan nu e chiar atât de rău, că era prost influențat de un anturaj nepotrivit și că el era, de fapt, un copil bun și normal. Observase cineva din școală hărțuirea, traficul de droguri și sadismul lui? Poate că nimeni nu voia să vadă, de fapt. Ryan provenea dintr-o familie respectabilă, mama lui era Katie Guthrie, care fusese odată celebră și care avea să adune cu siguranță o grămadă de lume la târgul de vară al școlii. Numai Margaret Krukowski fusese neliniștită, fiindcă băiatul îi amintea de un alt tânăr de demult, care la fel se crezuse mai presus de orice lege. Până la urmă, tocmai asemănarea cu Ricky Butt îi ajutase pe Vera și pe Joe să afle criminalul.

Stăteau în mașina parcată în fața secției: Vera, Joe și Holly.

— Vă fac cinste cu un pahar, le spuse Vera. Sărbătorim! Sau mergem la mine și chem două taxiuri să vă ducă acasă.

Holly era șocată. Vera n-o mai invitasese niciodată la ea.

— Îmi pare rău, spuse ea, petrec Crăciunul cu părinții. Am mult de condus și mă așteaptă deja de ieri.

— Înțeleg, spuse Vera, dar îi părea într-un fel bine, fiindcă se aștepta ca Holly să nu aprecieze prea tare starea în care se afla casa ei. Joe?

— Și eu trebuie să plec, Sal are planuri. Și își ridică mâinile, ca să se scuze. Și ca să-i demonstreze că i-ar fi plăcut tare mult să meargă la ea și să sporovăiască despre caz, dar Sal s-ar fi supărat teribil dacă venea beat acasă, tocmai în ziua aia.

— Bineînțeles că s-ar supăra, spuse Vera. Urați-le tuturor Crăciun fericit din partea mea.

Când Holly se urcă în mașina ei, Vera își aminti ceva. Alergă după ea, dând din mâini. Holly apăsă un buton și deschise geamul șoferului.

— La naiba, Hol, n-am apucat să facem chestia aia cu Moșul Secret!

— Neah, nicio problemă. Oricum n-ar fi funcționat, nu crezi?

Vera se urcă în *Rover*-ul lui Hector și porni spre dealuri de una singură.

ANN CLEEVES

Secretele din Strada Portului

„Joe ținea telefonul la ureche. Suna.

– A adormit. O fi băut prea mult la prânz.

S-a uitat mai bine și a observat că Jessie se referea la doamna în vârstă cu haina până-n pământ. Voia s-o liniștească, spunându-i că trenul nu va pleca fără să fie verificate toate vagoanele, când Jessie se desprinsese deodată de sub haina lui și o zbughi înapoi, prin ușile încă deschise. O zgâlțâi ușor pe femeie. Întotdeauna fusese un copil bun și Joe era tare mândru de ea, dar câteodată își dorea să nu-și mai bage nasul peste tot. Compania de taxi îi răspunse la telefon, în același timp în care Jessie urlă îngrozită.”

Ann Cleeves - Secretele din Strada Portului

„Dialogul alert, descrierile și intriga bine dozată demonstrează de ce romanul polițist englezesc are un moment de glorie.”

Woman

„Folosirea cu atât de multă ușurință a limbajului și construcția atât de inteligentă a romanului o fac pe Ann Cleeves una dintre cele mai talentate scriitoare de romane polițiste.”

Sunday Times

Volum apărut cu sprijinul

CRIME SCENE PRESS